

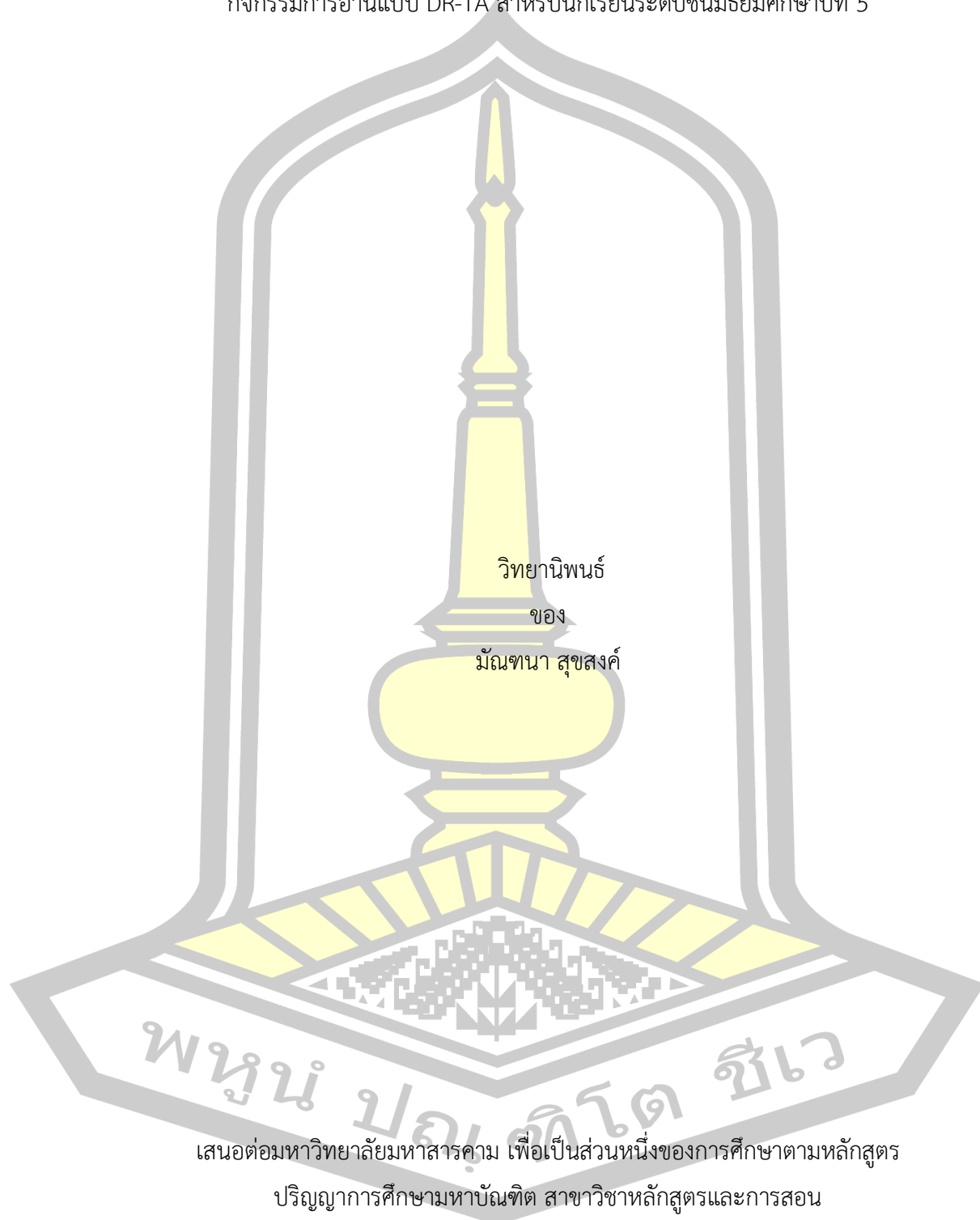
การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความและความคงทนในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น โดยการจัด
กิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

วิทยานิพนธ์
ของ
มณฑนา สุขสงค์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
มิถุนายน 2563

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความและความคงทนในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น โดยการจัด
กิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

วิทยานิพนธ์

ของ

มัณฑนา สุขสงค์

พหุบัณฑิต ชีวะ

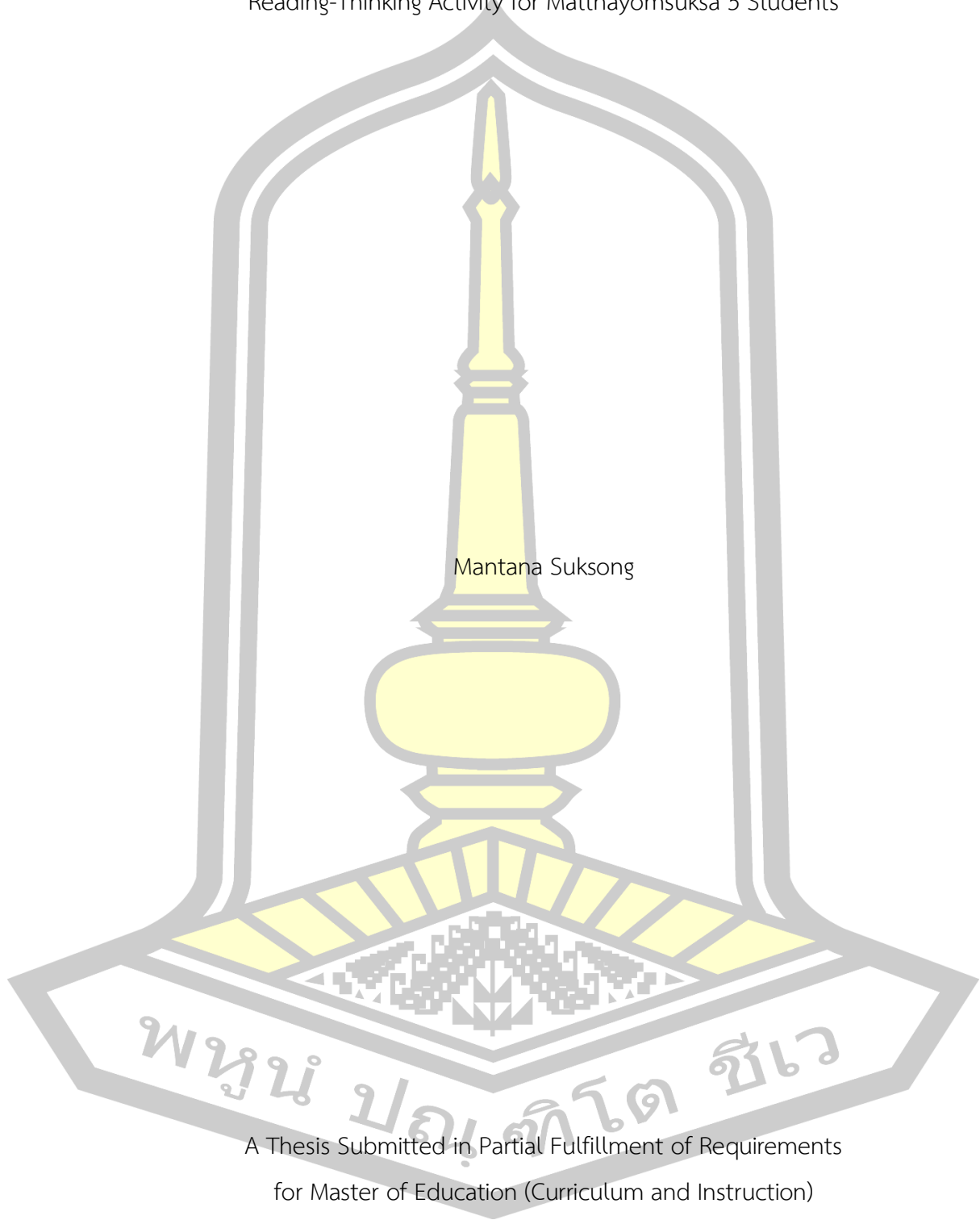
เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

มิถุนายน 2563

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

Development of Japanese Reading for Main Idea and Retention Using Directed-
Reading-Thinking Activity for Matthayomsuksa 5 Students

Mantana Suksong

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of Requirements
for Master of Education (Curriculum and Instruction)

June 2020

Copyright of Mahasarakham University

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของนางสาวมณฑนา สุขสงค์
แล้วเห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชา
หลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

ประธานกรรมการ

(ผศ. ดร. มนต์วี วงษ์สะพาน)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(ผศ. ดร. จิระพร ชะโน)

กรรมการ

(ผศ. ดร. ทศน์ศิริรินทร์ สว่างบุญ)

กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก

(ผศ. ดร. สมาน เอกพิมพ์)

มหาวิทยาลัยอนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญา การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

(รศ. ดร. พชรวิทย์ จันทร์ศิริสิริ)

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

(รศ. ดร. กริสน์ ชัยมูล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ชื่อเรื่อง	การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความและความคงทนในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น โดยการจัดกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5		
ผู้วิจัย	มณฑนา สุขสงค์		
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. จิระพร ชะโน		
ปริญญา	การศึกษามหาบัณฑิต	สาขาวิชา	หลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัย	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	ปีที่พิมพ์	2563

บทคัดย่อ

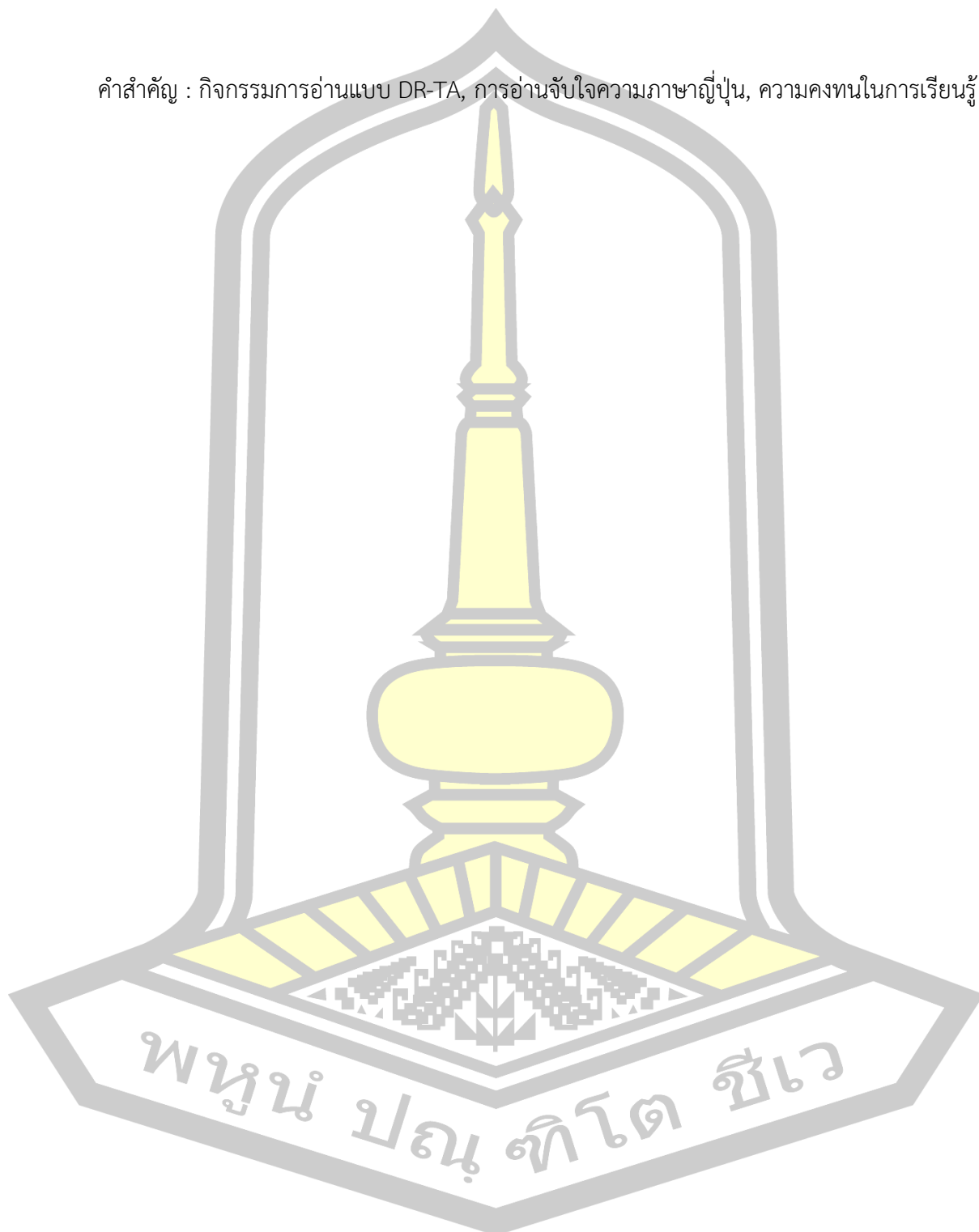
การวิจัยครั้งนี้จึงมีความมุ่งหมายเพื่อ 1) พัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยการจัดกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 2) ศึกษาความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA กลุ่มเป้าหมายเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนในหลักสูตรศิลป์-ภาษาญี่ปุ่น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม) จำนวน 30 คน รูปแบบที่ใช้ในการวิจัยคือการวิจัยเชิงปฏิบัติการในชั้นเรียน ประกอบด้วยวงจรปฏิบัติการวิจัย 3 วงจร เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้แบ่งออกเป็น 3 ชนิด คือ 1) เครื่องมือที่ใช้ในการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้การอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นโดยการจัดกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA จำนวน 12 แผน 24 ชั่วโมง 2) เครื่องมือในการสะท้อนผลการปฏิบัติ ได้แก่ แบบตรวจสอบความคิดเห็นของนักเรียน และแบบทดสอบท้ายวงจร แบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 3 ชุด ๆ ละ 20 ข้อ 3) เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบความสามารถด้านการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นและใช้เป็นแบบทดสอบวัดความคงทนในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นด้วย วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าร้อยละ และทดสอบสมมุติฐานโดยใช้ t-test (Dependent Samples)

ผลการวิจัยปรากฏ ดังนี้

1. นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีคะแนนจากการวัดความสามารถด้านการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 89.8 เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของวิจัย
2. นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีคะแนนจากการทดสอบหลังเรียนและคะแนนจากการทดสอบ

หลังเรียน 2 สัปดาห์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ตรงตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

คำสำคัญ : กิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA, การอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น, ความคงทนในการเรียนรู้

TITLE	Development of Japanese Reading for Main Idea and Retention Using Directed-Reading-Thinking Activity for Matthayomsuksa 5 Students		
AUTHOR	Mantana Suksong		
ADVISORS	Assistant Professor Jiraporn Chano , Ed.D.		
DEGREE	Master of Education	MAJOR	Curriculum and Instruction
UNIVERSITY	Maharakham University	YEAR	2020

ABSTRACT

The study aims; 1) to develop ability in Japanese reading for main idea by using DR-TA activities of Matthayomsuksa 5 Students according to 80 percent of criterion, and 2) to explore learning retention of Matthayomsuksa 5 Students obtaining DR-TA activities. The focus group is a classroom of Matthayomsuksa 5 with 30 students studying in Art-Japanese Program of Maharakham University Demonstration Secondary School. The study was conducted with the classroom action research with 3 circles as a research method. 24-hour circle lesson plans using DR-TA activities, spiral quizzes and questionnaire for 3 circles, and a test of Japanese reading for main idea ability were conducted as research instruments. The statistics used for analyzing the collected data were mean, standard deviation, percentage and dependent t-test.

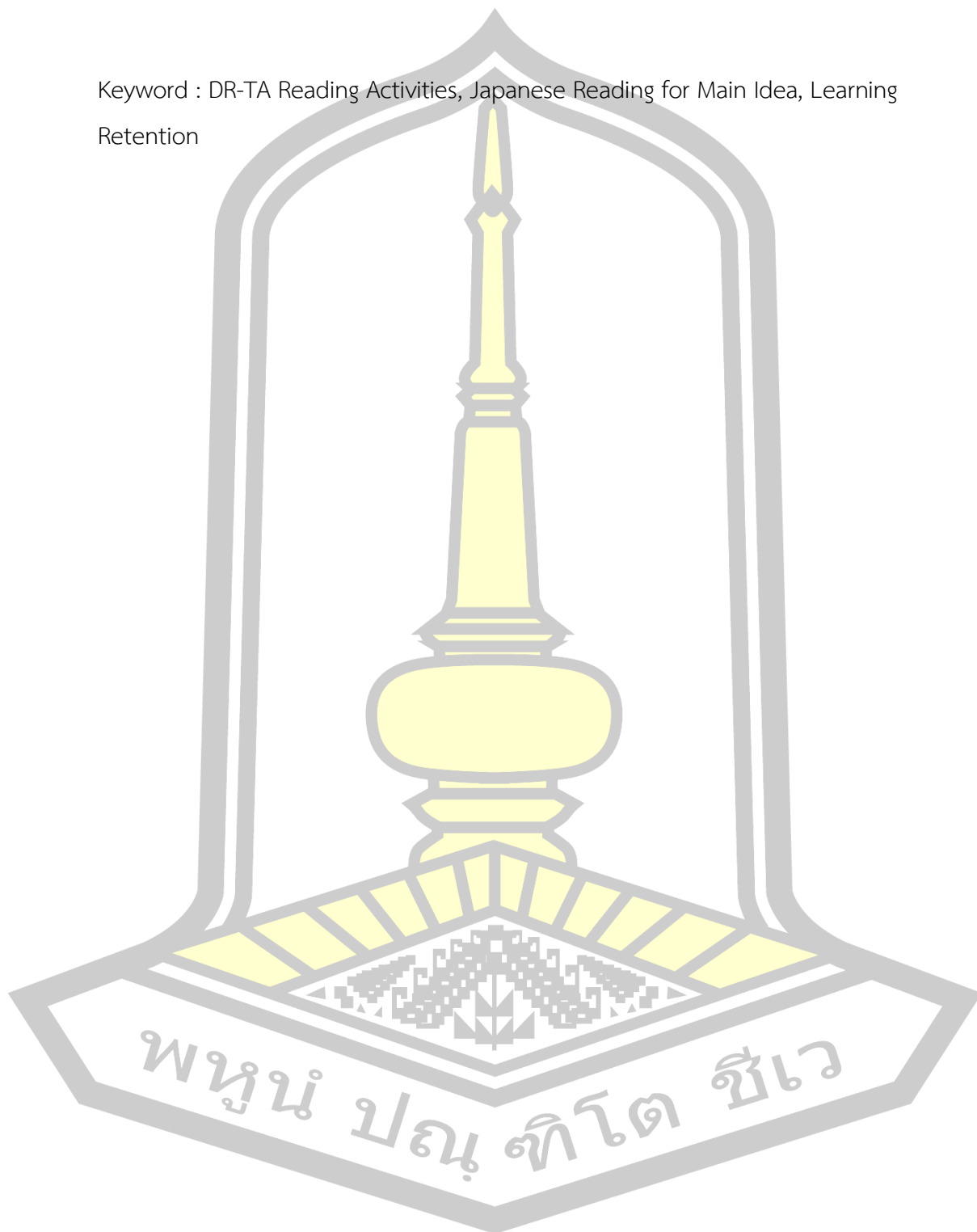
The results of the study indicated that:

1. 89.8 percent of the focus group obtaining DR-TA activities achieved 80 percent of their score on the test of Japanese reading for main idea ability as a criterion, and also.

2. the focus group obtaining DR-TA activities showed gains in learning

retention at the .05 level of significance.

Keyword : DR-TA Reading Activities, Japanese Reading for Main Idea, Learning Retention

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยดี เพราะได้รับความกรุณาอย่างดียิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. จิระพร ชะโน อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งได้ให้คำแนะนำ และตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่ สนับสนุนให้กำลังใจ เป็นแบบอย่างที่ดีแก่ผู้วิจัยมาโดยตลอด ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มนตรี วงษ์สะพาน ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ อาจารย์ ดร.ดนิตา ดวงวิไล กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทัศนศิริรินทร์ สว่างบุญ กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมาน เอกพิมพ์ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำ และเสนอข้อคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ ตลอดจนตรวจสอบแก้ไขวิทยานิพนธ์ให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณคณาจารย์ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้และให้คำแนะนำที่ดีแก่ผู้วิจัยตลอดช่วงระยะเวลาที่ทำการศึกษา

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิทยา โยชิตะ อาจารย์ศุภลักษณ์ กฤษณานนท์ อาจารย์เสาวลักษณ์ นิลโคตร อาจารย์ธนดล คำคำ และคุณक्रमลฤดี สีบัวบุญ ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจแผนการจัดการเรียนรู้ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล และช่วยให้คำปรึกษาและคำแนะนำเกี่ยวกับวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลต่าง ๆ

ขอขอบคุณผู้อำนวยการ คณะครู และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนในหลักสูตรศิลป-ภาษาญี่ปุ่น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม) ที่ให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูลและช่วยให้การดำเนินการวิจัยสำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี

ขอกราบขอบพระคุณบิดามารดา ตลอดจนญาติพี่น้องทุกคน ที่ได้ให้การสนับสนุนในทุก ๆ ด้าน และเป็นกำลังใจในตลอดการวิจัยในครั้งนี้

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณทุกท่านที่มีส่วนเกี่ยวข้องและไม่ได้กล่าวชื่อนาม ที่มีส่วนช่วยเหลือจนทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี ผู้วิจัยขอระลึกถึงและขอขอบพระคุณอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้

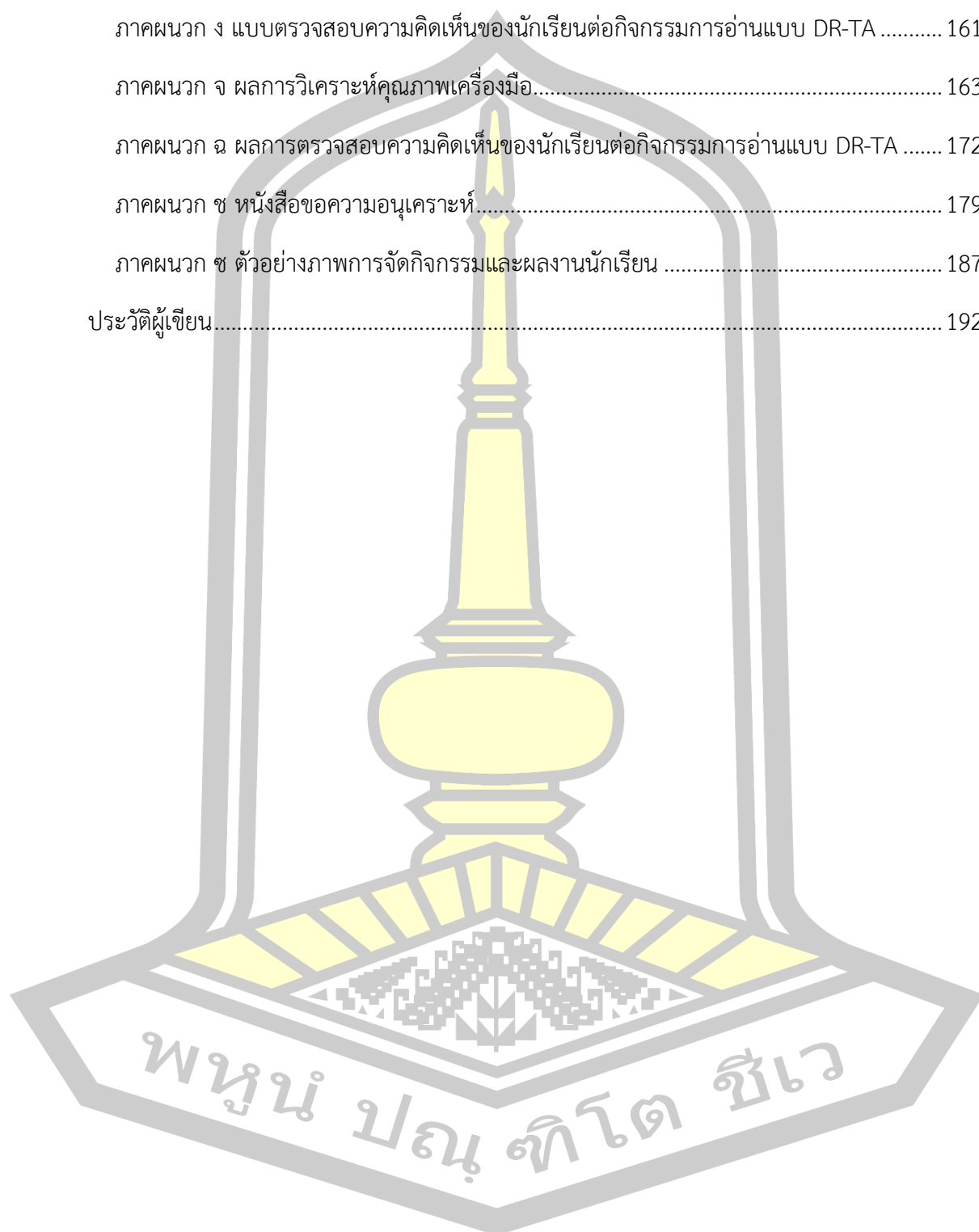
มณฑนา สุขสงค์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ฉ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญ.....	ฌ
สารบัญตาราง.....	ฎ
สารบัญภาพประกอบ.....	ฐ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	4
สมมุติฐานของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ.....	7
การอ่าน.....	21
การอ่านจับใจความ.....	30
การจัดกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA (Directed Reading Thinking Activity)	45
ความคงทนในการเรียนรู้.....	48
วิจัยเชิงปฏิบัติการ.....	55
บริบทโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม).....	66

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	70
งานวิจัยในประเทศ	70
งานวิจัยต่างประเทศ	74
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	77
กลุ่มเป้าหมาย	77
รูปแบบวิจัย	77
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	79
การสร้างและหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ	79
การเก็บรวบรวมข้อมูล	86
การวิเคราะห์ข้อมูล	88
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	88
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	91
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	91
ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	91
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	92
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	111
ความมุ่งหมายของการวิจัย	111
สรุปผล	111
อภิปรายผล	112
ข้อเสนอแนะ	114
บรรณานุกรม	115
ภาคผนวก	123
ภาคผนวก ก แผนการจัดการเรียนรู้	124
ภาคผนวก ข แบบทดสอบความสามารถด้านการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น	135

ภาคผนวก ค แบบทดสอบท้ายวงจรปฏิบัติ	152
ภาคผนวก ง แบบตรวจสอบความคิดเห็นของนักเรียนต่อกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA	161
ภาคผนวก จ ผลการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ.....	163
ภาคผนวก ฉ ผลการตรวจสอบความคิดเห็นของนักเรียนต่อกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA	172
ภาคผนวก ช หนังสือขอความอนุเคราะห์.....	179
ภาคผนวก ซ ตัวอย่างภาพการจัดกิจกรรมและผลงานนักเรียน	187
ประวัติผู้เขียน.....	192

สารบัญตาราง

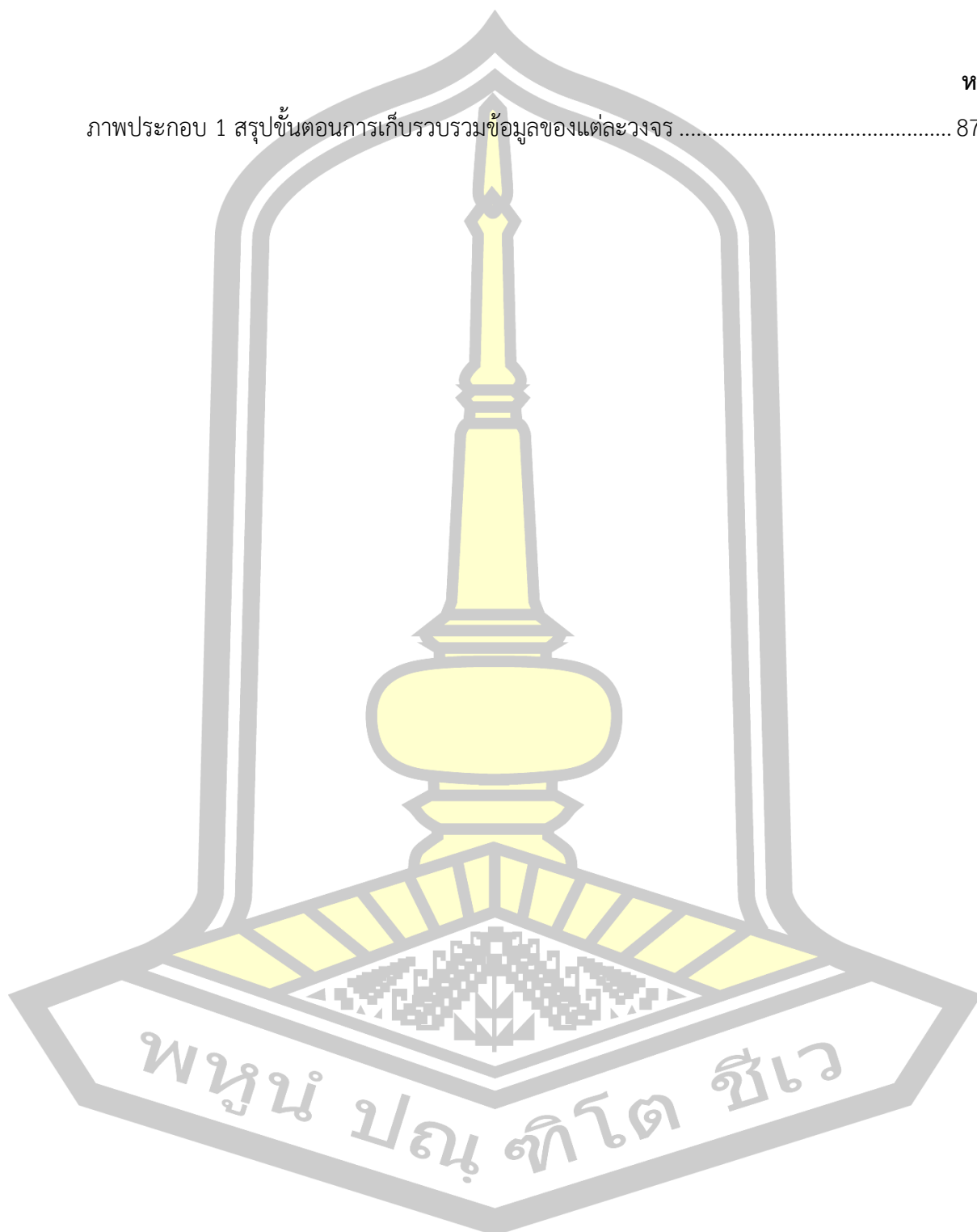
	หน้า
ตาราง 1 ระยะเวลาในการดำเนินการตามแผนการจัดการเรียนรู้.....	82
ตาราง 2 วิเคราะห์เนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อสร้างแบบทดสอบ	85
ตาราง 3 ผลการทดสอบท้ายวงจรปฏิบัติที่ 1	93
ตาราง 4 ปัญหาอุปสรรคและแนวทางแก้ไขในวงจรปฏิบัติที่ 1	95
ตาราง 5 ผลการทดสอบท้ายวงจรปฏิบัติที่ 2.....	98
ตาราง 6 ปัญหาอุปสรรคและแนวทางแก้ไขในวงจรปฏิบัติที่ 2.....	100
ตาราง 7 ผลการทดสอบท้ายวงจรปฏิบัติที่ 3.....	102
ตาราง 8 ปัญหาอุปสรรคและแนวทางแก้ไขในวงจรปฏิบัติที่ 3.....	104
ตาราง 9 ผลการวิเคราะห์คะแนนการทดสอบท้ายวงจร.....	105
ตาราง 10 ผลการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น โดยการจัดกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5.....	106
ตาราง 11 ผลการศึกษาความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียน โดยการจัดกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	108
ตาราง 12 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนทดสอบหลังเรียนและคะแนนทดสอบหลังเรียน 2 สัปดาห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยการจัดกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA	110

พูน ปณ ภัโต ชีเว

สารบัญภาพประกอบ

หน้า

ภาพประกอบ 1 สรุปขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลของแต่ละวงจร	87
--	----

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษา ต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต

เมื่อเข้าสู่ศตวรรษที่ 21 โลกยิ่งเห็นความสำคัญของภาษาต่างประเทศชัดเจนมากขึ้น ๆ ควบคู่ความสำคัญของไอซีที เพราะทั้งสองสิ่งนี้เป็นเครื่องมือสำคัญของโลกาภิวัตน์สำหรับเข้าถึงองค์ความรู้ของโลก รวมทั้งการเข้าถึงและร่วมมือกันของผู้คนต่างชาติต่างวัฒนธรรม การรวมกลุ่มประเทศเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจและแลกเปลี่ยนความร่วมมือระหว่างประเทศ นอกจากภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาสากลจะมีบทบาทสำคัญแล้ว ภาษาอื่นก็มีความสำคัญต่อการสื่อสารเช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาของประเทศที่มีเศรษฐกิจขนาดใหญ่จะเพิ่มความสำคัญตามขนาดและอิทธิพลของเศรษฐกิจด้วย ดังนั้นหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 และฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2551 จึงให้ความสำคัญต่อการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ โดยกำหนดให้ผู้เรียนทุกระดับชั้นต้องเรียนภาษาอังกฤษและให้เลือกรเรียนภาษาต่างประเทศอื่น ๆ ตามความพร้อมของสถานศึกษาและความต้องการของผู้เรียน ปัจจุบันภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาต่างประเทศที่สองที่เปิดสอนในโรงเรียนตามนโยบายของรัฐบาลที่ต้องการส่งเสริมให้ผู้เรียนและประชาชนมีความสามารถใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร เพื่อเพิ่มศักยภาพด้านภาษาของประชาชน อันเป็นกลยุทธ์หนึ่งของการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศบนเวทีระหว่างประเทศ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2556) หนึ่งในภาษาต่างประเทศที่คนไทยนิยมศึกษามากเป็นอันดับต้น ๆ ได้แก่ ภาษาญี่ปุ่นเนื่องจากประเทศญี่ปุ่นเป็นประเทศที่เติบโตและพัฒนาทางอุตสาหกรรมเศรษฐกิจและเทคโนโลยีใหม่อย่างรวดเร็ว ทำให้ภาษาญี่ปุ่นเป็นที่นิยมและต้องการของตลาดอาชีพมากขึ้น ซึ่งเป็นภาษาทางเลือกสำหรับผู้สนใจที่ต้องการสร้างโอกาสการทำงานที่เปิดกว้างขึ้น รวมถึงในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาที่มีการจัดการ

เรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาต่างประเทศโดยเปิดสอนเป็นโปรแกรมวิชาเลือกสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เช่นเดียวกับประเทศอื่น ๆ (Kinoshita, 2020)

โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม) จัดการศึกษาที่เน้นการพัฒนาผู้เรียนตามความถนัดและตามศักยภาพ ตอบสนองความต้องการในการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา และการประกอบอาชีพในอนาคต สามารถดึงศักยภาพของผู้เรียนตามความสนใจและความถนัดปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม และถ่ายทอดวัฒนธรรม เอกลักษณ์สู่มาตรฐานสากล โดยกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเปิดสอนรายวิชาภาษาต่างประเทศ ซึ่งประกอบด้วย ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ภาษาจีน และภาษาญี่ปุ่น ซึ่งในการเรียนการสอน มีเป้าประสงค์ให้ผู้เรียนทุกคนมีคุณภาพตามมาตรฐานการศึกษาขั้นพื้นฐาน (โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม), 2562) โดยสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดจุดมุ่งหมายการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นไว้ในหลักสูตร พุทธศักราช 2551 มุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะและสามารถสื่อสารขั้นพื้นฐานอย่างมีประสิทธิภาพตามสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งการฟัง พูด อ่าน และเขียนสามารถใช้ภาษาในการแสวงหาความรู้ศึกษาต่อประกอบอาชีพ มีความรู้ความเข้าใจเรื่องราวและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เพื่อเข้าถึงปรัชญาวิถีคิดและวิถีชีวิตของคนญี่ปุ่น สามารถเปรียบเทียบและถ่ายทอดความคิดวัฒนธรรมไทยด้วยภาษาญี่ปุ่นอย่างสร้างสรรค์ และมีเจตคติที่ดีต่อภาษาญี่ปุ่น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2556)

การเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น นอกจากจะเรียน การฟัง การพูด และการเขียนแล้ว การเรียนการอ่านถือเป็นสิ่งสำคัญ เนื่องจากการเรียนรู้จากเอกสารงานวิชาการ สื่อสิ่งพิมพ์ ข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ รวมไปถึงการทำแบบทดสอบเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษานั้น ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้ทักษะการอ่านเป็นหลัก การอ่านที่ดีมีประสิทธิภาพนั้นไม่ได้เป็นเพียงการรู้จักตัวอักษร และวิธีการอ่านเท่านั้น ผู้อ่านจะต้องเข้าใจความหมายที่ผู้เขียนมุ่งสื่อมาได้ด้วย ต้องจับสาระ และความคิดของเรื่องยังรู้ความหมายที่แท้จริงที่ซ่อนอยู่ในถ้อยคำได้ จึงจะทำให้ผู้อ่านประสบความสำเร็จในการอ่านทุกครั้ง การอ่านจับใจความถือเป็นทักษะที่สำคัญ ซึ่งจะต้องพัฒนาให้เกิดขึ้นแก่นักเรียน เพราะจะช่วยให้นักเรียนเข้าใจถึงเรื่องที่อ่านอย่างถูกต้อง

จากประสบการณ์การสอนของผู้วิจัยทำให้สังเกตพบประเด็นที่เป็นอุปสรรคในการอ่านภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียน คือ ผู้เรียนไม่สามารถอ่านอักษรคันจิ ส่งผลให้ไมู่้ความหมายคำศัพท์ไม่เข้าใจสำนวนที่ปรากฏในข้อความหรือบทอ่าน ทำให้ขาดความมั่นใจในการอ่าน หรืออ่านได้ช้าขาดความคล่องแคล่ว อ่านแล้วจับใจความไม่ได้ ไม่เข้าใจแนวคิดและวัฒนธรรมแบบญี่ปุ่นที่ถ่ายทอดผ่านบทอ่าน นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบอีกว่า บทความภาษาญี่ปุ่นมีการใช้ตัวอักษรคันจิอยู่มาก และมีโครงสร้างทางไวยากรณ์และรูปแบบการแสดงความเห็นแตกต่างจากภาษาไทย ทำให้นักเรียนประสบกับปัญหาในการอ่าน กลายเป็นปัญหาและอุปสรรคต่อการเรียนรู้และพัฒนาตนเองในที่สุด

ประเด็นสำคัญอีกประการหนึ่งในประเทศไทยสำหรับผู้ที่ต้องการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษานั้น ต้องมีคะแนนจากการทดสอบวิชาความถนัดทางวิชาการและวิชาชีพ (Professional and Academic Aptitude Test : PAT) ซึ่งมีการทดสอบความถนัดทางภาษาญี่ปุ่นด้วย โดยเนื้อหาในแบบทดสอบดังกล่าวจะประกอบด้วย 1) คำศัพท์ ส่วนวน และอักษรคันจิ 2) ข้อเท็จจริงจากเรื่องที่อ่าน 3) คำบ่งชี้หรืออ้างอิง 4) คำสันธาน 5) การอนุมานหรือการตีความจากเนื้อเรื่อง 6) การจับใจความสำคัญ 7) จุดประสงค์ของผู้เขียน และ 8) ความสามารถในการคาดเดาจากบริบท (ทัศนีย์ เมธาพิสิฐ และวรรณิษา ไวยฉายี, 2553) ซึ่งผู้เข้ารับการทดสอบต้องใช้ทักษะการอ่านเป็นสำคัญ แต่จากผลการทดสอบความถนัดทางภาษาญี่ปุ่นโดยเฉลี่ยพบว่ายังอยู่ในระดับต่ำ กล่าวคือ ผลคะแนนโดยเฉลี่ยยังไม่ถึงเกณฑ์ร้อยละ 50 ของคะแนนเต็ม (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ, 2562) สภาพการณ์เช่นนี้จึงยังไม่สอดคล้องกับเป้าหมายหลักของการจัดการศึกษาระดับประเทศ และความมุ่งหวังในการจัดการศึกษา ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม) ดังนั้นในการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นจึงมีความจำเป็นต้องเสริมสร้างทักษะการอ่านจับใจความสำหรับผู้เรียนให้ยิ่งมากขึ้น

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยพบว่า การจัดกิจกรรมการอ่านแบบนำความคิด (Directed Reading Thing Activity : DR-TA) เป็นการจัดกิจกรรมที่มีจุดมุ่งหมายในการฝึกการคาดเดาเนื้อเรื่องโดยใช้ภาพหรือชื่อเรื่องและฝึกกระบวนการคิด ซึ่งในยุคแรกพัฒนาขึ้นโดย Russell (1969) และ Tierney และ Disher (1995) ได้ปรับปรุงขึ้นมาใหม่ซึ่งกิจกรรมการอ่านแบบนี้มีความยืดหยุ่น สามารถปรับใช้ได้กับการอ่านทุกระดับ ทั้งที่เป็นภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ ใช้กับนักเรียนได้ทุกระดับชั้นและทุกระดับความสามารถ นอกจากนี้กิจกรรมดังกล่าวยังเปิดโอกาสให้ครูสามารถเลือกจัดกิจกรรมหรือสอนเสริมหลังจากการอ่านเนื้อเรื่องแล้ว ซึ่งครูอาจเลือกอธิบายโครงสร้างทางภาษา หรือความหมายของคำศัพท์ที่มีความจำเป็นต่อการทำความเข้าใจในการอ่านที่ปรากฏอยู่ในเนื้อเรื่อง หรือให้นักเรียนได้อภิปรายคำที่เป็นปัญหาร่วมกันหลังจากอ่านเนื้อเรื่องไปแล้ว โดยในทุกกิจกรรมครูจะเป็นผู้ให้คำแนะนำ เพื่อช่วยในการเชื่อมโยงความรู้เดิมกับข้อมูลใหม่ที่นักเรียนได้รับ ให้เกิดเป็นความรู้ใหม่ขึ้น โดยการจัดกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน คือ (1) การคาดเดา (2) การอ่าน (3) การแปล (4) การตรวจสอบความเข้าใจ (5) การพัฒนาทักษะการอ่าน จากวิธีการดังกล่าวจะช่วยส่งเสริมและพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความ อันจะส่งผลให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการอ่านและเกิดแรงจูงใจ สามารถนำความรู้จากการอ่านมาพัฒนาการเรียนรู้ให้ดีขึ้นต่อไป (Ichikawa Yasuda, 2013)

จากเอกสารและข้อมูลข้างต้น ผู้วิจัยได้ตระหนักถึงความสำคัญของการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความ ความคงทนในการเรียนรู้ และมีความเห็นว่ากิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA (Directed Reading Thing Activity) นั้นสามารถพัฒนาทักษะการอ่านได้ โดยเฉพาะการอ่านจับ

ใจความของนักเรียน เพราะนอกจากนักเรียนจะได้ฝึกอ่านและได้ตรวจสอบความเข้าใจการอ่านอย่าง มีวัตถุประสงค์แล้ว นักเรียนยังจะได้ร่วมกันอภิปรายปัญหาการอ่านด้วยตนเอง โดยมีครูเป็นผู้คอยให้ คำแนะนำ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความและความ คงทนในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย มหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม) เพื่อพัฒนาทักษะด้านการอ่านจับใจความของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยการจัดกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80
2. เพื่อศึกษาความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดย กิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA

สมมุติฐานของการวิจัย

นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยการจัดกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA มีคะแนนความสามารถด้านการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น กับคะแนนทดสอบหลังเรียน 2 สัปดาห์ ไม่แตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมาย
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 (ศิลป์ภาษาญี่ปุ่น) โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย มหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 30 คน
2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย
ตัวแปรอิสระ ได้แก่ กิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA
ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นและความคงทน ในการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนโดยกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA
3. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย
การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เนื้อหารายวิชาภาษาญี่ปุ่น 4 ตามหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

จำนวน 12 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวมเวลา 24 ชั่วโมง อ้างอิงบทอ่านจากหนังสือพิชิต PAT 7.3 ภาษาญี่ปุ่น (รุจิเรจ คุโบตะ และชูซูกิ ชิเกะโนะ, 2558) และหนังสือเฉลยข้อสอบ PAT 7.3 วิชาความถนัดทางภาษาญี่ปุ่น (ชนัญญธร รุ่งธัญญิธรณ์ และธีราพร คล้ายแก้ว, 2552) ซึ่งประกอบด้วย บทสนทนา บทอ่านสั้น ๆ เรื่อง เล่า เช่น อีเมล จดหมาย ป้าย ประกาศ บันทึกประจำวัน ดังนี้

- แผนที่ 1 母からのメール (อีเมลจากแม่)
- แผนที่ 2 お月見 (การชมพระจันทร์)
- แผนที่ 3 バレンタインデー (วันวาเลนไทน์)
- แผนที่ 4 赤ちゃん (เด็กทารก)
- แผนที่ 5 たいいくの日 (วันพลศึกษา)
- แผนที่ 6 写真クラブ (ชมรมถ่ายภาพ)
- แผนที่ 7 みそしる (ซุปรด้าเจียว)
- แผนที่ 8 さいふ (กระเป๋าตังค์)
- แผนที่ 9 母と行きたい場所 (ที่ที่อยากไปกับแม่)
- แผนที่ 10 子どもの歯、大人の歯 (ฟันของเด็ก, ฟันของผู้ใหญ่)
- แผนที่ 11 年賀状 (ส.ค.ส.)
- แผนที่ 12 エレベーター点検のお知らせ (แจ้งการตรวจสอบลิฟต์)

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ระยะเวลาที่ใช้ในการดำเนินการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 ระหว่างเดือนพฤศจิกายน 2562-เดือนมีนาคม 2563

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น หมายถึง การบอกคำอ่านของตัวอักษร คันจิ บอกความหมายของคำ กลุ่มคำ ประโยค ข้อความหรือเนื้อเรื่องที่อ่าน ใช้ไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่นพื้นฐานได้ถูกต้อง จัดลำดับเหตุการณ์จากเรื่องที่อ่านได้ และตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร ใครทำอะไร ที่ไหน อย่างไร โดยใช้แบบทดสอบความสามารถด้านการอ่านภาษาญี่ปุ่น ซึ่งเป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก ชนิดเลือกตอบ จำนวน 40 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยเนื้อหาในบทอ่านเกี่ยวกับ บทสนทนา บทอ่านสั้น ๆ เรื่องเล่า เช่น อีเมล จดหมาย ป้าย ประกาศ บันทึกประจำวัน กำหนดเกณฑ์การผ่านเฉลี่ยร้อยละ 80

2. การจัดกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA (Directed Reading Thing Activity) หมายถึง กิจกรรมการอ่านที่ใช้เชื่อมโยงระหว่างประสบการณ์เดิมของผู้อ่านกับความคิดของผู้เขียนตามแนวคิดของ (Tierney and Dishner, 1995) ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้ 1) การคาดเดา หมายถึง ครูให้นักเรียนดูรูปภาพก่อน แล้วให้นักเรียนคาดเดาจากรูปภาพว่าเนื้อเรื่องที่จะอ่านเกี่ยวกับอะไร หลังจากที่ดูรูปภาพและคาดเดาแล้วให้นักเรียนอ่านชื่อเรื่อง เพื่อตรวจสอบดูอีกครั้งว่าสิ่งที่นักเรียนได้คาดเดาเกี่ยวกับรูปภาพในครั้งแรกนั้นถูกต้องหรือไม่ 2) การอ่าน หมายถึง ครูให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องในส่วนแรก เพื่อว่าเนื้อเรื่องนั้นมีเนื้อหาตรงกับที่นักเรียนได้คาดเดาไว้หรือไม่ ในขั้นตอนนี้ ครูตั้งคำถามว่านักเรียนคาดเดาถูกต้องหรือไม่ ในการตอบคำถามนักเรียนต้องอ่านประโยคเพื่อแสดงเป็นหลักฐานพิสูจน์คำคาดเดาของตัวเองว่าถูกหรือไม่ 3) การแปลความหมาย หมายถึง ให้นักเรียนขีดเส้นใต้คำศัพท์ที่ไม่รู้ความหมายแล้วลองเดาความหมายจากบริบท หรือเปิดพจนานุกรม 4) การตรวจสอบความเข้าใจ หมายถึง ครูถามคำถามสรุปว่าสิ่งที่นักเรียนคาดเดาไว้ตั้งแต่ครั้งแรกนั้นถูกหรือไม่ แล้วอภิปรายแสดงความคิดเห็นในเรื่องที่อ่านเพื่อตรวจสอบความเข้าใจ 5) การพัฒนาทักษะการอ่าน หมายถึง ครูให้นักเรียนทำกิจกรรมสรุปเรื่องที่อ่านหรือทำแบบฝึกหัดเพื่อทบทวนความเข้าใจในเนื้อเรื่องที่อ่าน เช่น การเขียนเรียงความสั้น การทำแผนภูมิความคิด

3. ความคงทนในการเรียนรู้ หมายถึง ความสามารถของสมองในการเก็บสิ่งที่เรียนรู้มา หรือจากประสบการณ์ที่เรียนรู้มาแล้วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในเนื้อหาที่อ่านจากบทอ่าน ซึ่งได้วัดจากแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยทำการวัดซ้ำเมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอนไปแล้ว 2 สัปดาห์ โดยคะแนนความสามารถด้านการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น กับคะแนนทดสอบหลังเรียน 2 สัปดาห์ไม่แตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความและความคงทนในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น โดยการจัดกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและได้นำเสนอตามหัวข้อ ดังนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
2. ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
3. ความรู้เกี่ยวกับการอ่าน
4. การอ่านจับใจความ
5. การจัดกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA (Directed Reading Thinking Activity)
6. ความคงทนในการเรียนรู้
7. วิจัยเชิงปฏิบัติการ
8. บริบทโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม)
9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 10.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 11.2 งานวิจัยต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

กระทรวงศึกษาธิการ (2556) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิด รวบรวมและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

1. สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการศึกษา

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

2. คุณภาพผู้เรียน

จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

1. ปฏิบัติตามคำแนะนำในคู่มือการใช้งานต่าง ๆ คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยายที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงข้อความ ข่าว ประกาศ โฆษณา บทร้อยกรอง และบทละครสั้นถูกต้องตามหลักการอ่าน อธิบายและเขียนประโยคและข้อความสัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ ที่อ่าน รวมทั้งระบุและเขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ สัมพันธ์กับประโยคและข้อความที่ฟังหรืออ่านจับใจความสำคัญ วิเคราะห์ความ สรุปความ ตีความ และแสดงความคิดเห็นจากการฟังและอ่านเรื่องที่เป็นสารคดีและบันเทิงคดี พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ
2. สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว ประสบการณ์ สถานการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ ประเด็นที่อยู่ในความสนใจและสื่อสารอย่างต่อเนื่อง และเหมาะสม เลือกและใช้คำขอร้อง คำชี้แจง คำอธิบาย และให้คำแนะนำ พูดและเขียน แสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือใน สถานการณ์จำลองหรือสถานการณ์จริงอย่างเหมาะสม พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่อง/ประเด็น/ข่าว/เหตุการณ์ที่ฟังและอ่านอย่างเหมาะสม พูดและเขียนบรรยายความรู้สึกและแสดงความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และข่าว/เหตุการณ์อย่างมีเหตุผล
3. พูดและเขียนนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง/ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ เรื่องและประเด็นต่าง ๆ ตามความสนใจ พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ แก่นสาระที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง กิจกรรม ข่าว เหตุการณ์ และสถานการณ์ตามความสนใจ พูดและเขียน แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ ทั้งในท้องถิ่น สังคม และโลก พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ
4. เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะกับระดับของบุคคล เวลา โอกาส และสถานที่ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา อธิบาย/อภิปรายวิถีชีวิต ความคิด ความเชื่อ และที่มาของขนบธรรมเนียมและประเพณีของเจ้าของภาษา เข้าร่วม แนะนำ และจัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมอย่างเหมาะสม
5. อธิบาย/เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างโครงสร้างประโยค ข้อความ สำนวน คำพังเพย สุภาษิต และบทกลอนของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย วิเคราะห์/อภิปราย ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างวิถีชีวิต ความเชื่อ และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทย และนำไปใช้อย่างมีเหตุผล

6. ค้นคว้า/สืบค้น บันทึก สรุป และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับ
กลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น จากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ และนำเสนอด้วยการพูดและการเขียน

7. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน
สถานศึกษา ชุมชน และสังคม

8. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ค้นคว้า รวบรวม วิเคราะห์ และสรุปความรู้/
ข้อมูลต่าง ๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ เผยแพร่/
ประชาสัมพันธ์ ข้อมูล ข่าวสาร ของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น/ประเทศชาติ เป็นภาษาต่างประเทศ

9. มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวเรื่อง
เกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล
เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ
การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภายในวงคำศัพท์
ประมาณ 3,600-3,750 คำ (คำศัพท์ที่มีระดับการใช้แตกต่างกัน)

10. ใช้ประโยคสมและประโยคซับซ้อนสื่อความหมายตามบริบทต่าง ๆ
ในการสนทนา ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

3. ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความหมายเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ
และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น
ม.5	1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำ ขอร้อง คำแนะนำ คำอธิบาย และคำบรรยายที่ ฟังและอ่าน	■ คำสั่ง คำขอร้อง คำแนะนำ คำอธิบาย และคำ บรรยาย - ตัวอย่าง - き 聞いてください。 - かしていただきませんか。 - の 飲まないでください。 - やす 休んだほうがいいです。 - で 出かけないほうがいいです。 - せんせい 先生にそうでしたらいいですか。

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น
		คำแนะนำในฉลากยา ついたち にかい くすり の 一日に二回 薬を飲んでください。 あさ はん あと ばん はん 朝ご飯のあとと、晩ご飯のあとです。 คำอธิบายในการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น การทำอาหาร はじめ 初めにえびをあらいます。 คำบรรยายลักษณะบุคคลและสิ่งของ เช่น あた せんせい なが 新しい先生はかみが長くてめがねを かけています。
	2. อ่านออกเสียงคำ กลุ่มคำ ประโยค ข้อความ และบทอ่านสั้น ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน	■ คำ กลุ่มคำ ประโยค ข้อความ และบทอ่านสั้น ๆ ■ หลักการอ่านออกเสียง เช่น การออกเสียงตามระดับสูงต่ำในพยางค์ คำ กลุ่มคำ ประโยคหรือข้อความ ตัวอย่าง なん A: それは何ですか。 B: これですか。(なん)とけいです
	3. อธิบายหรือเขียน ประโยค และข้อความให้สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ ที่อ่าน รวมทั้งระบุและเขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ ให้สัมพันธ์กับประโยค และข้อความ ที่ฟังหรืออ่าน	■ ประโยคและข้อความที่เกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัว เช่น ตนเอง ครอบครัว โรงเรียน อาหาร เครื่องดื่ม สุขภาพ การเดินทาง การท่องเที่ยว ลมฟ้าอากาศ การซื้อ-ขาย งานอดิเรก การแต่งกาย ■ คำศัพท์สะสม 500 – 1000 คำ ■ อักษรคันจิสะสม 80 - 250 ตัว ■ สื่อที่ไม่ใช่ความเรียง เช่น ภาพ กราฟ แผนภูมิ แผนผัง แผนที่ ตาราง สัญลักษณ์ เครื่องหมาย ตัวอย่าง い まっすぐ行ってください じゅみはゲームをすることです。 しろ き 白いシャツを着ています

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น
	4. จับใจความสำคัญและตอบคำถามจากการฟัง และอ่านบทสนทนา บทอ่านสั้น ๆ และเรื่องเล่า	■ บทสนทนา บทอ่านสั้น ๆ เรื่องเล่า เช่น อีเมลล์ จดหมาย ป้ายประกาศ บันทึกประจำวัน บันทึกช่วยจำ ■ การจับใจความสำคัญ เช่น หัวข้อเรื่องใจความสำคัญ รายละเอียดสนับสนุน ■ คำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญของเรื่อง เช่น ใครทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร ทำไม ใช่หรือไม่ ตัวอย่าง - どうしてですか。 - どうしたんですか。 - ^{なが}どちらが長いですか。 - ^{いちばんす}どれが一番好きですか。

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น
ม.5	1. สนทนาและเขียนโต้ตอบเกี่ยวกับตนเอง เรื่องใกล้ตัว สถานการณ์ในชีวิตประจำวัน ประสบการณ์ และสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม	■ ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างบุคคล เช่น การแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่องใกล้ตัว สถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในภาษาพูดและภาษาเขียน ■ ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง บุคคล กิจกรรม ประสบการณ์ สถานการณ์ต่าง ๆ เหตุการณ์ ประเด็นที่กำลังอยู่ในความสนใจ ตัวอย่าง - カメラ^かを^か買いたいんですが...どこで買ったらいいですか。 - すみません、一番ラーメンレストランはどこですか。

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น
		にほん い - 日本へ行ったことがありますか た - からいものが食べられます。 か ぞく なか ちち いちばん - 家族の中で父が一番やさしいです。 いまなに - 今何をしていますか。 つく かた し - A：トムヤムクンの作り方を知っていますか。 し し - B：はい、知っています／いいえ、知りません。 おし - 教えてください。 にほん ぶんがく べんきょう い - 日本の文学の勉強をしたいと言っていました。 なん か - 何と書いてありますか
	2. เลือกและใช้คำขอร้อง ให้ คำแนะนำ คำขออนุญาต คำ ชี้แจงและคำอธิบาย ตาม สถานการณ์อย่างเหมาะสม	■ คำขอร้อง คำแนะนำ คำขออนุญาต คำชี้แจง คำอธิบายในสถานการณ์ต่าง ๆ ตัวอย่าง し - A：まどを閉めてくださいませんか。 B：はい、いいですよ。 ほん - A：この本をかしてくださいませんか。 いま B：すみません。今、ちょっと。。。。 か - A：ケーキを買いいたんですが。。。。 や か B：ケーキならABC屋で買ったらいいですよ。 - はじめに、つぎに、それから、さいごに
	3. พูดและเขียนแสดง ความ ต้องการขอและให้ความ ช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธ การให้ความช่วยเหลือใน สถานการณ์ต่าง ๆ อย่าง เหมาะสม	■ ภาษาที่ใช้แสดงความต้องการขอและให้ ความ ช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ ความช่วยเหลือใน สถานการณ์ต่าง ๆ ตัวอย่าง か - じしよを借りたいんですが。。。。

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น
		かた - A : ゲームのやり方をおしえてくださいませんか。 B : すみません。わたしもわかりません。 せんせい いちどせつめい - 先生にもう一度説明してもらいます。
	4. พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย และเปรียบเทียบเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่านอย่างเหมาะสม	■ ภาษาที่ใช้ขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย และเปรียบเทียบเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่าน ตัวอย่าง ほん - A : すみません、本やはどこですか。 ひと め みぎ B : 一つ目のかどを右にまがってください。 たか - A : すいかとぶどうとどちらが高いですか。 たか B : ぶどうのほうがすいかより高いです。 にほん なか なに いちばんす - A : 日本りょうりの中で何が一番好きですか。 いちばんす B : さしみが一番好きです。
	5. พูดและเขียนบรรยาย แสดงความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัว กิจกรรมและประสบการณ์ อย่างมีเหตุผล	■ ภาษาที่ใช้ในการแสดงความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับ เรื่องใกล้ตัว กิจกรรม ประสบการณ์ และให้เหตุผล ประกอบ ตัวอย่าง みち - 道がこんでいたので、おくれました。 - てつだってくれて、ありがとう。 - おそくなって、すみません。 ひる た - A : 昼ごはんを食べませんでしたね。 どうしてですか。 B : おなかがいたいからです。 A : どうしたんですか。 B : かぜをひいたんです。

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น
	4. พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลบรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่อง/ ประเด็น/ข่าว/เหตุการณ์ที่ฟังและอ่าน และ อ่านอย่างเหมาะสม	■ ภาษาที่ใช้ขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่อง/ ประเด็น/ข่าว/เหตุการณ์ที่ฟังและอ่าน ตัวอย่าง - すみません。インタビューをおねがいしたいんです。。。 まつ しちがつ おこな - ろうそく祭りは七月に行われます。 た - だれが発てましたか。 とき い - どんな時に「さようなら」と言いますか。 にほんじん おも - A：日本人についてどう思いますか。 おも B：やさしいと思います。
	5. พูดและเขียนบรรยาย ความรู้สึกและแสดงความคิดเห็นของตนเอง เกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ กิจกรรม ประสพการณ์ ข่าว/ เหตุการณ์อย่างมีเหตุผล	■ ภาษาที่ใช้ในการแสดงความรู้สึก ความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ กิจกรรม ประสพการณ์ ข่าวหรือ เหตุการณ์ และให้เหตุผลประกอบ ตัวอย่าง さくぶん - 作文/スピーチ/ニュース

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น
ม.5	1. พูดและเขียนนำเสนอ ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรม ประจำวัน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว และประสพการณ์	■ ภาษาที่ใช้ในการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรมประจำวัน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว และ ประสพการณ์ ตัวอย่าง ほん か - おもしろい本だったら、買います。

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น
		みち こ 道が混んでいるかもしれませんから、 はや で 早く出ましょう。 あさ た A：いつも朝ごはんを食べませんね。 どうしてですか。 た おも B：ばんごはんをたくさん食べますから。～と思う
	2. พุดและเขียนสรุปใจความสำคัญที่ได้จากเรื่องราว กิจกรรม เหตุการณ์ที่อยู่ในความสนใจ	■ การจับใจความสำคัญ เรื่อง กิจกรรม เหตุการณ์ที่อยู่ในความสนใจ ตัวอย่าง はっぴょう - アンケートの発表 (รายงานความคิดเห็น)
	3. พุดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมหรือเรื่องใกล้ตัว พร้อมทั้ง ให้เหตุผลสั้น ๆ	■ ภาษาที่ใช้ในการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม เรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว และการให้เหตุผล เช่น การแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการคบเพื่อน สัตว์ในญี่ปุ่น อาหารญี่ปุ่น ของฝาก ตัวอย่าง いえ - 家からがっこうまで - わたしのけいけん - わたしのしゅみ ともだち - わたしの友達

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

พูน ปณ ภิโต ชีเว

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น
ม.5	1. ใช้ภาษา น้ำเสียง และ กิริยาท่าทางอย่างสุภาพ เหมาะสมกับระดับบุคคล และโอกาสตามมารยาท สังคมและวัฒนธรรมของ ญี่ปุ่น	■ การใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะสม กับระดับบุคคล และโอกาสตามมารยาทสังคมและ วัฒนธรรมญี่ปุ่น ตัวอย่าง - มารยาทในการรับประทานอาหาร - การใช้สำนวน おねがいます。 - การให้ของขวัญ ของฝาก にほん か (日本で買ったのですが。。。)
	2. ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเทศกาล วันสำคัญ งานฉลอง และ ชีวิตความเป็นอยู่ของญี่ปุ่น	■ ข้อมูลเกี่ยวกับเทศกาล วันสำคัญ งานฉลอง และ ชีวิตความเป็นอยู่ของญี่ปุ่น ตัวอย่าง - บัตรอวยพรปีใหม่ (年賀状 ねんがじょう) - วันทานะบาตะ (七夕 たなばた) - อาหารญี่ปุ่น (日本料理 にほんりょうり) - ไฮกุ (俳句 はいく)
	3. เข้าร่วม แนะนำ และจัด กิจกรรมทางภาษา และ วัฒนธรรมญี่ปุ่นตามความ สนใจ	■ กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรม ตัวอย่าง - เล่นเกม - การร้องเพลง - การพับกระดาษ - การเขียนพู่กัน - การทำอาหารญี่ปุ่น - กิจกรรมค่ายภาษาญี่ปุ่น

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรม
ของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น
ม.5	1. บอกความแตกต่างระหว่าง การออกเสียง ประโยค ข้อความ การลำดับคำ ตามโครงสร้างประโยค ภาษาญี่ปุ่นและภาษาไทย	- ความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยค ข้อความ การลำดับคำ ตามโครงสร้างประโยคภาษา ญี่ปุ่น และภาษาไทย - การใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตัวอย่าง - คำกริยาภาษาญี่ปุ่นมีการผันในรูปแบบต่าง ๆ เช่น かたち かたち かたち ます形、て形、ない形 - คำสันธานอาจอยู่ต้น กลาง หรือท้ายประโยค เช่น あさってのコンサートのことなんですが、明日買いに行ったら、もう切符がないかもしれないから、 今からブイさんと一緒に買いに行きます。
	2. อธิบายเปรียบเทียบ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างเทศกาล งานฉลอง วันสำคัญ และชีวิตความเป็นอยู่ของญี่ปุ่นกับของไทย	- การเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างระหว่างเทศกาลงานฉลอง วันสำคัญ และชีวิต ความเป็นอยู่ของญี่ปุ่นกับของไทย - ตัวอย่าง - ของฝาก (おみやげ) - การนัดพบ (待ち合わせ) - ฤดูกาลที่แตกต่างของญี่ปุ่นกับของไทย - วิธีการรับประทานอาหาร (食事のマナー)

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นและเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น
ม.5	1. ค้นคว้า รวบรวม และสรุปข้อมูล ข้อเท็จจริง ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้จากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ และนำเสนอด้วยการพูดหรือเขียน	■ การค้นคว้า การรวบรวม การสรุป และการนำเสนอ ข้อมูล ข้อเท็จจริง ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้จากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ ตัวอย่าง - การใช้อินเทอร์เน็ตสืบค้น และนำเสนอข้อมูล - การศึกษาจากแหล่งเรียนรู้ทั้งในและนอกสถานศึกษา

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น
ม.5	1. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา และชุมชน	■ การใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริงและสถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา และชุมชน ตัวอย่าง すみませんが、辞書を貸していただけますか。 コーヒーはどうですか。 午後、日本語の教室で会議があります。 順番なので、並んで待ってください。 A : どうしたんですか。 B : ちょっと気分が悪いんです。 A : 保健室で休んだほうがいいですよ。 B : ありがとうございます。そうします。

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษา
ต่อการประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น
ม.5	1. ใช้ภาษาญี่ปุ่นในการ สืบค้น ค้นคว้า สรุปความรู้ หรือข้อมูลจากสื่อและแหล่ง เรียนรู้ต่าง ๆ	■ การใช้ภาษาญี่ปุ่นในการสืบค้น ค้นคว้า สรุปความรู้ หรือข้อมูลจากสื่อและแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ - ตัวอย่าง - การสืบค้นข้อมูลจากสื่อสิ่งพิมพ์ และ สื่อ อิเล็กทรอนิกส์ - การกรอกแบบฟอร์ม - ฉลากยา - คำแนะนำด้านสุขภาพ - วิธีทำอาหาร
	2. เผยแพร่หรือ ประชาสัมพันธ์ ข้อมูล ข่าวสารของโรงเรียน ชุมชนเป็นภาษาญี่ปุ่น	■ การใช้ภาษาญี่ปุ่นในการเผยแพร่หรือ ประชาสัมพันธ์ ข้อมูล ข่าวสาร ของโรงเรียน และชุมชน - ตัวอย่าง - แผ่นพับแนะนำโรงเรียน และชุมชน - แผ่นปลิว - ประกาศ - ป้ายคำขวัญ - นิทรรศการ

กล่าวโดยสรุป ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น ม.5 ตามมาตรฐานการเรียนรู้
ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะและความสามารถ
สื่อสารขั้นพื้นฐานอย่างมีประสิทธิภาพตามในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งการฟัง พูด อ่าน เขียน และ
แสดงออก สามารถใช้ภาษาในการแสวงหาความรู้ศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ มีความเข้าใจเรื่องราวและ
วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เพื่อเข้าถึงปรัชญา วิถีคิด และวิถีชีวิตของคนญี่ปุ่น สามารถเปรียบเทียบ
และถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยด้วยภาษาญี่ปุ่นอย่างสร้างสรรค์ และมีเจตคติที่ดีต่อ
ภาษาญี่ปุ่น

การอ่าน

การรับสารและการส่งสารด้วยการอ่าน มีความสำคัญอย่างยิ่งในปัจจุบัน การเรียนรู้หลักพื้นฐานในการอ่านประเภทต่าง ๆ จะช่วยให้การรับสารด้วยการอ่านนั้นมีประสิทธิภาพสูงยิ่งขึ้น ในขณะเดียวกัน เมื่อเราเป็นผู้ส่งสารในการอ่านที่เกี่ยวข้องในชีวิตประจำวัน เราควรทำความเข้าใจหลักการอ่าน และมีความพร้อมที่จะอ่าน ได้แก่ ความพร้อมของร่างกายและจิตใจ ความพร้อมทางความคิด และความพร้อมทางสภาพแวดล้อม

การอ่านมีความสำคัญต่อชีวิต เพราะการนำเสนอความรู้ ข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ในปัจจุบันใช้สื่อสิ่งพิมพ์ เช่น หนังสือพิมพ์ วารสาร นิตยสาร ประกาศ การอ่านได้ถูกต้องตามประเภทของการอ่าน จึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะช่วยให้ผู้อ่านรับสารจากบทอ่านได้ครบถ้วนถูกต้องและสนใจอ่านจนจบ

1. ความหมายของการอ่าน

การอ่านมีความหมายหรือนิยามในลักษณะต่างกัน ขึ้นอยู่กับมุมมองของผู้ให้ความหมาย มีผู้ให้ความหมายของการอ่านที่หลากหลาย ซึ่งจะยกตัวอย่างพอสังเขปดังนี้

ถนอมวงศ์ ล้ายอดมรรคผล และธิดารัตน์ โมสิกรินทร์ (2538) การอ่านที่แท้จริงคือ อ่านแล้วเข้าใจ ผู้อ่านสามารถพิจารณาความถูก-ผิดของข้อมูลได้ เลือกนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสม และเกิดประโยชน์ในด้านต่าง ๆ ได้ดีตรงตามวัตถุประสงค์ของผู้อ่าน

นิจพงศ์ ศรีวรรณ (2542) การอ่าน คือ การที่ผู้อ่านมองดูตัวอักษร และเครื่องหมายต่าง ๆ ที่ผู้เขียนสื่อความหมายไว้ออกมาให้เข้าใจ โดยใช้ความคิดและนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อไป

ราชบัณฑิตยสถาน (2543) พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ให้คำจำกัดความของคำ “อ่าน” ซึ่งเป็นคำกริยา “ว่าตามตัวหนังสือ ถ้าออกเสียงด้วย เรียกว่า อ่านออกเสียง ถ้าไม่ต้องออกเสียงเรียกว่า อ่านในใจ...”

ทิพย์สุนทร อนันบุตร (2551) การอ่าน คือ การรับสารในการใช้ภาษาไม่ว่าจะเป็นภาษาใด ย่อมประกอบด้วย 2 ฝ่าย คือ ฝ่ายส่ง > สาร > ฝ่ายรับ ฝ่ายส่งสารย่อมส่งโยการพูดหรือการเขียน ฝ่ายรับสารจึงรับโดยการฟังและการอ่าน

พัฒนจิรา จันทรดำ (2554) การอ่าน คือ การแปลความหมายของตัวอักษรออกมาเป็นความคิด และนำความคิดนั้นไปใช้ให้เกิดประโยชน์

จุฑาภา เทพวรรณ (2557) การอ่าน คือ กระบวนการที่ผู้อ่านรับรู้สาร ซึ่งเป็นความรู้ ความคิด ความรู้สึก และความคิดเห็นที่ผู้เขียนถ่ายทอดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร การที่ผู้อ่านจะเข้าใจสารได้มากน้อยเพียงไรขึ้นอยู่กับประสบการณ์ และความสามารถในการใช้ความคิด

กล่าวโดยสรุป การอ่านคือการแปลความหมายของตัวอักษรที่อ่านออกมาเป็น ความรู้ ความคิด และเกิดความเข้าใจเรื่องราวที่อ่านตรงกับเรื่องราวที่ผู้เขียนเขียน ผู้อ่านสามารถนำ ความรู้ ความคิด หรือสาระจากเรื่องราวที่อ่านไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้

2. ความสำคัญของการอ่าน

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2546) กล่าวถึงความสำคัญของการอ่าน ดังนี้

1. การอ่านเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ โดยเฉพาะผู้ที่อยู่ในวัยศึกษาเล่าเรียนจำเป็นต้องอ่านหนังสือเพื่อการศึกษาหาความรู้ด้านต่าง ๆ
2. การอ่านเป็นเครื่องมือช่วยให้ประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพ เพราะสามารถนำความรู้ที่ได้จากการอ่านไปพัฒนางานของตนเองได้
3. การอ่านเป็นเครื่องมือสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมของคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนรุ่นต่อ ๆ ไป
4. การอ่านเป็นวิธีการส่งเสริมให้คนมีความคิดอ่านและฉลาดรอบรู้ เพราะประสบการณ์ที่ได้จากการอ่านเมื่อเก็บสะสมเพิ่มพูนนานวันเข้า ก็จะทำให้เกิดความคิด เกิดสติปัญญา เป็นคนฉลาดรอบรู้ได้
5. การอ่านเป็นกิจกรรมที่ก่อให้เกิดความเพลิดเพลินบันเทิงใจ เป็นวิธีหนึ่งในการแสวงหาความสุขให้กับตนเองที่ง่ายที่สุด และได้ประโยชน์คุ้มค่าที่สุด
6. การอ่านเป็นการพัฒนาคุณภาพชีวิต ทำให้เป็นคนที่มีสมบูรณ์ทั้งด้านจิตใจ และบุคลิกภาพ เพราะเมื่ออ่านมากย่อมรู้มาก สามารถนำความรู้ไปใช้ในการดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุข
7. การอ่านเป็นเครื่องมือในการพัฒนาระบบการเมือง การปกครอง ศาสนา ประวัติศาสตร์และสังคม
8. การอ่านเป็นวิธีการหนึ่งในการพัฒนาระบบการสื่อสารและการใช้เครื่องมือทางอิเล็กทรอนิกส์ต่างๆ

กล่าวโดยสรุป การอ่านมีความสำคัญ เพราะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจสังคมและสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบตัว ส่งเสริมให้ผู้อ่านมีพัฒนาการในความรู้และความคิด มองโลกที่กว้างไกล เข้าใจปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมผ่านสื่อการอ่าน

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2551) กล่าวถึง ความสำคัญของการอ่านว่า มีคุณค่าหลายประการต่อผู้อ่าน สรุปได้ดังนี้

1. จะช่วยสร้างความคิดให้เกิดกับผู้อ่านสารแต่ละประเภทจะสอดแทรกความรู้ที่แตกต่างกัน นอกจากนั้นยังได้สอดแทรกความคิดเห็นของผู้เขียนลงไปในเรื่องหา ทำให้ได้รับความรู้

ความคิดของผู้เขียน และทำให้ผู้อ่านเกิดความคิดใหม่ที่เป็นของตนเอง โดยอาศัยแนวคิดทางความคิดของผู้เขียนเป็นฐาน

2. จะช่วยส่งเสริมและพัฒนาความรู้ให้กับผู้อ่านสารแต่ละประเภทจะสอดแทรกความรู้ที่แตกต่างกัน บางเรื่องอาจเกี่ยวข้องกับการเรียน บางเรื่องอาจเกี่ยวกับชีวิตประจำวัน รวมทั้งอาจมีความรู้ใหม่ที่ช่วยให้ผู้อ่านเป็นผู้รอบรู้ทันต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคมที่อยู่ใกล้ตัว หรืออยู่ไกลออกไปแล้วแต่มีความสำคัญด้วยกันทั้งสิ้น

3. จะช่วยทำให้เกิดทักษะการสรุปข้อมูลที่ได้จากการอ่าน กล่าวคือ ข้อมูลที่ปรากฏในสารมักจะกระจัดกระจาย ดังนั้น การอ่านจะช่วยให้ผู้อ่านจัดข้อมูลเป็นหมู่พวก แล้วสรุปแต่ละพวกให้เหลือแต่แก่นหรือแนวคิด เพื่อสะดวกต่อการนำไปใช้ประโยชน์ต่อไป

4. จะช่วยให้เข้าใจสังคม เพราะสารแต่ละยุคสมัยเปรียบเสมือนเป็นตัวแทนของสังคม การอ่านจึงมีคุณค่าที่ช่วยทำให้เห็นฉากของสังคมในอดีต ปัจจุบัน รวมถึงอนาคต ซึ่งต้องการบุคคลที่มีความสามารถช่วยตัดสินใจความถูกต้องในเหตุการณ์เหล่านั้น ทั้งนี้ต้องอาศัยข้อมูลที่ได้จากการอ่านเป็นพื้นฐานในการตัดสินใจนั่นเอง

5. จะช่วยให้เห็นรูปแบบของสารประเภทต่าง ๆ สารแต่ละประเภทย่อมมีรูปแบบของการนำเสนอที่แตกต่างกัน การอ่านสารหลายประเภทย่อมเห็นข้อที่แตกต่างกัน อันจะนำไปสู่การพัฒนาอัตราเร็วในการอ่านให้สูงขึ้น

สิริรัตน์ รักซ้อน (2556) กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านว่า การอ่านมีความสำคัญต่อชีวิตมนุษย์ตั้งแต่เกิดจนโต และจนกระทั่งถึงวัยชรา การอ่านทำให้รู้ข่าวสารข้อมูลต่าง ๆ ทั่วโลก ซึ่งปัจจุบันเป็นโลกของข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ทั่วโลก ทำให้ผู้อ่านมีความสุข มีความหวัง และมีความอยากรู้อยากเห็น อันเป็นความต้องการของมนุษย์ทุกคน การอ่านมีประโยชน์ในการพัฒนาตนเอง คือ พัฒนาการศึกษา พัฒนาอาชีพ พัฒนาคุณภาพชีวิต ทำให้เป็นคนทันสมัยทันต่อเหตุการณ์ และมีความอยากรู้อยากเห็น การที่จะพัฒนาประเทศให้เจริญรุ่งเรืองก้าวหน้าได้ ต้องอาศัยประชาชนที่มีความรู้ ความสามารถ ซึ่งความรู้ต่าง ๆ ก็ได้มาจากการอ่านนั่นเอง

3. ประโยชน์ของการอ่าน

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2546) กล่าวถึงประโยชน์ของการอ่าน ดังนี้

1. ทำให้มีความรู้ในวิชาการด้านต่าง ๆ อาจเป็นความรู้ทั่วไป หรือความรู้เฉพาะด้านก็ได้ เช่น การอ่านตำราแขนงต่าง ๆ หนังสือคู่มือ หนังสืออ่านประกอบในแขนงวิชาต่าง ๆ เป็นต้น

2. ทำให้รู้รอบรู้ทันโลก ทันเหตุการณ์ การอ่านหนังสือพิมพ์ การอ่านจากสื่อสารสนเทศต่าง ๆ การอ่านสื่อเหล่านี้นอกจากจะทำให้รู้ทันข่าวสารบ้านเมืองและสภาพการณ์ต่าง ๆ ในสังคมทั้งภายในและภายนอกประเทศแล้ว ยังจะได้ทราบข่าวกึ่งา ข่าวก่อนเหตุ บทความวิจารณ์

ตลอดจนการโฆษณาสินค้าต่าง ๆ อีกด้วย ซึ่งเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปรับความเป็นอยู่ให้เหมาะสมสอดคล้องกับสภาพสังคมของตนเองในขณะนั้น ๆ

3. ทำให้ค้นหาคำตอบที่ต้องการได้ การอ่านหนังสือจะช่วยตอบคำถามที่เราข้องใจ สงสัย ต้องการรู้ เช่น อ่านพจนานุกรมเพื่อค้นหาความหมายของคำ อ่านหนังสือกฎหมายเมื่อต้องการรู้ข้อปฏิบัติ อ่านหนังสือคู่มือแนะวิธีเรียนเพื่อต้องการประสบความสำเร็จในการเรียน เป็นต้น

4. ทำให้เกิดความเพลิดเพลิน การอ่านหนังสือที่มีเนื้อหาดี น่าอ่าน น่าสนใจ ย่อมทำให้ผู้อ่านมีความสุข ความเพลิดเพลิน เกิดอารมณ์คล้อยตามอารมณ์ของเรื่องนั้น ๆ ผ่อนคลายความตึงเครียด ได้ข้อคิด และยังเป็นการยกระดับจิตใจผู้อ่านให้สูงขึ้นได้อีกด้วย

5. ทำให้เกิดทักษะและพัฒนาการในการอ่าน ผู้ที่อ่านหนังสือสม่ำเสมอ ย่อมเกิดความชำนาญในการอ่าน สามารถอ่านได้เร็ว เข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้ง่าย จับใจความได้ถูกต้อง เข้าใจประเด็นสำคัญของเรื่อง และสามารถประเมินคุณค่าเรื่องที่อ่านได้อย่างสมเหตุผล

6. ทำให้ชีวิตมีพัฒนาการเป็นชีวิตที่สมบูรณ์ ผู้อ่านมากย่อมรู้เรื่องราวต่าง ๆ มาก เกิดความรู้ ความคิดที่หลากหลายกว้างไกล สามารถนำมาเป็นแนวทางในการประพฤติปฏิบัติตนให้ชีวิตมีคุณค่า และมีระเบียบแบบแผนที่ดียิ่งขึ้น

7. ทำให้เป็นผู้มีมนุษยสัมพันธ์ดีและเสริมสร้างบุคลิกภาพ ผู้อ่านมากย่อมรอบรู้มาก มีข้อมูลต่าง ๆ สัมผัสไว้มาก เมื่อสนทนากับผู้อื่นย่อมมีความมั่นใจไม่ขัดเขินเพราะมีภูมิรู้สามารถถ่ายทอดความรู้ ให้คำแนะนำแก่ผู้อื่นในทางที่ก่อให้เกิดประโยชน์ได้ ผู้รอบรู้จึงมักได้รับและเป็นที่เชื่อถือจากผู้อื่น

จิระวัฒน์ เพชรรัตน์ และอัมพร ทองใบ (2556) กล่าวว่า การอ่านทำให้ผู้อ่านได้ประโยชน์หลายประการ ดังนี้

1. ช่วยพัฒนาตนเองให้ได้ความรู้และความเพลิดเพลินในเนื้อหาที่อ่าน
2. ช่วยให้อ่านเข้าใจสังคม สร้างความเข้าใจบุคคลในสังคมให้ดีขึ้น
3. ได้ความรู้ทางภาษา สามารถเห็นความเปลี่ยนแปลงของภาษาที่แตกต่างกันตามช่วงเวลานั้น สามารถเก็บรวบรวมข้อมูลทางภาษานำไปใช้ประโยชน์ได้
4. สามารถวิเคราะห์ความแตกต่างของระดับการใช้ภาษาของผู้เขียนสารประเภทต่าง ๆ และเลือกภาษาที่เหมาะสมไปใช้ในการปฏิบัติงานของตนได้
5. การติดตามอ่านข่าวสารอย่างสม่ำเสมอทุกวัน ทำให้มีพัฒนาการในการอ่านสูงขึ้น และสามารถติดตามความก้าวหน้าเปลี่ยนแปลงไป และนำมาปรับใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อไป
6. การอ่านช่วยผ่อนคลายความเครียด และยังเป็นการส่งเสริมให้อ่านใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ต่อตนเอง

7. เป็นการสนองความต้องการความอยากรู้อยากเห็นของมนุษย์ทำให้ได้รู้ในสิ่งที่อยากรู้ ทั้งยังช่วยยกระดับความคิด จิตใจ ภูมิปัญญาให้สูงขึ้น

8. ทำให้ผู้อ่านเกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ทั้งยังสร้างเสริมบุคลิกภาพให้เป็นผู้ที่สามารถเผชิญสถานการณ์ใหม่ ๆ ได้ด้วยความมั่นใจ

9. ช่วยเร้าความสนใจ ผู้อ่านสามารถเลือกอ่านหนังสือที่เหมาะสมกับอารมณ์และรสนิยมของตน ทำให้ได้รับความสุขใจ และเป็นเครื่องมือให้เราพอใจโลกที่เราอาศัยอยู่

สิริรัตน์ รักซ้อน (2556) กล่าวถึงประโยชน์ของการอ่าน ดังนี้

1. เป็นการสนองความต้องการของมนุษย์
2. ทำให้มนุษย์เกิดความรู้ ทักษะต่าง ๆ ตลอดจนความก้าวหน้าทางวิชาชีพ
3. ทำให้มนุษย์เกิดความคิดสร้างสรรค์ ความเพิลิตเพิลินบันเทิงใจและเกิดความบันเทิงใจ

4. เป็นการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์

5. ทำให้มนุษย์ทันต่อเหตุการณ์ความเคลื่อนไหวต่าง ๆ ของโลก

6. เป็นการส่งเสริมสุขภาพของมนุษย์

7. ช่วยให้มีมนุษย์แก้ปัญหาสังคม การเมือง เศรษฐกิจ และปัญหาส่วนตัว

กล่าวโดยสรุป การอ่านให้ประโยชน์หลายประการทั้งในด้านภูมิปัญญา ความรู้ ความคิดสร้างสรรค์ และความเพิลิตเพิลิน อีกทั้งยังให้ประโยชน์ต่อสังคม และประเทศชาติ ด้วยการนำความรู้มาพัฒนาให้ก้าวหน้าต่อไป

4. จุดมุ่งหมายของการอ่าน

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2546) กล่าวถึง การอ่านจากหนังสือและสื่อแต่ละครั้งของแต่ละคนจะมีจุดมุ่งหมายแตกต่างกันออกไป อาจจำแนกได้กว้าง ๆ ดังนี้

1. การอ่านเพื่อหาความรู้ ได้แก่ การอ่านหนังสือประเภทตำราทางวิชาการ สารคดีทางวิชาการ การวิจัยประเภทต่าง ๆ หรือการอ่านผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ การอ่านจากหนังสือที่มีสาระเดียวกันควรอ่านจากผู้เขียนหลาย ๆ คน เพื่อเป็นการตรวจสอบความถูกต้องแม่นยำของเนื้อหา ผู้อ่านจะได้มีมุมมองที่กว้างขึ้น มีความรอบรู้ ได้แนวความคิดที่หลากหลายและไม่ควรอ่านเฉพาะในเนื้อหาวิชาที่ตนชอบเท่านั้น ควรอ่านอย่างหลากหลาย เพราะความรู้ในวิชาหนึ่งอาจนำไปช่วยเสริมในอีกวิชาหนึ่งได้

2. การอ่านเพื่อความบันเทิง ได้แก่ การอ่านจากหนังสือประเภทสารคดีท่องเที่ยว นวนิยาย เรื่องสั้น เรื่องแปล การ์ตูน บทประพันธ์ บทเพลง แม้จะเป็นการอ่านเพื่อความบันเทิง แต่ผู้อ่านจะได้ความรู้ที่สอดแทรกอยู่ในเรื่องด้วย การอ่านประเภทนี้มีข้อควรระวังว่าปัจจุบันหนังสือ

บางชนิดมีเนื้อหาสาระและรูปภาพที่ขัดต่อวัฒนธรรมและจารีตประเพณีไทย ผู้อ่านจึงควรพิจารณาเลือกให้ดี

3. การอ่านเพื่อทราบข่าวสาร ความคิด ได้แก่ การอ่านหนังสือประเภทบทความ บทวิจารณ์ ข่าว รายงานการประชุม ข้อควรระวังในการอ่านประเภทนี้ คือ ผู้อ่านมักเลือกอ่านเรื่องที่สอดคล้องกับความคิดและความชอบของตน จึงทำให้ปิดกั้นการรับรู้และแนวคิดด้านอื่น ๆ ดังนั้นถ้าจะให้เกิดประโยชน์อย่างแท้จริงต้องเลือกอ่านอย่างหลากหลาย ไม่เจาะจงอ่านเฉพาะสื่อที่นำเสนอตรงกับความคิดของตน เพราะจะทำให้มีมุมมองที่กว้างขึ้นอันจะช่วยให้เรามีเหตุผลอื่น ๆ มาประกอบการพิจารณา วิเคราะห์ได้ลุ่มลึกมากขึ้น

4. การอ่านเพื่อจุดประสงค์เฉพาะแต่ละครั้ง ได้แก่ การอ่านที่ไม่ได้เจาะจง แต่เป็นการอ่านเป็นครั้งคราวในเรื่องที่สนใจหรืออยากรู้ เช่น การอ่านประกาศต่าง ๆ การอ่านโฆษณา แผ่นพับประชาสัมพันธ์ สลากยา การอ่านข่าวสังคม ข่าวบันเทิง ข่าวกีฬา การอ่านประเภทนี้มักใช้เวลาไม่นาน และไม่กระทำทุกวัน ส่วนใหญ่เป็นการอ่านเพื่อให้ความรู้และนำไปใช้ หรือนำไปเป็นหัวข้อสนทนา บางครั้งก็เพื่อฆ่าเวลา

จิระวัฒน์ เพชรรัตน์ และอัมพร ทองใบ (2556) กล่าวถึง คนเราอ่านหนังสือด้วยความมุ่งหมายหลายประการ ได้แก่ อ่านเพื่อศึกษาค้นคว้า อ่านเพื่อความเพลิดเพลิน เป็นต้น อาจแบ่งจุดมุ่งหมายในการอ่านอย่างง่าย ๆ ได้ดังนี้

1. อ่านเพื่อความรู้ เป็นการอ่านเพื่อต้องการรู้ในสิ่งที่ผู้อ่านมีปัญหา หรืออ่านเพื่อให้มีความรู้ในวิชาการต่าง ๆ เพื่อที่จะได้ศึกษาเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่เราน่าสนใจ เช่น อ่านหนังสือสารคดี อ่านหนังสือวิชาการ เป็นต้น
2. อ่านเพื่อความบันเทิง เป็นการอ่านที่มุ่งผ่อนคลายอารมณ์ เพื่อให้เกิดความเพลิดเพลิน เช่น อ่านหนังสือประเภทบันเทิงคดี นวนิยาย เรื่องสั้น เรื่องขำขัน เป็นต้น
3. อ่านเพื่อฆ่าเวลา เป็นการอ่านที่ไม่คาดหวังด้านความรู้และเนื้อหาสาระมากนัก มักจะอ่านเพื่อใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ เช่น อ่านในเวลารอรถไฟ รอรถประจำทาง หรือรอเพื่อน เป็นต้น
4. อ่านเพื่อสนองความสนใจของตนเอง เป็นการอ่านเพื่อสนองความต้องการในสิ่งที่ตนสนใจ เช่น อ่านงานเขียน งานประพันธ์ด้วยความสนใจในวรรณศิลป์ สนใจกลวิธีของผู้แต่ง สนใจในแนวความคิด งานเขียนนั้น ๆ อาจเป็นร้อยกรอง ร้อยแก้ว หรือวรรณกรรมประเภทใดก็ได้
5. อ่านเพื่อกิจธุระหรืออ่านเพื่อผลประโยชน์ทางใดทางหนึ่งด้วยความจำเป็น เป็นการอ่านงานเขียนเพื่อประโยชน์ของตนเองหรือเพื่อช่วยเหลือบุคคลอื่น ๆ เช่น อ่านระเบียบการต่าง ๆ ก่อนสมัครเรียนหรือสมัครงาน อ่านหนังสือสัญญากู้เงิน อ่านพินัยกรรมที่ผู้อ่านมีผลประโยชน์เกี่ยวข้อง เป็นต้น

6. อ่านเพื่อประโยชน์ในการเข้าสังคม เป็นการอ่านเพื่อเราจะได้เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มคนในสังคมที่เราติดต่อยู่ด้วย เพื่อจะได้เข้าใจการสนทนาหรือมีส่วนร่วมไปกับเรื่องราวที่กำลังอยู่ในความนิยมหรือไม่นิยมของกลุ่มสังคมนั้น

7. อ่านเพื่อพัฒนาจิตใจ เป็นการอ่านเพื่อจรรโลงใจ เพื่อยกระดับจิตใจให้สูงขึ้น ช่วยเพิ่มพูนคุณธรรม เช่น อ่านหนังสือธรรมะ โอวาท สุนทรพจน์ ฯลฯ เมื่อผู้อ่านได้อ่านสารดังกล่าวแล้ว จะเกิดความรู้สึกผ่อนคลายความตึงเครียด เกิดจินตนาการ มองเห็นภาพ เกิดความซาบซึ้งและได้รับความสุขใจ ทั้งอาจช่วยยกระดับจิตใจให้สูงขึ้นได้

กล่าวโดยสรุป การอ่านหนังสือย่อมให้ประโยชน์แตกต่างกันสำหรับคนแต่ละคน และในโอกาสต่าง ๆ กัน ผู้อ่านจึงต้องกำหนดจุดมุ่งหมายในการอ่าน และอ่านด้วยวิธีการที่เหมาะสม เพื่อให้ตนเองบรรลุเป้าหมายนั้น ซึ่งมุ่งหมายในการอ่านโดยทั่วไป ได้แก่ อ่านเพื่อความรู้ อ่านเพื่อความบันเทิง อ่านเพื่อฆ่าเวลา อ่านเพื่อสนองความสนใจของตน อ่านเพื่อกิจธุระ หรืออ่านเพื่อประโยชน์ทางใดทางหนึ่งด้วยความจำเป็น อ่านเพื่อประโยชน์ในการเข้าสังคม และอ่านเพื่อพัฒนาจิตใจ ซึ่งทำให้ผู้อ่านได้รับความสุขใจ และอาจช่วยยกระดับจิตใจให้สูงขึ้นได้

5. ลักษณะของการอ่าน

จิระวัฒน์ เพชรรัตน์ และอัมพร ทองใบ (2556) กล่าวถึง การอ่านหนังสือหรือสิ่งพิมพ์แต่ละประเภทนั้น ผู้อ่านย่อมมีกลวิธีในการอ่านแตกต่างกันออกไปตามวัตถุประสงค์ และประเภทของหนังสือที่อ่าน มีผู้รู้และนักวิชาการด้านการอ่าน แบ่งลักษณะการอ่านที่ไม่แตกต่างกันนัก พอประมวลได้เป็น 4 ประเภท ดังนี้

1. การอ่านอย่างคร่าว ๆ เป็นการอ่านเพื่อค้นหาเอกสารอ้างอิงสำหรับการค้นคว้าหรือการหาสื่อใหม่ ๆ ในห้องสมุด โดยอ่านเพียงชื่อเรื่อง ชื่อผู้แต่ง อ่านสารบัญเรื่องราว มีอะไรบ้าง หรืออ่านเนื้อหาบางตอนโดยรวดเร็ว

วิธีการอ่าน ผู้อ่านจะใช้การเคลื่อนตัวอย่างรวดเร็ว จากบรรทัดบนสุดสู่บรรทัดล่างโดยข้ามคำ กลุ่มคำ และประโยคที่ไม่สำคัญ เพื่อค้นหาคำสำคัญ หรือคำตอบตามที่ต้องการ โดยการขีดเส้นใต้หรือคำที่เป็นตัวหนา

2. การอ่านเร็ว เป็นการอ่านหนังสือพิมพ์ รายงาน หรือหนังสืออื่น ๆ ที่ไม่ต้องการศึกษาให้ละเอียดนัก อาจใช้อ่านสารที่ทำให้เกิดความเพลิดเพลิน เช่น นิทาน นิยาย นวนิยาย และสื่อการอ่านอื่น ๆ ที่ช่วยให้ผู้อ่านได้รับการผ่อนคลายทางจิตใจ

วิธีการอ่าน ผู้อ่านจะเคลื่อนตัวอย่างรวดเร็วจากซ้ายไปขวา โดยไม่เคลื่อนใบหน้า เพราะจะทำให้เกิดความเมื่อยล้าทางสายตา ต่อจากนั้นสายตาจะรับรู้ตัวอักษรเป็นกลุ่มคำ ประโยค หรือเป็นข้อความ เพื่อสั่งให้สมองแปลความอย่างรวดเร็ว ก่อนที่เคลื่อนสายตาผ่านไปรับรู้ประโยคอื่น ๆ เป็นการที่เร้ารีบเพราะความจำกัดของเวลา

3. การอ่านปกติ เป็นการอ่านเพื่อค้นหาข้อมูล และตอบคำถาม อาจใช้ในการทำแบบฝึกหัดหรือทำรายงาน อ่านแล้วจดบันทึกเพื่อสรุปเนื้อหาเรื่องแต่ละตอน เป็นการอ่านเพื่อทำความเข้าใจหรือต้องการให้รับรู้ การอ่านปกติมักจะใช้กับการอ่านเอกสารที่มีความยากง่ายอยู่ในระดับปานกลาง

วิธีการอ่าน ผู้อ่านจะเคลื่อนสายตาจากซ้ายไปขวาโดยมิได้เร่งรีบเพื่อรับรู้คำ กลุ่มคำ ประโยค และเรื่องทั้งหมดเพื่อให้สมองแปลความ หากยังมีส่วนใดไม่เข้าใจก็จะอ่านซ้ำ และพิจารณาให้ถี่ถ้วนจนกว่าจะเกิดการรับรู้ที่ชัดเจน เป็นการอ่านโดยมิได้เร่งรัด แต่ต้องการให้บรรลุผลตามจุดประสงค์มากกว่าที่จะเน้นในเรื่องของเวลา

4. การอ่านละเอียด เป็นการอ่านเพื่อตรวจรายละเอียดของเรื่องในทุกประเด็น โดยไม่พลาดความหมายของคำหรือกลุ่มคำ นอกจากนั้นยังเป็นการประเมินค่าเรื่องที่อ่าน เรียงลำดับเหตุการณ์และติดตามทิศทางของเรื่อง เพื่อมิให้พลาดประเด็นสำคัญ สรุปเรื่องด้วยภาษาของตนเอง รวมทั้งแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผลเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านและวิเคราะห์การนำเสนอผลงานของผู้เขียนได้อย่างถูกต้อง

วิธีการอ่าน ผู้อ่านจะเคลื่อนสายตาผ่านทุกตัวอักษรของคำ กลุ่มคำ และประโยค ทำความเข้าใจความหมายทั้งทางตรงและทางนัย เพื่อให้ได้ข้อมูลตรงตามจุดประสงค์ที่ต้องการสารที่ใช้เวลาในการอ่านมากกว่าการอ่านประเภทอื่น ๆ เพราะต้องการความละเอียดรอบคอบ

การอ่านแต่ละชนิดมีจุดประสงค์ต่างกัน และใช้กับเนื้อหาต่างกัน ผู้อ่านควรพิจารณาว่า ตนจะใช้การอ่านในลักษณะใดบ้างในชีวิตประจำวัน และพิจารณาว่า ตนมีประสิทธิภาพในการอ่านหรือไม่ โดยใช้หลักเกณฑ์ขั้นต้น ดังต่อไปนี้

1. เข้าใจรายละเอียดของเนื้อเรื่อง

2. จับใจความสำคัญของเรื่องได้

3. สรุปความคิดหลักของเรื่องได้

4. ลำดับความคิดในเรื่องได้

5. คาดคะเนเหตุการณ์ที่มาปรากฏในเรื่องหรือเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไป

กล่าวโดยสรุป การอ่านแบ่งออกเป็น 4 ประเภท คือ การอ่านคร่าว ๆ การอ่านเร็ว การอ่านปกติ และการอ่านละเอียด การอ่านคร่าว ๆ เป็นการอ่านข้ามคำ กลุ่มคำ หรือประโยค เพื่อตรวจดูเฉพาะหัวข้อหรือคำสำคัญ การอ่านเร็ว เป็นการอ่านที่ใช้การเคลื่อนสายตาอย่างรวดเร็ว โดยการรับรู้เป็นคำ กลุ่มคำ หรือประโยค เพื่อความเข้าใจเรื่องราวโดยใช้เวลาที่จำกัด การอ่านปกติ เป็นการอ่านที่มิได้เร่งรีบ ต้องการความเข้าใจในเรื่องราวโดยมิให้พลาดประเด็นสำคัญ และการอ่านละเอียด เป็นการอ่านเพื่อวิเคราะห์คำ กลุ่มคำ และประโยค สารที่ใช้อ่านประเภทนี้จึงมักจะเป็นสารวิชาการ ใช้ภาษายาก และมีเรื่องราวซับซ้อน

การอ่านแต่ละชนิดมีจุดประสงค์ต่างกัน และใช้กับเนื้อหาต่างกัน ผู้อ่านควรพิจารณา ลักษณะการอ่านของตนว่ามีประสิทธิภาพหรือไม่ โดยใช้เกณฑ์การประเมินด้วยความเข้าใจ รายละเอียด จับใจความสำคัญของเรื่อง สรุปความคิดหลัก ลำดับความคิดในเรื่อง และคาดคะเน เหตุการณ์ที่ไม่ปรากฏในเรื่อง หรือเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไปได้

6. การพัฒนาทักษะการอ่าน

กาญจนา จันทะดวง (2542) กล่าวถึง การพัฒนาทักษะการอ่าน มีวัตถุประสงค์ เพื่อที่จะฝึกทักษะให้ผู้เรียนสามารถอ่านข้อความต่าง ๆ ได้อย่างเข้าใจ หรือตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ การอ่านจะประสบผลสำเร็จมากน้อยเพียงใด ย่อมขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลาย ๆ อย่าง เช่น ประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน ความสนใจในเรื่องที่อ่าน ความสามารถในการด้านภาษา และจุดมุ่งหมายของการอ่าน เป็นต้น

ทักษะการอ่าน ถือว่าเป็นทักษะที่สำคัญและมีประโยชน์มาก เพราะในชีวิตประจำวัน นั้นผู้เรียนจำเป็นต้องใช้ ดังนั้น การเน้นทักษะการอ่านจึงเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นสูง ขั้นตอนในการสอน ทักษะการอ่านสรุปได้ดังนี้

1. เร้าความสนใจของผู้เรียน

- 1.1 ให้ผู้เรียนเดาความหมายของคำศัพท์
- 1.2 ให้ผู้เรียนคาดคะเนความเป็นไปของเนื้อเรื่อง

2. ขั้นการอ่าน

- 2.1 ให้ผู้เรียนอ่านเนื้อเรื่องคร่าว ๆ เพื่อทำความเข้าใจกับเนื้อหาทั้งหมด
- 2.2 ผู้เรียนอ่านเนื้อหา รายละเอียดของเนื้อเรื่อง เพื่อหาคำตอบสรุปประเด็น

สำคัญ ซึ่งอาจใช้วิธีการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ การเขียนแผนผัง การเติมข้อมูลที่ขาดหาย การเล่าโดยสรุป เป็นต้น

3. ขั้นหลังการอ่าน เป็นขั้นที่ผู้สอนต้องการประเมินความถูกต้องและความเข้าใจ ในการอ่านของผู้เรียน ทั้งนี้ผู้สอนอาจเชื่อมโยงทักษะการอ่านนี้ไปสู่ทักษะอื่นได้ เช่น ทักษะ การเขียน ทักษะการฟังและทักษะการพูด โดยให้ผู้เรียนทำกิจกรรม ดังนี้

- 3.1 ให้เขียนเนื้อเรื่องโดยสรุป
- 3.2 ให้แสดงบทบาทสมมติจากเรื่องที่อ่าน
- 3.3 ให้วาดภาพประกอบเรื่อง

เนื่องจากขั้นตอนในการสอนทักษะการอ่านในข้างต้นนี้ ยังมีขั้นตอนของวิธีการสอน เพื่อพัฒนาการอ่านอีกมากมาย ที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาความสามารถในการอ่านมากขึ้น ทักษะการอ่านจึงมีความสัมพันธ์กับทักษะการเรียนรู้ ถ้าผู้เรียนได้อ่านมากก็必将ได้รับประสบการณ์ มาจากเรื่องที่อ่าน เช่น เนื้อหา คำศัพท์ โครงสร้างเรื่อง เครื่องหมายวรรคตอน รวมทั้งสำนวนต่าง ๆ

ผู้เรียนสามารถนำความรู้มาใช้เขียนเรื่องราวในภาษาของตนเองได้ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การพัฒนาทักษะการอ่าน ควรได้รับการพัฒนาทั้งทักษะการเขียนและควรได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

การอ่านจับใจความ

1. ความหมายของการอ่านจับใจความ

การอ่านจับใจความหรือการอ่านจับใจความสำคัญ เป็นกระบวนการในการพัฒนาการเรียนรู้ พัฒนานิสัยรักการอ่านและแสวงหาความรู้ให้แก่ผู้อ่าน เพราะเป็นเครื่องแสดงได้ว่าผู้อ่านนั้นเข้าใจและรับรู้สาระเนื้อหาในเรื่องที่อ่านได้และยังเป็นประโยชน์ในการแสวงหาความรู้และพัฒนาผู้อ่านให้ได้รับมากยิ่งขึ้นและเข้าใจเรื่องราวต่างๆได้เป็นอย่างดี ได้มีนักวิชาการและนักการศึกษาได้ให้ความหมายของการอ่านจับใจความไว้ดังนี้

มาวตี แสงกระวี (2541) ให้ความหมายของการอ่านจับใจความว่า การอ่านจับใจความ หมายถึง การอ่านที่นักเรียนอ่านแล้วเข้าใจความหมายของคำ ข้อความและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามขั้นการเรียนรู้ คือ ความรู้ ความจำ การประยุกต์ใช้ การวิเคราะห์ สังเคราะห์ และประเมินค่า

แววมยุรา เหมือนนิล (2541) ให้ความหมายของการอ่านจับใจความว่า การอ่านจับใจความ หมายถึง การอ่านที่มุ่งหาสาระของเรื่องหรือของหนังสือแต่ละเล่มว่าคืออะไร

อรุณี สายเสมอ (2541) ให้ความหมายของการอ่านจับใจความว่า การอ่านจับใจความ หมายถึง การทำความเข้าใจเนื้อเรื่องหรือข้อความที่อ่าน สามารถจับใจความ สาระสำคัญ แปลความให้เข้าใจตรงกับผู้เขียนที่ต้องการสื่อสารกับผู้อ่าน

กรมวิภากร (2546) ให้ความหมายของการอ่านจับใจความว่า การอ่านจับใจความ หมายถึง การอ่านที่มุ่งค้นสาระของเรื่องหรือของหนังสือแต่ละเล่มที่เป็นส่วนสำคัญและส่วนขยายใจความสำคัญของเรื่อง

พัชรินทร์ แจ่มจำรูญ (2547) ให้ความหมายของการอ่านจับใจความว่า การอ่านจับใจความ หมายถึง การอ่านเพื่อทำความเข้าใจ คำ ประโยค ข้อความ และเนื้อเรื่อง สามารถบอกสาระสำคัญของเรื่อง จุดมุ่งหมายของเรื่อง รวมทั้งแนวคิดของผู้เขียน

วารุณี พรหมคุณ (2549) ให้ความหมายของการอ่านจับใจความว่า การอ่านจับใจความ หมายถึง การทำความเข้าใจความหมายของคำ กลุ่มคำ ประโยค ข้อความหรือเนื้อเรื่องที่อ่าน แล้วสามารถเข้าใจเรื่องที่อ่านว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร

พองจันทร์ สุขยิ่ง และคณะ (2560) ให้ความหมายการอ่านจับใจความว่า การอ่านที่มุ่งค้นหาสาระสำคัญของข้อความหรือของหนังสือเล่มนั้นว่าส่วนใดเป็นใจความสำคัญที่ผู้เขียนนำเสนอ

และส่วนใดเป็นส่วนที่ขยายใจความสำคัญให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ส่วนที่เป็นใจความสำคัญอาจอยู่ช่วงต้น ช่วงกลาง หรือช่วงท้ายของเรื่องหรือย่อหน้านั้น ๆ ก็ได้

จากความหมายของการอ่านจับใจความข้างต้น สรุปได้ว่า การอ่านจับใจความ คือ การทำความเข้าใจเรื่องหรือข้อความที่อ่าน สามารถจับประเด็นเรื่องที่อ่านว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไรได้

2. ความสำคัญของการอ่านจับใจความ

บันลือ พฤกษ์วัน (2534) กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านจับใจความว่า เป็นการอ่านที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งในการอ่านทั่ว ๆ ไป การอ่านที่ถูกวิธีจะช่วยให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนและเด็กเข้าใจเรื่องที่อ่านทำให้ได้รับความคิดและความบันเทิง

สุจิต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรหม (2538) กล่าวว่า ถ้านักเรียนมีทักษะการอ่านจับใจความอย่างมีประสิทธิภาพ นักเรียนจะเป็นผู้รอบรู้ สามารถแสวงหาความรู้จากการอ่านได้อย่างมากมาย สามารถนำความรู้ที่ได้จากการอ่านไปใช้ในการพูดและการเขียน

สุริยมาศ บุญฤทธิ์รุ่งโรจน์ (2544) กล่าวว่า การอ่านจับใจความเป็นพื้นฐานที่สำคัญที่ทำให้ผู้อ่านสามารถแสดงความคิดเห็นหรือวิเคราะห์งานเขียนเป็นส่วน ๆ ได้อย่างถ่องแท้ รวมทั้งยังทำให้ผู้อ่านสนใจศึกษาในเรื่องนั้นเป็นพิเศษ ถ้าผู้อ่านให้ความสนใจเรื่องทำนองนั้นมาก่อน

ศิวพร โกศิยะกุล (2546) กล่าวว่า การอ่านจับใจความสำคัญเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ทำให้ได้รู้จักโลกกว้างขึ้น ช่วยในการปรับตัวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางด้านต่าง ๆ ตลอดเวลา

เบญจรัตน์ ปิ่นเวหา (2549) กล่าวว่า การอ่านจับใจความเป็นการอ่านที่ผู้อ่านต้องทำความเข้าใจในเนื้อเรื่องและได้รับความรู้จากเนื้อเรื่องที่อ่าน ซึ่งก่อให้เกิดประโยชน์ ความรู้ และความบันเทิงที่จะทำให้อ่านสามารถพัฒนาทักษะทางภาษาได้เป็นอย่างดี เพื่อให้การอ่านเป็นเครื่องมือแสวงหาความรู้ไปใช้ในวิชาอื่น ๆ และชีวิตประจำวันได้

จากความสำคัญของการอ่านจับใจความข้างต้น สรุปได้ว่า การอ่านจับใจความเป็นการอ่านที่ผู้อ่านต้องรู้วิธีการอ่านที่ถูกต้องเป็นพื้นฐานสำคัญในการอ่าน เพื่อทำความเข้าใจเรื่องที่อ่าน ได้รับความรู้และความบันเทิง นำทักษะการอ่านจับใจความไปแสวงหาความรู้ในชีวิตประจำวันได้

3. หลักการอ่านจับใจความ

บันลือ พฤกษ์วัน (2530) ได้ให้หลักการอ่านจับใจความที่ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝน สรุปได้ดังนี้

1. ผู้เรียนจะต้องใช้การจํารูปคำและนำไปใช้ในการอ่านได้ดี การอ่านโดยทั่วไปนั้น ผู้อ่านจะต้องใช้การจํารูปคำ โดยการกวาดสายตาในการอ่าน เมื่ออ่านคำนั้นแล้วย่อมเข้าใจความหมายโดยทันที

2. อ่านเข้าใจความหมายโดยประโยค วลีหรือแต่ละอนุเฉท (ย่อหน้า) โดยสรุปใจความสำคัญได้

3. ผู้อ่านควรได้รับการส่งเสริมให้การไตร่ตรองคิดทบทวนว่า ความรู้ความเข้าใจที่ได้รับจากการอ่านนั้นมาทบทวนดูว่าสอดคล้องกับความคิดของตนเองหรือไม่ ยอมรับหรือเห็นด้วยหรือโต้แย้ง ระบายนี้ผู้อ่านย่อมใช้เหตุผลวิเคราะห์ซึ่งน้ำหนัก เลือกตัดสินใจ เกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้ดี

4. ผู้อ่านย่อมใช้ผลแห่งการวิเคราะห์ที่ไตร่ตรองที่ยอมรับแล้วนั้นมาจัดให้เกิดการประสานสัมพันธ์ระหว่างความรู้ใหม่กับประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน หากสิ่งที่ได้รับใหม่นั้นปรับเปลี่ยนเทียบเข้ากับประสบการณ์เดิม เช่น เห็นว่าไร้สาระ หรือได้ประโยชน์ หรือมีความสำคัญน้อยกว่าความรู้ที่ตนมีอยู่ ผู้อ่านก็จะไม่สนใจในสิ่งที่อ่านนั้น แต่ในลักษณะนี้ผู้อ่านก็ย่อมได้ประสบการณ์ในการใช้วิธีการอ้างเหตุผล คิดโต้แย้ง (ในใจ) อยู่เสมอและไม่ยอมเชื่อในทุกสิ่งที่อ่าน จนกว่าจะผ่านการวิเคราะห์ ไตร่ตรองรอบคอบหรือพิสูจน์ให้เห็นจริง มีเหตุผลพอที่จะยอมรับและเชื่อในสิ่งนั้น

5. ผู้อ่านย่อมอ่านหนังสือเร็ว ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวิธีการสอนอ่านและกิจกรรมที่ใช้ในการฝึกของครูผู้สอน เช่น ถ้าครูใช้วิธีการสอนแบบสะกดตัวผสมคำแบบเดียว ก็ย่อมอ่านได้ช้า ไม่ได้รับการฝึกกวาดสายตา ถ้าการอ่านโดยวิธีอ่านเป็นคำ เป็นประโยคทีละประโยค ย่อมช่วยฝึกสายตาในการอ่าน

6. การปรับประโยคให้สอดคล้องสนองจุดประสงค์ของการอ่านในแต่ละลักษณะ ทั้งนี้ย่อมขึ้นอยู่กับลักษณะของบทเรียนที่ใช้ในการฝึกอ่านเป็นอย่างมาก แต่ในบางลักษณะก็ขึ้นอยู่กับข้อกำหนดจุดประสงค์ของผู้สอนด้วยเช่นกัน เช่น สลากยา ผู้อ่านย่อมอ่านเพื่อที่จะใช้นั้นได้อย่างถูกต้องและปลอดภัย การใช้ประโยชน์ทางการอ่าน ผู้เรียนควรได้ฝึกอ่านให้ใช้ประโยชน์อย่างกว้างขวางและเห็นคุณค่าของการอ่าน

ผอบ โปษะกฤษณะ (2537) ได้กล่าวถึงหลักในการอ่านจับใจความสำคัญสรุป ได้ดังนี้

1. หนังสือต่าง ๆ ย่อมมีสารบัญเป็นโครงเรื่อง ดังนั้นควรอ่านสารบัญให้ละเอียดเสียก่อน เท่ากับได้ทราบโครงเรื่องอย่างย่อ ๆ อยู่แล้ว แล้วเก็บใจความสำคัญเฉพาะตอนที่ต้องการ
2. ต้องจับใจความสำคัญของแต่ละย่อหน้าให้ได้ ซึ่งจะอยู่ตอนต้นหรือตอนท้ายของแต่ละย่อหน้า
3. เมื่อได้ประโยคใจความสำคัญแล้ว จะเขียนไว้เป็นประโยค ๆ เพื่อเป็นกุญแจความสำคัญต่อไป แล้วจึงจับใจความสำคัญ แยกใจความสำคัญออกจากพลความ
4. นำใจความสำคัญมาเรียบเรียงเป็นสำนวนของตนเอง

5. ข้อสำคัญในการอ่านจับใจความสำคัญ ผู้สอนควรจะได้รู้ก่อนว่า จะอ่านอะไร เรื่องแบบไหน และต้องการจะทำอะไร อ่านเพื่อให้รู้หรือต้องการค้นคว้าหาหลักฐาน ความประสงค์ในการอ่านเป็นข้อสำคัญข้อหนึ่งที่จะคำนึงถึง เมื่อต้องการบันทึกข้อความสำคัญที่อ่าน

ทัศนีย์ ศุภเมธี (2542) ได้กล่าวถึง หลักสำคัญของการสอนอ่านจับใจความนั้นว่า ครูควรแนะนำนักเรียนตั้งคำถาม ถามตัวเองจากเรื่องที่อ่านว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร เกิดที่ไหน อย่างไร ฯลฯ และในการสอนครูควรแนะนำทางก่อนเพื่อจะช่วยให้การอ่านจับใจความได้ผลดี เช่น

1. อธิบายคำบางคำที่มีความหมายพิเศษ หรือคำที่ควรทราบก่อน เพื่อไม่ให้มีปัญหาในการเข้าใจความหมายในขณะอ่านจับใจความ

2. ให้นักเรียนรู้จุดมุ่งหมายในการอ่าน หรืออาจตั้งข้อคำถามเพื่อให้ค้นหาคำตอบ ช่วยให้นักเรียนอ่านจับใจความได้ดีขึ้น

3. มีการสนทนาเกี่ยวกับเค้าโครงเรื่องที่ให้อ่านก่อน หรือสนทนาเกี่ยวกับภาพหรือประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่องที่ให้อ่าน

4. กำหนดเนื้อหาและเวลาที่ให้อ่านได้อย่างเหมาะสมกับระดับวัยและความสามารถ

5. ควรมีกิจกรรมอย่างต่อเนื่องหลังจากการอ่าน เช่น ให้ตอบคำถามหรือให้เขียนสรุปเรื่องราวเพื่อทดสอบความเข้าใจ หรืออาจให้อ่านออกเสียงซ้ำในเนื้อหานั้นอีกก็ได้

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2551) ได้เสนอทักษะพิเศษที่ควรฝึกในการอ่านจับใจความสรุปได้ดังนี้

1. ค้นหาใจความสำคัญ ที่อยู่ในข้อความของแต่ละตอนของเรื่องที่อ่านซึ่งครูอาจนำด้วยการตั้งคำถาม และให้นักเรียนช่วยกันคิดหาคำตอบ โดยอ่านข้อความแต่ละตอนอย่างพินิจพิจารณา เพื่อหาประโยคสำคัญที่จะนำมาตอบคำถามให้ถูกต้อง

2. ค้นหาส่วนปลีกย่อยที่ให้ความรู้ ซึ่งช่วยให้นักเรียนสามารถมองเห็นใจความสำคัญชัดเจน

3. การสังเกตการณ์ที่เรียงลำดับ โดยพิจารณาเวลา เหตุการณ์ ความจริง แนวคิดอื่น ๆ โดยเฉพาะคำสำคัญ เช่น วันที่ เดือน พ.ศ. และตัวเลขที่ใช้ หรือสังเกตคำ กลุ่มคำ เช่น “ประการแรก...” “...ประการสุดท้าย” เป็นต้น การแนะนำสิ่งเหล่านี้จะช่วยให้นักเรียน เรียงลำดับเหตุการณ์ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการจดจำวิชาต่างๆ ที่นักเรียนเรียนหลายวิชา

4. การให้ความรู้จักทำนายผล ครูเป็นผู้สมมุติเหตุการณ์ แล้วให้นักเรียนสรุปผลที่คาดว่าจะเกิดขึ้นต่อไป

5. การค้นหาถ้อยคำ หรือประโยคที่ให้ความรู้ลึกประทับใจ เพื่อช่วยให้แน่ใจว่านักเรียนเข้าใจจนเกิดเป็นความจำ โดยสมองจะบันทึกเก็บไว้

6. การเกิดอารมณ์ร่วมกับผู้เขียน ครูควรให้นักเรียนรู้จักสังเกตข้อความแต่ละตอนว่า ส่วนใดบ้างที่สร้างอารมณ์ แล้วช่วยกันอภิปราย

7. การติดตามทิศทางการดำเนินเรื่อง ครูควรให้นักเรียนดูชื่อเรื่อง แนะนำตอนที่ ตื่นเต้นของเรื่อง เพื่อเป็นแนวทางที่จะช่วยให้นักเรียนเกิดความสนใจและอยากอ่านต่อไป

8. การหาข้อความตามการใช้ประโยชน์ ซึ่งเป็นเทคนิคของการใช้ห้องสมุด เพื่อฝึกให้นักเรียนรู้จักใช้บัตรรายการ อ่านสารบัญ แผนภูมิในวิชาต่าง ๆ

9. การให้รู้จักสรุปเรื่องที่อ่าน ครูควรฝึกให้นักเรียนรู้จักประเด็นสำคัญของเรื่องด้วยการตั้งคำถาม เช่น ผู้เขียนเสนอเหตุการณ์อะไรที่ควรสรุปจากเรื่องนี้ อะไรคือประเด็นสำคัญ ที่นำมาสู่ข้อสรุป เป็นต้น

10. การวิเคราะห์โครงสร้างระหว่างอ่าน ซึ่งจะฝึกกับนักเรียนระดับสูงขึ้น พร้อมทั้งวิเคราะห์โครงสร้างของสาร

11. การศึกษารูปแบบของหนังสือหรือเรื่องที่อ่าน สำหรับนักเรียนในระดับที่สูงขึ้น ครูควรแนะนำให้รู้จักรูปแบบของการเขียนที่มีลักษณะคล้ายคลึงและแตกต่าง พร้อมทั้งความเข้าใจ ความคิดสำคัญที่ได้จากการอ่าน

12. การประเมินเนื้อเรื่อง เมื่อนักเรียนมีความสามารถในการอ่านสูงขึ้น เช่น รู้จักตัดสินผลที่ได้จากการอ่าน โดยเปรียบเทียบกับอ่านเรื่องที่เคยอ่านเรื่องต่าง ๆ มาแล้ว

13. การสร้างความสัมพันธ์ส่วนตัวให้ผูกพันกับเรื่องที่อ่าน โดยให้นักเรียนติดตาม อ่านเรื่องจากหนังสือหรือวารสาร เพื่อนำมาใช้ในชีวิตประจำวัน

14. การรู้จักเปรียบเทียบความรู้ที่ได้รับจากการอ่านเรื่องเดียวกัน แต่มาจากหนังสือ หลายเล่ม ซึ่งนักเรียนจะต้องรู้จักการอ่านหนังสือหลาย ๆ เล่มในเรื่องเดียวกัน จึงจะมองเห็น ความแตกต่าง

15. การค้นหาแหล่งที่อ้างของผู้เขียน ครูควรแนะนำให้รู้แหล่งค้นคว้าแหล่งที่ผู้เขียน นำข้อเท็จจริงมาเสนอ เพื่อได้พิจารณาว่าส่วนที่ผู้เขียนนำมาอ้างอิงถูกต้องหรือไม่

16. การหาแนวทางหรือจุดหมายของผู้เขียน โดยครูตั้งคำถาม เช่น ทำไมผู้เขียนจึง เขียนเรื่องนี้ อะไรที่ผู้เขียนพยายามจะบอกให้นักเรียนเข้าใจ อะไรคือจุดสำคัญที่ให้คุณค่าแก่นักเรียน เป็นต้น

17. การพิจารณาข้อความในส่วนที่อาจแทรกการโฆษณา ครูควรแนะนำ การพิจารณาในเรื่องต่อไปนี้ จุดมุ่งหมายของผู้เขียนว่าต้องการเสนออะไร พื้นฐานความรู้ และความคืบเคยของผู้เขียนที่มีต่อเรื่องนั้น แหล่งที่ใช้อ้างอิงเพื่อรวบรวมข้อมูลมีลักษณะน่าเชื่อถือ หรือไม่ การยอมรับหรือปฏิเสธขึ้นอยู่กับเหตุผลทั้งสามข้อแรก และให้นักเรียนเป็นผู้ตัดสินใจ

จากแนวความคิดทั้งหลายของहारอ่านจับใจความ สรุปได้ว่า ผู้อ่านควรมีหลักในการอ่าน คือ ผู้อ่านต้องตั้งจุดมุ่งหมายในการอ่าน อ่านสารบัญหรือเนื้อเรื่องอย่างคร่าว ๆ เสียก่อน เพื่อความเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร พยายามจับใจความสำคัญของเรื่องให้ได้ จากนั้นพยายามตั้งคำถามในใจจากเรื่องที่อ่านว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร ควรรู้ว่าผู้เขียนมีจุดมุ่งหมายอย่างไร แล้วสรุปใจความสำคัญของเรื่องและเรียบเรียงใจความสำคัญด้วยสำนวนของตนเองเพื่อให้เข้าใจยิ่งขึ้น ผู้อ่านจะต้องฝึกการอ่านจับใจความเสมอๆ นอกจากนี้ผู้อ่านต้องรู้จักสังเกตลักษณะของใจความสำคัญด้วยว่า อยู่ตอนใดของประโยคหรือย่อหน้าใด จะทำให้เข้าใจเรื่องที่อ่านได้รวดเร็วขึ้น

4. ทฤษฎีทางจิตวิทยาการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการอ่านจับใจความ

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2551) ได้ศึกษาทฤษฎีทางจิตวิทยาการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการอ่านจับใจความที่มีประโยชน์ต่อการเตรียมการสอน ดังนี้

1. ทฤษฎีการเรียนรู้ Thorndike ซึ่งเน้นด้านสติปัญญา โดยกล่าวว่า ผู้ที่มีสติปัญญาดีจะสามารถรับรู้ และอ่านจับใจความได้ในเวลาอันรวดเร็ว ตรงกันข้ามกับผู้ที่มีสติปัญญาไม่ดีจะใช้เวลาในการอ่านมากขึ้น ดังนั้นการให้นักเรียนได้รับการฝึกฝนบ่อย ๆ ก็เป็นวิธีการที่จะช่วยให้นักเรียนมีทักษะในการอ่านจับใจความดีขึ้น

2. ทฤษฎีการให้สิ่งเร้าและการตอบสนอง เน้นการกระทำซ้ำ ๆ จนตอบสนองโดยอัตโนมัติ ดังนั้นการจัดหาเรื่องที่ตรงกับความสนใจก็จะเป็นสิ่งเร้าที่ช่วยให้เกิดความต้องการที่จะอ่าน ผลที่ได้คือการตอบสนองที่ดี

3. ทฤษฎีของ Gestalt เน้นความสำคัญของการจัดเตรียม คือ กฎของการรับรู้ที่ประยุกต์เข้ามาสู่การสอนอ่าน ซึ่งแยกกฎได้ 3 ข้อ ได้แก่

3.1 กฎของความคล้ายกัน เป็นการจัดสิ่งที่คล้ายกันเอาไว้ด้วยกัน เช่น คำที่คล้ายกัน โครงสร้างของประโยค เนื้อเรื่อง รวมทั้งสิ่งอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน หากจัดไว้เป็นหมวดหมู่ก็จะช่วยให้เกิดการรับรู้ได้เร็วขึ้น

3.2 กฎของความชอบ เป็นหลักในการสอนอ่านจับใจความสำคัญ หากนักเรียนได้อ่านสิ่งที่นักเรียนชอบก็จะช่วยให้กิจกรรมการเรียนการสอนอ่านมีความหมายต่อตัวนักเรียน

3.3 กฎของการต่อเนื่อง เป็นการพิจารณาโครงสร้างของการสอนอ่านให้มีลักษณะต่อเนื่องกัน ทั้งนี้เพื่อให้การพัฒนาการอ่านเป็นไปโดยไม่หยุดชะงัก

4. ทฤษฎี ของ Jean Piaget ได้แบ่งลำดับขั้นตอนการพัฒนาการอ่านไว้เป็น 6 ขั้น ดังนี้

4.1 ขั้นก่อนเริ่มอ่าน จะเริ่มตั้งแต่ทารกจนกระทั่งถึงวัยก่อนเข้าเรียนอนุบาล เด็กในวัยนี้จะเลียนแบบภาษาจากบิดามารดา และผู้ใกล้ชิด

4.2 ขั้นเริ่มต้นอ่าน เริ่มต้นแต่ชั้นอนุบาล จนถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เด็กจะคุ้นเคยกับคำง่าย ๆ และพูดประโยคสั้น ๆ ได้ ใช้คำที่มีความสัมพันธ์กับความหมาย

4.3 ขั้นเริ่มต้นอ่านอย่างอิสระ เริ่มตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 เด็กเริ่มมีความพร้อมที่จะอ่านอย่างอิสระ โดยต้องการคำแนะนำจากผู้ใหญ่บางโอกาส

4.4 ขั้นถ่ายโอนความรู้ เริ่มตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2-4 เด็กต้องการคำแนะนำในการเลือกหนังสือ สามารถนำถ้อยคำ ความหมาย และความรู้จากที่อ่านเรื่องหนึ่งไปใช้กับอีกเรื่องหนึ่งได้

4.5 ขั้นวุฒิภาวะระดับกลาง สามารถใช้วิธีอ่านในแบบต่าง ๆ ที่ครูสอน และรู้จักคิดวิจารณ์ถ้อยคำมากขึ้น

4.6 ขั้นวุฒิภาวะระดับกลาง เด็กจะมีนิสัยในการอ่าน รู้จักเลือกหนังสือให้เหมาะสมกับความสนใจ การอ่านจะมีประสิทธิภาพตามลำดับขั้นพัฒนาการย่อมขึ้นกับพัฒนาการของร่างกาย และทางสมองที่เป็นไปในลักษณะปกติด้วย

จากทฤษฎีที่กล่าวมาในการเลือกเรื่องมาให้เด็กอ่านหรือนำมาสร้างแบบฝึกทักษะ การอ่านให้เด็กจะต้องพิจารณาให้เหมาะสม ให้ตรงกับความสนใจ ความสามารถและพัฒนาของเด็กในแต่ละวัย เพราะถ้าเด็กได้อ่านเรื่องที่ตรงตามกับความสนใจแล้ว จะทำให้เด็กต้องการอ่านมากขึ้น และมีนิสัยรักการอ่านมากยิ่งขึ้น

5. แนวการสอนการอ่านจับใจความ

การสอนการอ่านจับใจความให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านจับใจความ ครูต้องคำนึงถึงองค์ประกอบหลาย ๆ ด้าน เพื่อให้นักเรียนพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความได้อย่างมีประสิทธิภาพ

นกสินธ์ แผลงศร (2561) ได้เสนอขั้นตอนการสอนอ่านภาษาญี่ปุ่นไว้ ดังนี้

1. ขั้นตอนเดาเรื่อง ให้นักเรียนอ่านชื่อเรื่องของบทอ่านแล้วทำนายว่าเรื่องที่อ่านเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร แล้วสรุปการทำนายเรื่อง ทั้งนี้เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนใช้ประสบการณ์เดิมที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่อ่าน และพิสูจน์ว่าสิ่งที่ทำนายไว้ถูกหรือผิดอย่างไร

2. ขั้นอ่าน โดยครูอ่านประโยคแรกหรือย่อหน้าแรกของบทอ่านด้วยเสียงดัง ๆ ให้นักเรียนฟังหรือให้นักเรียนอ่านออกเสียงหรืออ่านในใจด้วยตนเอง

3. ขั้นตั้งคำถาม ให้นักเรียนช่วยกันตั้งคำถามเกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนบอกว่าบทอ่านนั้นประกอบด้วยข้อมูลอะไรบ้าง รวมทั้งเป็นการทดสอบตนเองไปด้วยว่าสามารถตอบคำถามได้หรือไม่

4. ขั้นสรุป โดยครูสรุปเรื่องที่อ่านโดยระบุส่วนที่สำคัญของเรื่องและอธิบายว่าได้ข้อมูลมาอย่างไร

5. ขันอธิบายให้ชัดเจน โดยครุ่นการอธิบายเกี่ยวกับศัพท์ เนื้อหา หรือความคิดรวบยอดที่ยากสำหรับผู้เรียน ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนค้นพบสาเหตุของความไม่เข้าใจของตนเองได้ว่าอาจเกิดจากคำศัพท์ ไวยากรณ์ ฯลฯ รวมทั้งรู้กลวิธีทำความเข้าใจบทอ่านดีขึ้น เช่น อ่านซ้ำ หรือขอความช่วยเหลือจากครูหรือเพื่อนคนอื่น อันนำไปสู่การศึกษาหาข้อมูลเพิ่มเติมจากเรื่องที่ยังอ่านต่อไป

นพดล จันทรเพ็ญ (2557) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการอ่านจับใจความสำคัญ ดังนี้

1. อ่านผ่านๆ โดยตลอด เพื่อให้รู้ว่าเรื่องนั้นกล่าวถึงเรื่องอะไรบ้าง จุดใดที่เห็นว่าเป็นจุดสำคัญของเรื่อง
2. อ่านโดยละเอียด โดยอ่านตลอดอีกครั้ง ทำความเข้าใจให้ชัดเจน และเห็นความสัมพันธ์ความคิดต่าง ๆ ในเรื่อง โดยอาจมีการขีดเส้นใต้ข้อความที่เห็นว่ายสำคัญไว้ด้วยก็ได้
3. อ่านซ้ำเฉพาะตอนที่ไม่เข้าใจ และตรวจสอบความเข้าใจในบางแห่งให้แน่นอน
4. ทดสอบความเข้าใจด้วยการตอบคำถามสั้น ๆ เกี่ยวกับประเด็นของเรื่องและใจความสำคัญ เช่น ถ้ามว่า เรื่องอะไร ใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร เมื่อไร อย่างไร ทำไม เป็นต้น
5. เรียบเรียงใจความสำคัญด้วยภาษาของตนเองที่เห็นว่าจะทำให้เข้าใจเรื่องได้ชัดเจนถูกต้องที่สุด โดยอาจให้รายละเอียดที่จะเป็นของใจความสำคัญเพิ่มเติมเพื่อให้ได้เนื้อความที่สมบูรณ์

แววมยุรา เหมือนนิล (2541) ได้แนะวิธีปฏิบัติในการอ่านจับใจความให้เข้าใจง่าย และรวดเร็ว ดังนี้

1. สืบสวนประกอบของหนังสืออย่าง ๆ เพราะส่วนประกอบของหนังสือ เช่น ชื่อ เรื่อง คำนำ สารบัญ คำชี้แจงการใช้หนังสือก็มีส่วนทำให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับหนังสือได้อย่างกว้างขวาง
2. ตั้งจุดมุ่งหมายในการอ่านให้ชัดเจน การกำหนดเป้าหมายในการอ่านหนังสือทุกครั้งว่าเราจะอ่านเพื่ออะไร
3. มีความสามารถทางภาษา คือ ต้องเข้าใจความหมายของคำศัพท์เป็นเบื้องต้นก่อน หากไม่เข้าใจความหมายของคำย่อไม่สามารถจับใจความได้เลย
4. มีประสบการณ์หรือภูมิหลังเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ย่อมทำให้เข้าใจและจับใจความเรื่องที่ยังอ่านง่ายขึ้น
5. ความเข้าใจลักษณะของหนังสือ หนังสือแต่ละประเภทมีรูปแบบการแต่งและเป้าหมายของเรื่องแตกต่างกัน เช่น สารคดี ตำรา มุ่งให้ความรู้ หรือความคิดแก่ผู้อ่านมากกว่า

อย่างอื่น ลักษณะรูปแบบของหนังสือ ตลอดจนถึงจุดมุ่งหมายในการอ่าน ซึ่งครูควรแนะนำแนวปฏิบัติในการอ่านก่อนเสมอ

นอกจากนี้ ยังได้กล่าวถึงกลวิธีการอ่านจับใจความสำคัญสรุปได้ว่า การอ่านจับใจความสำคัญเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ควรเริ่มต้นจากการอ่านจับใจความสำคัญในแต่ละย่อหน้าให้ได้ถูกต้องก่อน เพราะข้อความตอนหนึ่งหรือย่อหน้าหนึ่งแม้มีใจความหลายอย่าง แต่จะมีใจความสำคัญที่สุดในย่อหน้าเดียวเพียงใจความเดียว ถ้าเรื่องมีหลายประเด็น เมื่อนำประเด็นสำคัญในแต่ละย่อหน้ามาพิจารณาร่วมกันแล้ว จะทำให้สามารถจับแก่นเรื่องหรือแนวความคิดสำคัญที่สุดของเรื่องทั้งหมดได้ง่ายขึ้น ใจความสำคัญในแต่ละย่อหน้า หมายถึง ข้อความที่มีสาระคลุมข้อความอื่น ๆ ในย่อหน้านั้นไว้หมดใจความสำคัญในแต่ละย่อหน้า ส่วนมากมักจะอยู่ในประโยคใดประโยคหนึ่งของย่อหน้า

ประทีป วาทิกทินกร (2542) ได้กล่าวถึงวิธีการสอนอ่านจับใจความสำคัญไว้ ดังนี้

1. ให้อ่านเรื่องหรือฟังเรื่องราวให้ตลอดทั้งเรื่อง
2. ตั้งคำถามหรือถามตัวเองสั้น ๆ ว่า เรื่องอะไร ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร ทำไมอย่างไร บางเรื่องอาจมีคำตอบไม่ครบก็ได้ แต่นักเรียนต้องตอบที่ให้ครบถ้วน เพื่อจะได้จับใจความสำคัญได้

3. ขยายความในคำตอบออกไปอีก เมื่อต้องการรายละเอียดที่จำเป็นของใจความสำคัญ

บันลือ พุกษะวัน (2556) ได้กล่าวถึง แนวการสอนอ่านจับใจความสำคัญว่า

1. ฝึกอ่านแบบคร่าว ๆ เพื่อเป็นการสำรวจหาสิ่งที่สนใจหรือสิ่งที่ต้องการ
 - 1.1 ให้อ่านเรื่องราวอย่างรวดเร็ว โดยอ่านข้าม ๆ ลวก ๆ ไปก่อน เพื่อจะได้รู้ว่าเรื่องนั้นมีขอบเขตหรือกล่าวถึงอะไร
 - 1.2 ให้อ่านเฉพาะหัวข้อย่อย หัวข้อใดหัวข้อหนึ่งให้ละเอียด เพื่อทราบทัศนะข้อเสนอแนะ เจตนาของผู้แต่ง โดยมากจะเสนอและให้อ่านค่านำหรืออารัมภบท
 - 1.3 อ่านทั้งเรื่องเพื่อประเมินดูว่าเรื่องนั้นให้ประโยชน์ทางใด มีจุดเด่นตรงไหน
 - 1.4 อ่านแล้วพิจารณาตรวจสอบเรื่องราวโดยส่วนรวมว่า เป็นเรื่องยากหรือเรื่องง่ายเหมาะกับวัยของเรียนที่จะใช้ความคิดของตนประเมินได้เพียงใด
 - 1.5 หากเป็นบทประพันธ์ร้อยกรอง ลองอ่านสัก 2-3 หน้า เพื่อดูว่ามีคุณค่าน่าสนใจ มากน้อยเพียงใด ไพเราะหรือไม่ เทคนิคการอ่านแบบคร่าว ๆ เป็นการอ่านโดยใช้การกวาดสายตาอย่างรวดเร็ว เพื่อค้นหาสิ่งที่ตนสนใจ ปมเรื่อง จุดเด่น หรือสิ่งที่ผู้อ่านสนใจ หรืออุกคิต
2. ฝึกอ่านเพื่อเก็บใจความสำคัญ เป็นวิธีการที่จะนำไปสู่การย่อความ
 - 2.1 เมื่อให้ผู้เรียนอ่านนิทานแล้วเล่าเรื่องย่อ เรื่องราวความเป็นมาและใจความย่อว่าอย่างไร

2.2 ครูตั้งคำถามให้สอดคล้องกับประเด็นสำคัญของเรื่องที่กล่าวไว้แล้ว เช่น ใครกับใคร พฤติกรรมเป็นอย่างไรอื่น ๆ

2.3 การตรวจคำตอบ ครูจำเป็นต้องเน้นให้ตอบปัญหาให้ตรงประเด็นในการฝึกในห้องเรียนให้ชัดเจน (เป็นส่วนหนึ่งของความพร้อมในการอ่านในใจ)

3. นำผลของคำตอบ หรือการตั้งชื่อเรื่องมาอภิปราย ตรวจสอบโดยการอ่านออกเสียงเพื่อให้ฟังแล้วตอบคำถามหรือบอกชื่อเรื่องให้ถูกต้อง

4. ให้นักเรียนนำผลของคำตอบในข้อ 3 มาตรวจสอบว่าชื่อเรื่องนั้นตรงกับประโยคใด หรือประโยคบอกชื่อเรื่อง หรือประโยคใดบอกใจความสำคัญของอนุเจตที่อ่านให้ผู้เรียนขีดเส้นใต้ที่ประโยคบอกใจความนั้น ๆ

5. เรียงประโยคบอกใจความแต่ละอนุเจตตามลำดับ โดยเพิ่มคำเชื่อมและเกลาภาษาให้มีความต่อเนื่อง อาจสลับตอนก็ได้ (ถ้าได้ความดีกว่า)

6. อ่านบทพจนโดยการอ่านออกเสียงเพื่อใช้ในการฟังตรวจสอบใจความสำคัญ (เรื่องย่อ) นั้นโดยกลุ่ม หากเป็นงานรายบุคคลให้ใช้การอ่านในใจตรวจสอบเอง

7. กำหนดการตั้งชื่อเรื่องบอกแหล่งที่มาของเรื่องให้ชัดเจน รวมทั้งผู้เขียนหรือสำนักพิมพ์แล้วแต่กรณี

กระทรวงศึกษาธิการ (2545) ได้เสนอแนะแนวการอ่านจับใจความให้บรรลุจุดประสงค์ไว้ดังนี้

1. ตั้งเป้าหมายในการอ่านให้ชัดเจน เช่น อ่านเพื่อหาความรู้ เพื่อความเพลิดเพลิน หรือเพื่อบอกเจตนาของของผู้เขียนเพราะจะเป็นแนวทางให้กำหนดการอ่านได้อย่างเหมาะสม และจับใจความสำคัญหรือคำตอบได้อย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น

2. สรุปรวส่วนประกอบของหนังสืออย่างคร่าว ๆ เช่น ชื่อเรื่อง คำนำ สารบัญ คำชี้แจงการใช้หนังสือ ภาคผนวก ฯลฯ เพราะส่วนประกอบของหนังสือจะทำให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องหรือหนังสือที่อ่านได้อย่างกว้างขวางและรวดเร็ว

3. ทำความเข้าใจลักษณะของหนังสือว่าเป็นประเภทใด เช่น สารคดี ตำรา บทความ ฯลฯ ซึ่งจะช่วยให้มีแนวทางอ่านจับใจความได้ง่าย

4. ใช้ความสามารถทางภาษาในด้านการแปลความหมายของคำ ประโยคและข้อความต่าง ๆ อย่างถูกต้องรวดเร็ว

5. ใช้ประสบการณ์หรือภูมิหลังเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านมาประกอบ จะทำให้เข้าใจและจับใจความที่อ่านได้ง่ายและรวดเร็วขึ้น

จากแนวการสอนการอ่านจับใจความสำคัญ ข้างต้นสรุปได้ว่า ครูต้องแนะนำวิธีการอ่านจับใจความที่ถูกต้องก่อนเสมอ ด้วยการตั้งจุดมุ่งหมายในการอ่าน อ่านอย่างคร่าว ๆ หรืออ่านอย่าง

รวดเร็ว อ่านทีละย่อหน้า เพื่อหาวิธีช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการด้านการคิด ด้วยการทำกิจกรรมการฝึกอ่านจับใจความหลาย ๆ กิจกรรมจะทำให้การสอนอ่านจับใจความนั้นบรรลุจุดมุ่งหมายที่ต้องการ

6. การวัดความสามารถในการอ่านจับใจความ

การอ่านจับใจความ เป็นความสามารถในการผสมแล้วขยายความรู้ ความจำให้ไกลออกไปจากเดิมอย่างสมเหตุสมผล เป็นความพยายามของที่จะตัดแปลง ปรับปรุงความรู้ให้มีรูปลักษณะใหม่ เพื่อนำไปใช้ในสถานการณ์อื่นที่แปลกออกไป ความสามารถในการอ่านจับใจความสามารถแสดงออกด้วยพฤติกรรม

ชวาล แพร์ตกุล (2520) กล่าวถึง สิ่งที่แสดงว่ามีความสามารถในการอ่านจับใจความไว้ 3 ประการ ดังนี้

1. การแปลความ (Translation) คือ สามารถแปลความหมายของสิ่งต่าง ๆ ได้โดยการแปลตามลักษณะหรือนัยของเรื่องราว ซึ่งเป็นความหมายที่ถูกต้องและใช้ได้ดีสำหรับเรื่องราว นั้น ๆ โดยเฉพาะ

2. การตีความ (Interpretation) คือ ความสามารถจับความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งส่วนย่อย ๆ ของเรื่องนั้น จนสามารถจะนำมากล่าวแบบนัยหนึ่งได้

3. การขยายความ (Extrapolation) คือ ความสามารถขยายความหมายของเรื่องให้กว้างไกลไปจากสภาพข้อเท็จจริงได้

มณีรัตน์ สุกโชติรัตน์ Z2532) ได้กล่าวถึง ความสามารถในการอ่านจับใจความไว้ 3 ด้าน คือ

1. การอ่านตามตัวอักษร (Literal Reading) ผู้อ่านสามารถชี้คำสรรพนามที่ใช้แทนนาม หาประโยคสำคัญ ตั้งหัวข้อเรื่อง การเก็บใจความสำคัญ การหาความจริงจากเรื่องการดำเนินการตามคำสั่ง เรียงลำดับเหตุการณ์ในเรื่องที่อ่าน สามารถเปรียบเทียบและเข้าใจความสัมพันธ์ของเหตุและผล รวมถึงการข้ออุปนัยของบุคคลในเรื่อง

2. การตีความ (Interpretative Reading) เป็นการที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนไม่ได้เขียนไว้ สามารถกล่าวสรุป คาดคะเนเหตุการณ์ล่วงหน้า เข้าใจสำนวนภาษา ตั้งหัวข้อเรื่อง เก็บใจความสำคัญและรายละเอียดสำคัญ เรียงลำดับเหตุการณ์ เปรียบเทียบเข้าใจความสัมพันธ์ของเหตุและผล และความสามารถข้ออุปนัยของบุคคลในเรื่องได้

3. การอ่านโดยใช้วิจารณ์ญาณ (Critical Reading) เป็นความสามารถในการแยกความจริงกับความคิดเห็น การหาเนื้อหาสาระที่เกี่ยวข้องหรือไม่เกี่ยวข้อง การพิจารณาเหตุผล ความเหมาะสมและคุณค่า การชี้วัดอุปประสงค์ของผู้แต่ง เมื่อผู้อ่านมีความสามารถหรือมีประสิทธิภาพในการอ่านที่ดี ถูกต้อง ก็จะนำไปสู่การอ่านที่สัมฤทธิ์ผล

กัลยา ยวนมาลัย (2539) ได้กล่าวว่า การอ่านที่มีประสิทธิภาพนั้นจะทำให้เกิดผล ดังนี้

1. อ่านแล้วได้เรื่องราว สามารถจับสาระสำคัญได้อย่างถูกต้อง ฉับไว สามารถแยกแยะใจความสำคัญและในความรองได้
2. อ่านแล้วสามารถแปลความ ตีความ ขยายความ สรุปความ วิเคราะห์ความหมาย เข้าใจอารมณ์ ความประสงค์ และเจตนาของผู้แต่งได้ สามารถสอดแทรกอารมณ์ในน้ำเสียงได้อย่างถูกต้อง
3. อ่านแล้วใช้วิจารณ์ญาณแสดงความคิดเห็นต่อสิ่งที่อ่านได้อย่างมีเหตุผล สามารถแยกแยะข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็นได้อย่างมีเหตุผล
4. อ่านแล้วได้อรรถรส สามารถแสดงความรู้สึกต่อศิลปะการประพันธ์ วิเคราะห์กลวิธี และแนวการเขียนของผู้เขียนได้
5. อ่านแล้วประเมินสิ่งที่ตนอ่านได้อย่างเที่ยงธรรม
6. อ่านแล้วเกิดจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ เนื่องมาจากถ้อยคำเป็นสื่อของความคิด ผู้อ่านสามารถอ่านแล้วเกิดจากจินตภาพ หรือแนวคิดสร้างสรรค์ใหม่ ๆ

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2542) ได้กล่าวถึง ความสามารถในการอ่าน หรือประสิทธิภาพในการอ่านว่าหมายถึง การที่ผู้อ่านต้อง “อ่านเป็น” ไม่ใช่ “อ่านได้” เพียงอย่างเดียวเพราะ “การอ่านได้” แต่เพียงอย่างเดียว นั้น คือการอ่านหนังสือออกตามตัวสะกดการันต์เท่านั้น แต่อาจไม่เข้าใจความที่อ่านได้ “การอ่านเป็น” ผู้อ่านจะต้องอ่านอย่างถูกต้อง อ่านได้เร็ว สามารถจับใจความสำคัญได้ และสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้

1. อ่านได้ถูกต้องตามตัวสะกดการันต์ อ่านออกเสียงถูกต้องตามหลักการอ่านและการแยกคำ
2. อ่านได้เร็ว
3. เข้าใจเรื่องที่อ่านได้อย่างรวดเร็ว ฉับไว ถูกต้อง
4. จับใจความสำคัญได้
5. มีวิจารณ์ญาณในการอ่าน อ่านแล้วสามารถแยกข้อคิดเห็นออกจากข้อเท็จจริงได้จากข้อความที่ผู้เขียนได้แสดงข้อคิดเห็นไว้ด้วย และสามารถ ตีความได้ถูกต้อง
6. อ่านแล้วเกิดความคิดสร้างสรรค์ ในแนวการเขียนสำนวนและรูปแบบ รวมทั้งศิลปะการประพันธ์
7. อ่านแล้วสามารถสังเคราะห์ได้ เช่น การนำความรู้เก่ามาหลอมรวมกับความรู้ใหม่ เกิดแนวคิดใหม่ขึ้นมา การอ่านได้รู้จักเดาคำที่พบว่าสะกดผิด พิมพ์ผิด พิมพ์ตกไปสามารถอ่านประติดประต่อคำหรือข้อความได้

8. อ่านแล้วสามารถแสดงความคิดเห็น ประเมินค่า สิ่งที่เราได้อ่านได้อย่างเที่ยงธรรม โดยวิเคราะห์ วิเคราะห์ กลวิธีเขียน หรือแนวเขียน ของงานเขียนนั้นได้อย่างถูกหลักวิชาการ

9. อ่านโดยการกวาดสายตาได้กว้าง และอ่านโดยการกวาดสายตาอย่างรวดเร็ว เช่น อ่านข่าว คั่นคำศัพท์ และอ่านสารบัญ เป็นต้น

10. มีสมาธิในการอ่าน

11. อ่านเร็วเพื่อเลือกหยิบความ เช่น อาจจะอ่านข้ามคำ เลือกอ่านหัวข้อใหญ่ หัวข้อย่อย เป็นต้น

12. อ่านแล้วให้ความรู้ จดจำได้ และเข้าใจความหมายอย่างถูกต้องสามารถนำไปใช้ ประโยชน์ในการศึกษาเล่าเรียน และในชีวิตประจำวันได้ทั้งการพูดเขียน และปฏิบัติ

13. อ่านแล้วสามารถอธิบายได้และปฏิบัติตามขั้นตอนที่อธิบายไว้ในหนังสือได้

14. อ่านแล้วสามารถตอบคำถามจากหนังสือที่อ่านได้

15. อ่านแล้วสรุปได้

16. อ่านแล้วรู้จักจดบันทึก

17. รู้จักใช้ส่วนต่าง ๆ ของหนังสือ เพื่อที่จะได้เลือกอ่านหัวข้อและเข้าใจเนื้อเรื่องได้อย่างรวดเร็ว ไม่เสียเวลา สำหรับหนังสือบางเล่มที่ไม่น่าสนใจ หรือทำให้สามารถอ่านหนังสือได้เป็น จำนวนหลาย ๆ เล่มในระยะเวลาอันสั้น

18. ไม่มีนิสัยเสียในการอ่าน ซึ่งทำให้อ่านช้าหรือลยหน้าเวลาอ่านทำปากขมขมิบ เวลาอ่านในใจ

19. สามารถอ่านได้ทั้ง 2 ลักษณะ คือ การอ่านออกเสียง และการอ่านในใจ ผู้อ่านที่ “อ่านเป็น” จะสามารถอ่านในใจได้อย่างรวดเร็ว และถ้าอ่านออกเสียงจะสามารถอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้องตามอักขระวิธี และลักษณะคำประพันธ์ทั้งการอ่านร้อยแก้วและร้อยกรอง สามารถอ่าน ด้วยน้ำเสียงไพเราะ ชัดเจน และเว้นวรรคได้ถูกต้อง

จากข้อความดังกล่าวสรุปได้ว่า ความสามารถในการอ่านนั้น ผู้อ่านจะต้องอ่านเป็น อ่านได้อย่างถูกต้อง รวดเร็ว จับใจความสำคัญได้ มีวิจารณญาณในการอ่าน สามารถวิเคราะห์ สังเคราะห์ในเรื่องที่อ่านได้ สามารถแสดงความคิดเห็นในเรื่องที่อ่านได้อย่างสร้างสรรค์ เกิดจินตนาการสามารถนำไปประโยชน์ใช้ในการดำรงชีวิตประจำวันได้

7. หลักการประเมินการอ่านจับใจความ

การอ่านจับใจความสำคัญเป็นกระบวนการอ่านเพื่อทำความเข้าใจความหมายของ ข้อความหรือเนื้อเรื่อง เพื่อระบุเรื่องที่อ่านว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร เนื้อหาเป็นอย่างไร ใครทำอะไร ที่ไหน อย่างไร ส่วนประกอบของเรื่องและจัดลำดับเหตุการณ์ของเรื่องได้ ดังนั้นการประเมินผล การอ่านจับใจความ จำเป็นต้องประเมินผลความเข้าใจในการอ่านของผู้เรียนด้วยการประเมินผล

ความเข้าใจในการอ่านจับใจความอาจทำได้หลายวิธี และการที่ครูจะใช้วิธีใดขึ้นอยู่กับจุดหมายในการประเมินครั้งนั้น ๆ

ทัศนีย์ เมธาพิสิฐ และวรรณิษา ไวยฉายี (2553) ได้เสนอเกณฑ์การประเมินผล เพื่อทดสอบความสามารถด้านการอ่านภาษาญี่ปุ่นขั้นต้นของนักเรียน โดยมีเกณฑ์การประเมินดังนี้

1. จำนวนคำศัพท์ คือ 1500 คำ
2. อัตราส่วนคันจิ คือ 20-25%
3. ความยาวของเรื่อง คือ เรื่องสั้น 80-150 ตัวอักษร เรื่องยาว 500-700 ตัวอักษร
4. ประเภทของเนื้อเรื่อง คือ รูปธรรม/เรื่องส่วนตัว เช่น ไดอารี่ จดหมาย

บทสนทนา

5. สิ่งทดสอบความเข้าใจ คือ วลี ประโยค รูปแบบ ข้อเท็จจริง ความเข้าใจ

เนื้อเรื่อง

นภสินธุ์ แผลงศร (2550) กล่าวว่า ทักษะการอ่านเป็นทักษะที่ส่งเสริมพัฒนาทักษะอื่น ๆ คือ ฟัง-พูดและเขียน ดังนั้นการประเมินผลอาจทำได้โดยให้ผู้เรียนอ่านแล้วแสดงความเข้าใจเรื่องที่อ่านออกมาโดยใช้ทักษะการฟัง-พูดหรือเขียนก็ได้ ผู้สอนควรประเมินผลเป็นระยะ ๆ เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน โดยทำหลาย ๆ ครั้งระหว่างภาคเรียน ประเมินผลแบบสรุปรูป เพื่อวัดสัมฤทธิ์ผลในปลายภาคเรียนอีกครั้งหนึ่ง ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างคำถามแบบมีตัวเลือกตอบในข้อสอบการอ่าน

1. ให้หาความหมายของคำศัพท์ เช่น 「ボツコちゃん」は何ですか。
2. บอกเกี่ยวกับเครื่องสัมพันธ์ความระหว่างประโยค เช่น には何が入りますか。
3. ให้หาความหมายของคำบ่งชี้บริบทต่างๆ เช่น 「それ」は何を示していますか。
4. ให้เลือกข้อความถูกต้องตามเนื้อหาของเรื่อง เช่น 本文の内容と合っているものには○、合っていないものには×をつけてください。
5. ให้หาความหมายจากประโยคที่กำหนดให้ เช่น 「電話からにげられなくなった」のはどうしてですか。
6. ให้ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน เช่น 門の前の建物はなんですか。
7. ให้เรียงลำดับเรื่องที่อ่านให้ถูกต้อง เช่น 次の文を意味が通るように並べ替え、()の中に順番の数字を入れなさい。
8. ให้เติมคำลงในช่องว่างให้ได้ใจความสมบูรณ์ เช่น (イ)に入る文はどれですか。
9. ให้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านอย่างง่ายๆ เช่น この人はどんな人ですか。一番いいものをひとつ選びなさい。

10. ให้เติมคำลงในช่องว่างโดยใช้วิธีโคลซ (Cloze test) เช่น 次の文章の()の中に、あとにあげた語句を入れなさい。

11. ให้หาสรุปใจความสำคัญของเรื่องแบบมีตัวเลือกให้ตอบ เช่น 本文の要点を簡潔にまとめた文はどれですか。

12. ให้ตั้งชื่อเรื่อง เช่น この文章にタイトルをつけるとしたら、どれが一番適当ですか。

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2551) ได้เสนอการประเมินการอ่านจับใจความโดยใช้เกณฑ์มาตรฐานพิจารณาเนื้อเรื่องที่ผู้อ่านจับใจความไว้ 2 วิธี คือ

1. การใช้เครื่องมือที่เป็นแบบทดสอบ ผู้อ่านจะต้องตอบคำถามได้ร้อยละ 70 ขึ้นไป การยึดเกณฑ์นี้ นักการศึกษามีความเห็นว่าผู้อ่านได้พลาตเนื้อหามากน้อยไปร้อยละ 30 แล้วหากยึดเกณฑ์ประเมินที่ต่ำกว่านี้ จะทำให้มีความเข้าใจคลาดเคลื่อนในเหตุการณ์สำคัญของเรื่อง

2. การใช้แบบประเมินค่า โดยใช้ระดับตัวอักษรแล้วตีค่าออกมาเป็นคะแนน เช่น เมื่อผู้อ่านประเมินการอ่านจับใจความของตนเองแล้วรวมคะแนนทั้งหมดในแต่ละช่อง สมมติให้แบบประเมินค่าทั้งหมดได้มี 20 ข้อ ถ้าทำเครื่องหมายในช่อง “มาก” ทุกช่องจะได้คะแนนเต็ม 80 คะแนน ระดับคะแนนที่ได้มีขอบเขต ดังนี้

คะแนน 72-80 เท่ากับระดับ 4 หมายถึง ดี

คะแนน 52-71 เท่ากับระดับ 3 หมายถึง ค่อนข้างดี

คะแนน 32-51 เท่ากับระดับ 2 หมายถึง พอใช้

คะแนน 0-31 เท่ากับระดับ 1 หมายถึง ปรับปรุง

ศิริวรรณ วณิชวัฒนวรชัย (2547) ผู้อ่านที่ประเมินการอ่านจับใจความของตนเองแล้ว หากรวมคะแนนแล้วอยู่ในระดับ 4 และ 3 แสดงว่ามีความสามารถในการอ่านจับใจความที่น่าพอใจ แต่ถ้าผลที่ได้อยู่ในระดับ 2 หรือ 1 ผู้อ่านควรปรับปรุงเพื่อพัฒนาคุณภาพการอ่านจับใจความให้ดีขึ้น การประเมินความสามารถในการอ่านจับใจความ กระทำได้หลายวิธีการจะใช้วิธีใดขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายเป็นสำคัญ ที่นิยมใช้มี 3 วิธี

1. แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้มาตรฐาน (Standardized Test) ข้อสอบนี้นำไปให้นักเรียนทำเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านกับเกณฑ์ปกติ แบบทดสอบนี้ประกอบด้วย ข้อความเป็นตอน ๆ หรือเรื่องสั้น ๆ ให้นักเรียนอ่านแล้วเลือกคำตอบ เรียงจากเรื่องง่าย ๆ ไปหาเรื่องยาก จำกัดเวลา นักเรียนจะได้คะแนนตามความสามารถความเข้าใจในการอ่านแบบทดสอบ คะแนนจะออกมาในรูปคะแนนดิบ เปอร์เซ็นไทล์ หรือระดับ

2. แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ชนิดอิงเกณฑ์ (Criterion-Referenced Test)

ลักษณะของแบบทดสอบนี้คล้ายกับแบบทดสอบแรก คือ มีความเป็นตอน ๆ หรือเรื่องสั้น ๆ ให้นักเรียนอ่านและเลือกตอบ แต่ไม่เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านกับเกณฑ์ปกติหรือนักเรียนกลุ่มอื่น ๆ คะแนนของนักเรียนขึ้นอยู่กับผลสัมฤทธิ์การอ่าน เกณฑ์นี้ถือว่านักเรียนมีความสำเร็จอยู่ระหว่างเกณฑ์ร้อยละ 80-90

3. แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้แบบอิงกลุ่ม เป็นการประเมินที่มุ่งนำผลประเมินมา

แจกนักเรียนออกตามความสามารถ โดยพิจารณาจากการเปรียบเทียบผลการประเมินนักเรียนแต่ละคนกับนักเรียนด้วยกัน

การจัดกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA (Directed Reading Thinking Activity)

1. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA (Directed Reading Thinking Activity)

Stauffer (1969) ได้พัฒนาการจัดกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA ซึ่งมีแนวความคิดว่าการอ่านคือกระบวนการคิดที่ต้องใช้ประสบการณ์เดิมของผู้อ่านเข้ามาเชื่อมโยงกับความคิดของผู้เขียน การเชื่อมโยงนี้เริ่มด้วยการตั้งสมมติฐาน โดยใช้ความคิดของผู้อ่านเอง คาดเดาเนื้อหา จากนั้นจึงอ่านเพื่อหาข้อมูลและตรวจสอบการคาดเดา กระบวนการเชื่อมโยงระหว่างความคิดของผู้อ่านกับความคิดของผู้เขียนนี้จะสิ้นสุดลงด้วยการสรุปว่าผู้อ่านคาดเดาถูกหรือไม่

การจัดกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA มีแนวความคิดเกี่ยวกับการเรียนภาษาที่เป็นพื้นฐานมาจากแนวคิดทฤษฎีการสอนแบบเน้นประสบการณ์ (Language Experience Approach) ที่มีความเชื่อว่า

1. เด็กสามารถแสดงความคิดเห็นและคาดเดาไปถึงสถานการณ์ต่าง ๆ ได้จากประสบการณ์ที่เด็กได้รับและความสามารถทางภาษาของเด็ก โดยใช้ภาษาเป็นเครื่องมือถ่ายทอด
2. เด็กสามารถทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การจดจำ การคาดเดา การวางแผน การร่วมกิจกรรมกับเพื่อน ๆ ได้อย่างมีจุดมุ่งหมาย
3. เด็กสามารถเรียนรู้จากสถานการณ์ต่าง ๆ จดจำรายละเอียด สร้างความสัมพันธ์ของสิ่งที่ได้เรียนรู้ ตั้งคำถาม ประมวลความคิด และสร้างแนวคิดใหม่
4. เด็กสามารถสร้างความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์เดิมและความรู้ใหม่
5. เด็กสามารถพิจารณาข้อเท็จจริง สถานการณ์ ความรู้สึกต่าง ๆ ที่เกิดพร้อมกันได้
6. เด็กมีความสามารถในการตัดสินใจ คือ สามารถแยกแยะถูก-ผิด ความยุติธรรม-ไม่ยุติธรรม ใช่-ไม่ใช่ สำเร็จ-ไม่สำเร็จ

7. ถ้าเด็กรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของประสบการณ์ใด เด็กจะมีส่วนร่วมในประสบการณ์นั้น
8. เด็กสามารถประเมินค่าและแสดงความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ อย่างตรงไปตรงมา คือเด็กจะพูดตรง ๆ ว่าชอบหรือไม่ชอบ ต้องการหรือไม่ต้องการ
9. การเรียนรู้ของเด็กแตกต่างจากผู้ใหญ่ โดยที่เด็กต้องมีแรงจูงใจ และประสบการณ์ จึงจะเกิดการเรียนรู้
10. เด็กสามารถประยุกต์สิ่งที่ได้เรียนรู้จากประสบการณ์ได้ คือ เมื่อเด็กสามารถเล่นสื่ออย่างหนึ่งได้ เขาก็สามารถประยุกต์วิธีเล่นเข้ากับสื่ออย่างอื่นได้
11. ความเข้าใจของเด็กขึ้นอยู่กับแรงจูงใจที่มาจากความต้องการประสบการณ์เดิม จากความรู้สึกมีส่วนร่วมในขั้นตอนต่าง ๆ ของการทำกิจกรรม เช่น กำหนดวัตถุประสงค์ การกระทำ ให้บรรลุวัตถุประสงค์ การประเมินผลการกระทำ

จากแนวคิดดังกล่าวเป็นที่มาของการจัดกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA ที่มุ่งฝึกกระบวนการคิด และการใช้ภาษาตามธรรมชาติของการเรียนรู้ของเด็ก ฝึกการคาดเดาเนื้อหาล่วงหน้า เพื่อเป็นการกำหนดวัตถุประสงค์ก่อนการอ่าน ฝึกการอ่านอย่างมีวิจารณญาณด้วยการใช้ความคิด ก่อนการอ่าน ขณะอ่าน และหลังการอ่าน

2. ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA

ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA พัฒนาโดย Russell G. Stauffer เสนอไว้ 5 ขั้น ดังนี้

1. ขั้นกำหนดวัตถุประสงค์ในการอ่าน
 - 1.1 ใช้ตัวชี้แนะต่าง ๆ เช่น ชื่อเรื่อง รูปภาพ แผนที่ กราฟ
 - 1.2 ใช้ประเภทของสื่อเพื่อคาดเดาเนื้อหา
 - 1.3 กำหนดวัตถุประสงค์โดยใช้ประสบการณ์ ความสามารถ ความสนใจและความต้องการของกลุ่ม
 2. ขั้นแนะนำยุทธศาสตร์การอ่านที่เหมาะสมกับวัตถุประสงค์และสื่อ
 - 2.1 อ่านคร่าว ๆ (Skimming)–อ่านโดยกวาดสายตารวดเร็ว
 - 2.2 อ่านข้าม (Scanning)–อ่านเฉพาะส่วนอย่างละเอียด
 - 2.3 อ่านเพื่อศึกษา (Study)–อ่านซ้ำเพื่อพิจารณาเนื้อหา
 3. ขั้นสังเกตและให้ความช่วยเหลือ
 - 3.1 สังเกตการใช้อัตราความเร็วในการอ่าน
 - 3.2 สังเกตการณ์ขอความช่วยเหลือเกี่ยวกับการกำหนดวัตถุประสงค์
- การสรุปแนวคิดรวบยอด การอ่านซ้ำ (อ่านในใจ หรืออ่านออกเสียง)

3.3 ให้ความช่วยเหลือทันทีเมื่อนักเรียนมีข้อสงสัยเรื่องความหมายของคำศัพท์
โดนแนะนำให้นักเรียนใช้ตัวชี้แนะ

4. ขั้นพัฒนาความเข้าใจในการอ่าน

4.1 ตรวจสอบวัตถุประสงค์

4.2 ยืนยันหรือแก้ไขวัตถุประสงค์

4.3 ให้แหล่งข้อมูลอื่น ๆ เพิ่มเติมเมื่อนักเรียนต้องการ

4.4 พัฒนาแนวความคิดรวบยอด

5. ขั้นใช้กิจกรรมเสริม เช่น อภิปราย แบบฝึกหัดอ่านเพิ่มเติม เรียนเพิ่ม ฝึกเขียน
เพื่อเสริมทักษะทางการอ่านในเรื่องต่อไปนี้

5.1 การคาดเดา

5.2 การสรุปข้อมูลโดยใช้ภาษาของตนเอง

5.3 ความมีเหตุผล โดยการอนุมานความและการหาข้อมูลสนับสนุน

5.4 การหาความหมายของคำศัพท์ โดยการใช้รูปภาพ บริบทของภาษา

โครงสร้างทางภาษาและพจนานุกรม

ต่อมา Tierney และ Dishner (1995) ได้พัฒนาการจัดกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA
ขึ้นใหม่ โดยแบ่งขั้นตอนการสอนออกเป็น 5 ขั้นตอน แต่ละขั้นมีรายละเอียด ดังนี้

ขั้นที่ 1 การคาดเดา

เป็นขั้นการสร้างความสนใจให้ผู้เรียนเชื่อมโยงความรู้ ประสบการณ์เดิมกับ
สิ่งที่เรียนรู้ เพื่อให้เกิดความพร้อมและสร้างจุดมุ่งหมายในการอ่าน โดยครูนำนักเรียนเข้าสู่บทเรียน
ด้วยการให้นักเรียนดูรูปภาพ แล้วให้นักเรียนคาดเดาเนื้อหาของเรื่องที่กำลังจะอ่านนั้นแล้วเป็นอย่างไร
เกี่ยวกับอะไร ครูพยายามกระตุ้นด้วยคำถามให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นในการคาดเดาเนื้อหาของ
เรื่อง

ขั้นที่ 2 การอ่าน

เป็นขั้นที่ให้แนวทางในการอ่าน ฝึกฝนการอ่าน และค้นคว้าหาความรู้ที่มีอยู่ใน
บทอ่าน นักเรียนเริ่มอ่านเนื้อเรื่องที่ละส่วน เพื่อให้นักเรียนได้ดูข้อความและได้อ่านทุกตัวอักษร
และหาข้อมูลสนับสนุนการคาดเดา

ขั้นที่ 3 การแปลความหมาย

เป็นขั้นเพิ่มพูนและขยายวงคำศัพท์ เรียนรู้คำศัพท์ โดยนักเรียนขีดเส้นใต้คำศัพท์
ที่ไม่รู้ความหมายในบทอ่าน เพื่อให้ครูอธิบายความหมายของคำศัพท์หรือนแนะนำนักเรียนโดยใช้วิธี
ต่อไปนี้ ดูรูปภาพอีกครั้ง อ่านประโยคซ้ำอีกครั้ง เปิดพจนานุกรม ถามเพื่อนหรือครูเพิ่มเติม

ขั้นที่ 4 การตรวจสอบความเข้าใจ

เป็นขั้นตรวจสอบความเข้าใจในบทอ่านว่าตรงตามที่คุณเขียนได้สื่อความหมายไว้หรือไม่ โดยนักเรียนปิดเรื่องที่อ่าน และถามคำถามเพื่อตรวจสอบความเข้าใจในการอ่านของนักเรียน โดยครูเขียนคำตอบที่เป็นประโยคบนกระดาน และให้นักเรียนอ่านออกเสียงประโยคเหล่านั้น

ขั้นที่ 5 การพัฒนาทักษะการอ่าน

เป็นขั้นสรุปบทเรียนและประยุกต์ใช้โดยให้นักเรียนทำกิจกรรมและสร้างสรรค์ผลงานในรูปแบบต่าง ๆ เป็นการเสริมทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนให้ถูกต้องและแม่นยำมากขึ้น นอกเหนือจากการทำแบบฝึกหัดท้ายบทอ่าน

จากแนวคิดทฤษฎีดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA เป็นกิจกรรมที่เน้นการใช้ประสบการณ์เดิมของผู้อ่านเข้ามาเชื่อมโยงกับความคิดของผู้เขียน และตั้งสมมติฐานโดยใช้ความคิดของผู้อ่านเองคาดเดาเนื้อหาของเรื่องที่อ่าน จากนั้นจึงอ่านเพื่อค้นหาข้อมูลและตรวจสอบการคาดเดา ว่าผู้อ่านคาดเดาถูกต้องหรือไม่

ความคงทนในการเรียนรู้

1. ความหมายของความคงทนในการเรียนรู้

ความคงทนในการเรียนรู้มีความสำคัญต่อการเรียนในวิชาต่าง ๆ ซึ่งต้องใช้ความรู้เดิมเป็นพื้นฐานสำหรับการเรียนรู้เนื้อหาในระดับที่มีความต่อเนื่องกันและการจดจำสิ่งต่าง ๆ ได้ สามารถนำไปใช้แก้ปัญหาในชีวิตประจำวันได้เป็นอย่างดี จากความสำคัญดังกล่าวได้มีผู้ให้ความหมายของความคงทน ดังนี้

ชัยพร วิชาวุธ (2520) สรุปความสัมพันธ์ระหว่างความจำระยะสั้นและความจำระยะยาวของแอตคินสัน และชิฟฟริน (Atkinson and shiffrin) โดยเป็นทฤษฎีความจำเพื่ออธิบายกระบวนการต่าง ๆ ใน STM และ LTM มีชื่อเรียกว่า ทฤษฎีความจำสองกระบวนการ (Two-process Theory of Memory) มีใจความว่า STM เป็นความจำชั่วคราว สิ่งใดก็ตามถ้าอยู่ใน STM ดังนั้นจำนวนสิ่งของที่เราจะจำได้ใน STM ต้องรับการทบทวนตลอดเวลา มิฉะนั้นความจำสิ่งนั้นจะสลายไปอย่างรวดเร็วในการทบทวนซ้ำ เราจะไม่สามารถทบทวนทุกสิ่งที่เราเข้ามาอยู่ STM ดังนั้นจำนวนสิ่งของที่เราจะจำได้ใน STM จึงมีจำกัด เช่น ถ้าเป็นชื่อคนเรา อาจทบทวนได้เพียงถึง 3 ถึง 4 ชื่อในขณะหนึ่ง ๆ การทบทวนป้องกันไม่ให้ความจำสลายไปจาก STM และสิ่งใดก็ตามถ้าอยู่ใน STM เป็นระยะเวลาอย่างยาวนานสิ่งนั้นก็จะมีโอกาสฝังตัวใน LTM สิ่งนั้นก็จะติดอยู่ในความจำตลอดไปกลายเป็นความจำที่ถาวร ซึ่งสามารถที่จะรื้อฟื้นขึ้นมาได้ ซึ่งความจำระยะยาวที่กล่าวถึงในทฤษฎีความจำสอง

กระบวนการก็คือ ความคงทนในการเรียนรู้ นั่นเอง ส่วนช่วงระยะเวลาที่ควรจำระยะสั้นจะฝังตัว กลายเป็นความทรงจำระยะยาวหรือความคงทนในการจำนั้นจะใช้เวลาประมาณ 14 วัน

อินทรีรา ชูศรีทอง (2541) ให้ความหมายว่า การเรียนรู้และจำมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดคือ ในการศึกษาเรื่องการเรียนรู้ เราให้ผู้เรียนกระทำอะไรสักอย่างแล้วดูผลการกระทำว่าผู้เรียน มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอย่างไร การเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นหรือยัง ถ้าประเมินทันทีที่ผู้เรียนทำในสิ่ง นั้นผลที่ได้เป็นผลการเรียน แต่ถ้าให้เวลาเลยไปหลายชั่วโมงหลายวันหลายสัปดาห์ แล้วค่อยประเมิน การเปลี่ยนแปลงที่ได้ก็จะเป็นผลของการเรียนรู้ และการจำ

สุกัญญา เทียนพิทักษ์กุล (2543) ให้ความหมายว่า การคงไว้ซึ่งผลการเรียนหรือ ความสามารถที่จะระลึกได้ต่อสิ่งเร้าที่เคยเรียน หรือเคยมีประสบการณ์รับรู้มาแล้ว หลังจากที่ได้ทิ้ง ช่วงระยะเวลาหนึ่งก็คือความคงทนในการจำและประเมินผลการเรียนรู้มีการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น ถ้าเราประเมินผลทันทีที่ผู้เรียนเรียนจบผลการประเมินที่เราได้คือ ผลของการเรียน แต่ถ้าเราคอยให้ เวลาผ่านไประยะหนึ่ง อาจเป็น 2 นาที 5 นาที หรือหลาย ๆ วันค่อยประเมินผลการเปลี่ยนแปลงที่ ได้จะเป็นผลของการเรียนรู้และความคงทนในการจำ

Gagne (1970) ได้นำกระบวนการเรียนรู้และความจำมาสัมพันธ์กัน โดยอธิบาย ขั้นตอนของกระบวนการเรียนและการจำ ดังนี้

1. ขั้นสร้างความเข้าใจ เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจสถานการณ์ที่เป็นสิ่งเร้า
2. ขั้นเรียนรู้ ขั้นนี้จะมีการเปลี่ยนแปลงเกิดเป็นความสามารถอย่างใหม่ขึ้น
3. ขั้นเก็บไว้ในความจำ คือ การนำเอาสิ่งที่เรียนรู้ไปเก็บไว้ในส่วนของความจำใน ช่วงเวลาหนึ่ง
4. ขั้นการรื้อฟื้น คือ การนำเอาสิ่งที่เรียนแล้วและเก็บไว้นั้นออกมาใช้ในลักษณะ ของการกระทำที่สังเกตได้

อเนกกุล กรีแสง (2522) ให้ความหมายว่า ความสามารถในการแสดงให้รู้ได้ว่าเรียนรู้ สิ่งใดบ้างแล้ว ความจำและการเรียนรู้มีความหมายเกี่ยวข้องกันอยู่เสมอ เพราะเราจะแสดงให้ผู้อื่นรู้ว่า เราได้เรียนรู้สิ่งใดมาบ้างก็โดยการแสดงให้เห็นว่าเราจำสิ่งเหล่านั้นได้ดีเพียงไร หากเราจำบทเรียนที่ เคยผ่านมาแล้วไม่ได้เลยแม้แต่น้อย ก็มีความหมายเสมือนว่า เราไม่ได้เรียนรู้สิ่งนั้นมาก่อนเลย ความจำของเราแสดงออกได้หลายวิธีด้วยกัน เช่น

1. การระลึกได้ (Recall) หมายถึง การนึกถึงสิ่งที่เคยเรียนรู้มาก่อนหรือนึกถึงสิ่ง ที่เคยเรียนรู้มาก่อน หรือนึกถึงสิ่งที่ประสบมาก่อน เป็นต้นว่าในการเรียนรู้สิ่งใดสิ่งหนึ่งเมื่อเรียนรู้ได้ แล้วก็พักไประยะหนึ่ง กลับมานึกดูว่าสิ่งที่เรารู้นั้นมีอะไรบ้าง
2. การจำได้ (Recognition) หมายถึง การแสดงว่าได้เคยรู้จักหรือคุ้นเคยกับสิ่งใด สิ่งหนึ่งมาก่อนหรือไม่ ซึ่งเราจะแสดงให้เห็นก็ต่อเมื่อสิ่งนั้นมาปรากฏอยู่ต่อหน้าเราอีกครั้งหนึ่ง เป็นต้น

ว่า เมื่อเราพบใครคนใดคนหนึ่ง เราอาจจะกล่าวทักทายผู้นั้นว่า “ผมจำได้ว่าเราเคยพบกันมาก่อน แต่นึกไม่ออกที่ไหน” ในเรื่องของการจำได้นี้ บางครั้งเราก็จำผิดพลาดได้เหมือนกัน เช่น การทักทายคนผิด การจำรูปภาพว่าเป็นสถานที่ที่เราเคยผ่านมาก่อน เป็นต้น

3. การเรียนใหม่ (Rearming) หมายถึง การที่สามารถเรียนรู้สิ่งที่เคยเรียนมาก่อน ได้รวดเร็วขึ้นกว่าเดิม เป็นต้นว่า หากเราจำบทอาขยานได้แล้วอีกหลาย ๆ ปีต่อมาเราต้องท่องบทอาขยานนั้นใหม่อีก ระยะเวลาที่เราใช้ท่องบทอาขยานนั้นจะลดลงกว่าที่ใช้คราวแรกมากทีเดียว ลักษณะเช่นนี้แสดงถึงความจำเหมือนกัน

ชัยพร วิชชาวุธ (2520) สรุปการศึกษาบททวนสิ่งที่จำได้อยู่แล้วซ้ำอีกจะช่วยให้ ความจำถาวรมากยิ่งขึ้น ถ้าได้ทบทวนอยู่เสมอแล้วช่วงระยะเวลาที่ความจำสั้นจะฝังตัวเป็นความจำระยะยาว หรือความคงทนในการจำประมาณ 28 วัน หลังจากที่ได้ผ่านการเรียนไปแล้วความรู้จะเริ่มคงที่

กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2527) ให้ความหมายว่า ความสามารถสะสมประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ได้รับการเรียนรู้ทั้งทางตรงและทางอ้อม แล้วสามารถถ่ายทอดออกมาในรูปแบบของการระลึกได้หรือการจำได้

ประสาธ อิศรปริดา (2532) ให้ความหมายของความคงทนในการเรียนรู้ว่า เป็นการรักษาไว้ซึ่งผลที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม หรือการเรียนรู้ให้คงอยู่ตลอดไป

สุกัญญา เทียนพิทักษ์กุล (2543) ให้ความหมายว่า ความคงทนในการจำหรือการคงทนไว้ซึ่งผลการเรียนรู้ หรือความสามารถที่จะระลึกได้ต่อสิ่งเร้าที่เคยเรียนหรือเคยมีประสบการณ์การเรียนรู้มาแล้วหลังจากที่ได้ทิ้งระยะเวลาหนึ่ง

สรุปได้ว่า ความคงทนในการเรียนรู้ หมายถึง ความสามารถของสมองในการเก็บสิ่งที่เรียนรู้มาหรือจากประสบการณ์ที่รับรู้มาแล้ว หลังจากทิ้งไว้ระยะเวลาหนึ่งสามารถระลึกได้หรือค้นคว้ามาใช้ในสถานการณ์ที่จำเป็น ซึ่งความคงทนก็คือความจำของผู้เรียนนั่นเอง

2. ระบบความจำ

ธัญญะ บุณยเวส และคณะ (2543) ได้แบ่งความจำออกเป็น 3 ชนิด ดังนี้

1. ความจำจากการรู้สึกสัมผัส (Sensory Memory) หมายถึง การคงอยู่ของความรู้สึกสัมผัสหลังจากเสนอสิ่งเร้าสิ้นสุดลงการสัมผัสด้วยอวัยวะรับสัมผัสทั้ง 5 ได้แก่ หู ตา จมูก ลิ้น และผิวหนังหรือส่วนใดส่วนหนึ่ง

2. ความจำระยะสั้น (Short - Term Memory) เขียนย่อว่า STM คือความจำหลังการเรียนรู้เป็นความจำที่คงอยู่ในระยะเวลานั้น ๆ ที่ตั้งใจจำหรือใจจดจ่อต่อสิ่งนั้นเท่านั้น เมื่อไม่ได้ใส่ใจในสิ่งเหล่านั้นแล้วความจำก็จะเลือนหายไป

3. ความจำระยะยาว (Long-Term Memory) เขียนย่อว่า LTM หมายถึง ความจำที่คงทนถาวรมากกว่าความจำระยะสั้น ไม่ว่าจะทิ้งระยะไว้นานเพียงใดถ้าเมื่อต้องการ รื้อฟื้นความจำนั้น ๆ จะระลึกออกมาได้ทันทีและถูกต้อง ระบบความจำระยะยาวนี้เป็นระบบความจำ ที่มีคุณค่ายังเป็นความหมายหรือความเข้าใจในสิ่งที่ตนรู้สึก เป็นการตีความจึงขึ้นอยู่กับประสบการณ์ เดิม ความสนใจและความเชื่อของแต่ละคน

3. ทฤษฎีความจำ

Atkinson และ Shiffrin (1968) ได้กล่าวถึงทฤษฎีความจำสองกระบวนการ ซึ่งมีใจความว่าความจำระยะสั้นเป็นความจำชั่วคราว สิ่งใดก็ตามถ้าอยู่ในความจำระยะสั้น ต้องได้รับการทบทวนทุกสิ่งทุกอย่างที่เข้ามาอยู่ในความจำระยะสั้น ดังนั้นจำนวนสิ่งของที่เรารวบรวมได้ในความจำระยะสั้นจึงมีจำกัด เช่น ถ้าเป็นชื่อคน เราอาจทบทวนได้เพียง 3 ถึง 4 ชื่อ ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง การทบทวนช่วยป้องกันไม่ให้ความจำสลายตัวไปจากความจำระยะสั้น และสิ่งใดก็ตามถ้าอยู่ในความจำระยะสั้น เป็นระยะเวลานาน ยิ่งนานเท่าใด สิ่งนั้นก็จะมีโอกาสฝังตัวในความจำระยะยาวมากยิ่งขึ้น ถ้าเราจำสิ่งใดไว้ในความจำระยะยาว สิ่งนั้นก็ติดอยู่ในความจำตลอดไป กลายเป็นความจำที่ถาวร ซึ่งสามารถที่จะรื้อฟื้นขึ้นมาได้ ซึ่งความจำระยะยาวที่กล่าวถึงในทฤษฎีความจำสองกระบวนการก็คือความคงทนในการเรียนรู้นั่นเอง ส่วนช่วงระยะเวลาที่ความจำระยะสั้นจะฝังตัว กลายเป็นความจำระยะยาว หรือความคงทนในการจำนั้น จะใช้เวลาประมาณ 14 วัน หรือ 2 สัปดาห์

Gagne (1970) ได้อธิบายขั้นตอนของกระบวนการเรียนรู้และการจำพอสรุปได้ดังนี้

1. การจูงใจ (Motivation Phase) เป็นการชักจูงให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้
 2. การทำความเข้าใจ (Apprehending Phase) เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจสถานการณ์ที่เป็นสิ่งเร้า
 3. การเรียนรู้ปรุงแต่งสิ่งที่เรียนรู้ไว้เป็นความจำ (Acquisition Phase) ขั้นนี้จะมีการเปลี่ยนแปลงเป็นความสามารถอย่างใหม่เกิดขึ้น
 4. ความสามารถในการสะสมสิ่งเร้าเก็บไว้ในความจำ (Retention Phase) ขั้นนี้เป็น การนำสิ่งที่เรียนรู้ไปเก็บไว้ในส่วนของความจำช่วงเวลาหนึ่ง
 5. การรื้อฟื้น (Recall Phase) ขั้นนี้เป็นการเอาสิ่งที่เรียนรู้ไปแล้วและเก็บเอาไว้ นั่น ออกมาใช้ในลักษณะของการกระทำที่สังเกตได้
 6. การสรุปหลักการ (Generalization Phase) ขั้นนี้เป็นความสามารถที่ใช้ในสิ่งที่ เรียนรู้แล้วไปประยุกต์กับสิ่งเร้าใหม่ที่ประสบมา
 7. การลงมือปฏิบัติ (Performance Phase) เป็นการแสดงพฤติกรรมที่แสดงออกถึง
 8. การสร้างผลย้อนกลับ (Feedback Phase) ขั้นนี้ผู้รับทราบผลการเรียนรู้
- ขั้นทำความเข้าใจและการเรียนรู้ไม่ดี ขั้นการจำก็จะลดลงหรือจำไม่ได้เลย

จากกระบวนการเรียนรู้แสดงให้เห็นว่าคนเราจะจำสิ่งที่เรียนมาได้มากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับกระบวนการเรียนรู้ว่าจะช่วยให้เกิดความจำระยะยาวแก่ผู้เรียนได้ดีเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ดังนี้

1. การจัดบทเรียนให้มีความหมาย (Meaningfulness) เช่น
 - 1.1 การสร้างสื่อสัมพันธ์ (Mediation)
 - 1.2 การจัดระบบไว้ล่วงหน้า (Advance Organization)
 - 1.3 การจัดลำดับขั้น (Hierarchical Structure)
 - 1.4 การจัดเข้าหมวดหมู่ (Organization)
2. การจัดสถานการณ์การเรียนรู้ (Management of Learning) ซึ่งทำได้ดังนี้
 - 2.1 การนึกถึงสิ่งที่เรียนในขณะที่เรียนอยู่ (Recall During Practice)
 - 2.2 การเรียนเพิ่มเติม (Over Learning)
 - 2.3 การทบทวนบทเรียน (Periodical Reviews)
 - 2.4 การจำอย่างมีหลักเกณฑ์ (Logical Memory)
 - 2.5 การท่องจำ (Recitation)
 - 2.6 การใช้จินตนาการ (Imaginary)

นอกจากกิจกรรมส่งเสริมการจำดังกล่าวแล้ว (สุชา จันทรธม, 2542) ได้แนะนำวิธีเรียน ที่ทำให้ลืมน้อยที่สุด พอสรุปได้ดังนี้

1. พยายามทำให้สิ่งที่เรียนมีความหมาย เพราะคนเราจะลืมน้อยลงถ้ามีความหมายและความสำคัญได้ยาก
 2. เรียนให้เกิดขั้นที่จำได้หมดเมื่อคิดสิ่งนั้นในเวลาต่อไปยังจำได้มาก
 3. แยกแยะสิ่งที่เรียนเพื่อให้เห็นว่าแต่ละตอนมีความหมายอย่างไร ถ้าเรียนไปโดยไม่พิจารณาเหตุผลของแต่ละตอนจะทำให้ลืมน้อย
 4. มีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ไม่ได้เพียงแต่รับฟังเฉย ๆ แต่ติดตามไปด้วย
 5. เมื่อเรียนจบไปแล้วตอนหนึ่ง ๆ ควรพักสักครู่แล้วจึงเรียนต่อไป ทำให้ความคิดไม่ปะปนกัน
 6. หมั่นทบทวนในสิ่งที่เรียนไปแล้วบ่อย ๆ จะทำให้จำแม่นมากยิ่งขึ้น
- กาญจนา कुमारาร์ช (2543) กล่าวถึง การเรียนรู้จะคงทนเพียงใดขึ้นอยู่กับลักษณะ
- 3 ประการ คือ

1. การเรียนรู้คุณภาพสูงเท่าใดคือคุณภาพสูงมาก ๆ การลืมน้อยลงถ้าการเรียนให้เข้าใจลึกซึ้ง เรียนให้มาก (Over Learning) จะช่วยให้ลืมน้อยลงจะช่วยให้ความคงทนของการเรียนดี

2. การเปลี่ยนการปฏิบัติ (Distributed Practice) คือ แบ่งปฏิบัติเป็นระยะสั้น ๆ จะทำให้มีความคงทนดีกว่าปฏิบัติตลอดเป็นเวลานาน ๆ (Mass Practice)

3. สิ่งที่เราเรียนมีความหมายสิ่งต่าง ๆ ที่เรียนนั้นมีความสัมพันธ์กัน จะทำให้ความคงทนของการเรียนดีกว่าสิ่งที่ไม่มีความหมาย

4. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจำ

การที่นักเรียนจะจดจำสิ่งที่ได้เรียนรู้หรือมีประสบการณ์ได้มากน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการมีผู้ให้ความคิดเห็นไว้ดังนี้

กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์ (2527) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจำดังนี้

1. ความสนใจ ถ้าผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อสิ่งใดและมีความสนใจจดจ่ออยู่กับสิ่งใดก็จะทำให้จดจำสิ่งนั้นได้อย่างแม่นยำและเป็นเวลานาน ๆ

2. การฝึกฝน ถ้าผู้เรียนฝึกฝนทบทวนในสิ่งที่เรียนอยู่เสมอก็จะทำให้สามารถจดจำสิ่งนั้นได้เป็นเวลานาน

3. ระยะเวลา หากทิ้งระยะหลังจากการเรียนรู้ไปเป็นระยะเวลานาน ๆ ก็จะทำให้จำในสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปได้น้อยหรือบางครั้งอาจลืมไปเลยก็ได้

อัจฉรา สุขารมณ์ (2542) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจำ ดังนี้

1. สติปัญญาการจำจะเกี่ยวกับสติปัญญามาก โดยเฉพาะความเข้าใจทางด้านภาษา และความสามารถในการแก้ปัญหา คนที่มีความสามารถในการแก้ปัญหา และความคิดริเริ่มต่าง ๆ ย่อมต้องเป็นผู้ที่มีความจำดีด้วย

2. ปฏิกริยาทางอารมณ์ซึ่งเกิดขึ้นในประสบการณ์แต่ละอย่างจะมีผลต่อความจำด้วย เช่น สิ่งทำให้จิตใจสุดขีดหรือเป็นทุกข์แสนสาหัสย่อมจะทำให้จำได้เป็นเวลานาน

3. ความสนใจเรามีความสนใจอย่างหนึ่งย่อมจดจำเรื่องนั้นได้ไม่ยากนัก สิ่งที่เราเห็นว่าปราศจากความสำคัญ ถ้าไม่สนใจก็จะทำให้ลืมเรื่องนั้นเร็วขึ้น

จากที่กล่าวมา สรุปได้ว่าการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพนั้น ความจำนับว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่ง ซึ่งเกิดจากความสามารถของสมองในการสะสมประสบการณ์และความรู้ต่าง ๆ ที่ได้รับรู้ของนักเรียน ความจำที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้มากที่สุด คือ ความจำระยะยาวที่เรียกว่า ความคงทนในการจำหรือความคงทนในการเรียนรู้นั่นเอง ดังนั้นในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ครู ควรจะศึกษาหรือพยายามหาแนวทางในการที่จะช่วยให้นักเรียนเกิดความคงทนในการเรียนรู้ให้มากที่สุด

5. สภาพที่ช่วยให้เกิดความคงทนในการเรียนรู้

กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์ (2527) การจัดการเรียนการสอนที่เอื้อต่อสภาพที่ช่วยให้เกิดความคงทนในการเรียนรู้ คือ

1. การจัดบทเรียนให้มีความหมาย (Meaningful) เช่น
 - 1.1 การสื่อสัมพันธ์ (Mediation)
 - 1.2 การจัดเป็นระบบล่วงหน้า (Advance Organization)
 - 1.3 การจัดเป็นลำดับขั้น (Hierarchical Structure)
 - 1.4 การจัดเข้าเป็นหมวดหมู่ (Organization)
2. การจัดการสถานการณ์ช่วยการเรียนรู้ (Mathcmagcnic)
 - 2.1 การนึกถึงสิ่งที่เรียนขณะที่ฝึกฝนอยู่ (Recall During Practice)
 - 2.2 การเรียนรู้
 - 2.3 การทบทวนบทเรียน (Periodic Reviews)
 - 2.4 การจำอย่างมีกฎเกณฑ์ (Logical Memory)
3. ในการทบทวนไม่สามารถทบทวนสิ่งที่เข้ามาอยู่ในความจำระยะยาว ดังนั้นจำนวนสิ่งของที่จะจำได้ในความจำระยะสั้นจึงมีจำกัด
4. สิ่งใดก็ตามถ้าอยู่ในความจำระยะสั้นยิ่งนาน สิ่งนั้นก็มีโอกาสฝังตัวอยู่ในความจำระยะยาวมากขึ้น
5. การฝังตัวในความจำระยะยาว เป็นกระบวนการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่อยู่ในความจำระยะยาวกับสิ่งที่ต้องจดจำ

6. การวัดความคงทนในการเรียนรู้

หลังจากที่ผู้เรียนได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ไปแล้วนั้น ผู้เรียนจะยังสามารถคงไว้ซึ่งผลการเรียนรู้หรือไม่นั้นได้มีนักการศึกษากล่าวถึงวิธีวัดความคงทนในการเรียนรู้ดังนี้

ไพโรจิต สะตวกการ (2539) กล่าวว่า การวัดความคงทนในการเรียนเป็นการวัดความรู้ ความเข้าใจ โทศน์ความสามารถในการคำนวณ และความสามารถในการแก้ไขปัญหาวิชาที่ได้เรียนมาแล้ว โดยการสอบหลังการเรียนการสอน 2 ครั้ง ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษฉบับเดียวกัน โดยสอบครั้งแรกในทันทีหลังการเรียนการสอนแต่ละเรื่อง และสอบครั้งที่ 2 หลังการเรียนการสอนแต่ละเรื่อง 3 สัปดาห์

ประวีณา นิลนวล (2540) กล่าวว่า การวัดความคงทนในการเรียนเป็นการสอบซ้ำโดยใช้แบบทดสอบฉบับเดียวกันกับแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนฉบับหลังการทดลอง โดยทดสอบหลังเสร็จสิ้นการทดลองแล้ว 2 สัปดาห์

ชีราพร ภูตระกูล (2547) กล่าวว่า การวัดความคงทนในการเรียนเป็นการวัดความรู้ความเข้าใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยวัดจากคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เมื่อสิ้นสุดการเรียนและเมื่อเวลาผ่านไป 3 สัปดาห์

จากวิธีทดสอบความคงทนในการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยได้ศึกษาวิธีการวัด พบว่า การวัดความคงทนจะเป็นการวัดหลังเสร็จสิ้นการสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน 2-3 สัปดาห์และผู้วิจัยจะทดสอบความคงทนในการเรียนโดยใช้วิธีการทดสอบหลังเสร็จสิ้นการทดลองแล้ว 2 สัปดาห์ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนฉบับเดิมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

7. ระยะเวลาที่ใช้ในการวัดความคงทนในการเรียนรู้

เยาวมาลย์ ไสวรรณ (2537) กล่าวว่า เพื่อก่อให้เกิดความคาดเคลื่อนต่าง ๆ น้อยลงควรเว้นช่วงเวลาในการสอบซ้ำให้ห่างกันอย่างน้อย 2 สัปดาห์ เพราะความเคยชินในการทำแบบทดสอบจะทำให้ค่าความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนทั้งสองครั้งสูง

ชาญยุทธ สีเฉลี่ย (2543) กล่าวว่า ในการสอบซ้ำ โดยใช้แบบทดสอบฉบับเดียวกันไปทดลองสอบกับบุคคลกลุ่มเดียวกันเวลาในการทดสอบครั้งแรกและครั้งที่สองควรเว้นให้ห่างกันประมาณ 2-4 สัปดาห์

สรุปได้ว่า ความคงทนในการเรียนรู้คือการที่สมองสามารถเก็บสิ่งที่เรียนรู้มาหรือจากประสบการณ์ที่รู้มาแล้ว โดยใช้ข้อสอบฉบับเดียวกันมาทดสอบกับกลุ่มเป้าหมายเดิมและทั้งระยะห่างของการทดสอบครั้งแรกกับครั้งที่สอง ประมาณ 2 สัปดาห์ โดยสามารถทำการทดสอบการจำและระลึกได้จากความรู้ที่ได้รับมา

วิจัยเชิงปฏิบัติการ

ประวิต เอรารวรรณ (2545) ได้ศึกษาการวิจัยปฏิบัติการจากหลาย ๆ หลากหลายคนซึ่งสามารถแบ่งการวิจัยปฏิบัติออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. การวิจัยปฏิบัติการเชิงวิธีวิทยาศาสตร์ (Scientific Action Research) เป็นการวิจัยปฏิบัติการที่อาศัยกระบวนการวิทยาศาสตร์เป็นวิธีวิจัยหรือวิธีแก้ปัญหา ยกตัวอย่างเช่น

1.1 รูปแบบวิจัยปฏิบัติการของ Kurt Lewin ที่มีขั้นตอน ดังนี้

- 1) การวางแผน (planning)
- 2) การค้นหาความจริง (fact finding)
- 3) การดำเนินการ (execution)
- 4) การวิเคราะห์ผล (analysis)

1.2 รูปแบบวิจัยปฏิบัติการของ Taba-Noel Hilda Taba ซึ่งเป็นนักทฤษฎีหลักสูตรได้ประยุกต์วิธีการของ Dewey ที่มี 5 ขั้นตอน มาใช้ในกระบวนการพัฒนาหลักสูตรโดยแยกได้เป็น 6 ขั้นตอน คือ

- 1) ระบุปัญหา

- 2) วิเคราะห์ปัญหา
- 3) กำหนดแนวคิดหรือสมมุติฐาน
- 4) รวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล
- 5) ปฏิบัติหรือดำเนินการ
- 6) ประเมินผลการปฏิบัติ

1.3 รูปแบบวิจัยปฏิบัติการของ Lippitt-Radke ซึ่งมีกระบวนการดังนี้

- 1) เริ่มต้นจากกลุ่มที่มีความต้องการที่จะค้นหาความรู้ความจริง
- 2) ร่วมกันกำหนดว่า “อะไรคือสิ่งที่กลุ่มอยากรู้”
- 3) สร้างเครื่องมือวิจัยที่เป็นวิทยาศาสตร์ขึ้นมา
- 4) กำหนดกลุ่มเป้าหมายและทดลองใช้เครื่องมือ
- 5) รวบรวมข้อมูลโดยมีการร่วมกันกำกับติดตามอย่างใกล้ชิด
- 6) รวบรวมข้อมูลด้านทัศนคติที่เปลี่ยนแปลงไปของผู้เกี่ยวข้อง เช่นตั้งคำถามว่า “มองสิ่งต่าง ๆ แตกต่างไปจากเดิมหรือไม่เมื่อรู้ความจริง”
- 7) ร่วมมือกันค้นหาความจริงและนำเสนอความจริง ซึ่งอาจต้องใช้เทคนิควิจัยเฉพาะและควรแบ่งงานกันอย่างเสมอภาค
- 8) ในบางครั้งข้อค้นพบที่เกิดขึ้นอาจส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงค่านิยมหรือการรับรู้ทางสังคมของกลุ่มหรือคนใดคนหนึ่ง ซึ่งต้องช่วยกันสำรวจให้พบ
- 9) เสนอข้อค้นพบให้กลุ่มอื่น ๆ รู้โดยการสนทนาหรือเขียนเป็นรายงาน

2. การวิจัยปฏิบัติการเชิงปฏิบัติ (Practical-deliberative Action Research)

เป็นการวิจัยปฏิบัติการที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจและปรับปรุงพัฒนาวิธีการปฏิบัติงาน ซึ่งรูปแบบนี้จะเน้นที่การให้เกิดการวิจัยขึ้นจากค่านิยมในการปฏิบัติงาน ผู้ปฏิบัติงานเป็นผู้เริ่มโครงการและบทบาทของผู้วิจัย คือ การกระตุ้น และช่วยให้ผู้ปฏิบัติงานเกิดความเข้าใจและทำการปรับปรุงการปฏิบัติงาน เช่น

2.1 รูปแบบวิจัยปฏิบัติการของ John Elliott จะเน้นวิธีการให้ผู้ปฏิบัติงานสะท้อนการพัฒนาตนเอง ในมุมมองของ John Elliott เขาเชื่อว่าการวิจัยปฏิบัติการจะนำไปสู่การปรับปรุงคุณภาพชีวิตที่ดีในสถานการณ์ทางสังคม

2.2 รูปแบบวิจัยปฏิบัติการของ David Ebbutt ซึ่งเสนอว่าแนวทางที่ดีที่สุดในการคิดเชิงกระบวนการคือ ลำดับขั้นตอนตามวงจรแห่งความสำเร็จ ไม่ใช่การดำเนินการแบบเกลียว

3. การวิจัยปฏิบัติการเชิงอิสระ (Emancipatory Action Research) เป็นการวิจัยปฏิบัติการที่เกี่ยวข้องกับการตอบสนองความต้องการขององค์กร โดยมีจุดประสงค์เพื่อสร้างความเข้าใจและปรับปรุงการปฏิบัติงาน โดยกลุ่มผู้วิจัยมีอิสระในการเผชิญหน้ากับปัญหา

และร่วมมือกันแสวงหาวิธีการที่ดีที่จะแก้ไข แล้วสะท้อนตนเองจากผลการปฏิบัติ เช่นรูปแบบวิจัย ปฏิบัติการจอมหาวิทยาลัย Deakin หรือวิจัยปฏิบัติการตามรูปแบบของ Kemmis และคณะ ซึ่งมีความคิดว่า กระบวนการ วิจัยปฏิบัติการมีลักษณะเป็นเกลียว (spiral) ประกอบด้วย การวางแผน การปฏิบัติ การสังเกตผล และการสะท้อนผล

นงลักษณ์ วิรัชชัย (2545) ได้แบ่งประเภทของการวิจัยปฏิบัติการออกเป็น 4 ประเภท ตามแนวคิดของนักวิจัยการศึกษาชื่อ Leo Van Lier ซึ่งเสนอหลักการวิจัยเมื่อปี 1988 ว่า โดยทั่วไปการวิจัยการศึกษาประกอบด้วยหลักการพื้นฐาน 2 ประการ คือ

1. หลักการจัดระเบียบ (Organization) ซึ่งแสดงถึงระดับความเข้มของการจัดควบคุม ผู้ที่มีส่วนร่วมในการวิจัย
2. หลักการแทรกแซง (Intervention) ซึ่งแสดงถึงระดับการแทรกแซงการสอนด้วย กระบวนการวิจัย

นอกจากนี้ ยังสรุปแนวคิดในการแยกประเภทงานวิจัยปฏิบัติการตามเกณฑ์ภาระหน้าที่ ความรับผิดชอบ โดยสามารถแยกประเภทวิจัยปฏิบัติการได้เป็น 4 ประเภท ดังนี้

1. การวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน (Classroom action research) การวิจัยนี้ เป็นการวิจัยปฏิบัติการ ทำโดยผู้สอนเพื่อแสวงหาวิธีแก้ไขปัญหาและพัฒนาการปฏิบัติงานให้ดีขึ้น เพื่อนำผลการวิจัยไปใช้แก้ปัญหาและพัฒนาการเรียนการสอนในชั้นเรียนโดยตรง
2. การวิจัยปฏิบัติการแบบรวมพลัง (Collaborative action research) การวิจัยนี้ เป็นวิจัยปฏิบัติการที่ดำเนินการสอนโดยผู้สอนหลายคนร่วมกันทำวิจัยเพื่อปรับปรุงและเปลี่ยนแปลง บรรยากาศในชั้นเรียนหลาย ๆ ชั้น ที่มันักวิจัยมักเกิดจากการรวมตัวกันของผู้ที่มีความสามารถ ความชำนาญเฉพาะด้านแตกต่างกัน มาร่วมมือกันทำงานวิจัยโดยมีจุดมุ่งหมายรวมกัน การร่วมมือรวมพลัง ทำงานจะทำให้เกิดการเรียนรู้แบบลุ่มลึก (Deep Learning) จากกันและกันและซึมซับประสบการณ์ จากการทำวิจัยได้มากกว่าการทำคนเดียว
3. การวิจัยปฏิบัติการระดับโรงเรียน (School wide action research) การวิจัยนี้ เป็นการวิจัยปฏิบัติการที่ดำเนินงานโดยผู้บริหารโรงเรียนและบุคลากรทางการศึกษาของโรงเรียน อาจรวมหน่วยงานนอกโรงเรียนด้วย โดยมีเป้าหมายที่จะพัฒนาโรงเรียนและสภาพแวดล้อมของ โรงเรียน
4. การวิจัยปฏิบัติการอิงชุมชน (Community based action research) การวิจัยนี้ เป็นการวิจัยปฏิบัติการตามแนวคิดของ Stringer ซึ่งมีความเชื่อว่าโรงเรียนและชุมชนมีความสัมพันธ์ กันแยกไม่ออกและครูมีหน้าที่จะต้องสร้างความสัมพันธ์แบบสองทางระหว่างโรงเรียนและชุมชน ดังนั้นการทำวิจัยปฏิบัติการ โดยอาศัยความร่วมมือและร่วมพลังจากชุมชน จึงเป็นวิธีการที่สามารถ

ระดมทรัพยากรจากทุกแหล่งในการพัฒนาการศึกษาและการพัฒนาชุมชนไปพร้อมกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ขอขยายภาระหน้าที่ของผู้สอนเกี่ยวกับการวิจัยปฏิบัติการ เมื่อพิจารณาตามประเภทการวิจัยปฏิบัติการทั้ง 4 ประเภทนี้ สะท้อนให้เห็นถึงขอบเขตการวิจัยและภาระหน้าที่ของผู้สอนจากระดับจุลภาคไปสู่ระดับมหภาคเหมือนระลอกคลื่น นักวิจัยที่เริ่มต้นทำการวิจัยปฏิบัติการควรจะเริ่มจากการปฏิบัติในชั้นเรียนก่อน เมื่อมีประสบการณ์ในการวิจัยมากขึ้น จึงขยายขอบเขตการวิจัยกว้างขึ้นจนถึงขั้นตอนการวิจัยปฏิบัติการอิงชุมชน นอกจากนี้ผู้สอนแต่ละคนที่ทำการวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนอาจปรึกษาหารือ วิเคราะห์เปรียบเทียบผลงานแต่ละคน และสังเคราะห์ สรุปเป็นการวิจัยปฏิบัติการแบบ รวมพลังหรือระดับโรงเรียน

สุวิมล ว่องวานิช (2554) ได้แบ่งรูปแบบการวิจัยปฏิบัติการตามความเข้มข้นของแบบแผนการวิจัยได้เป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. วิจัยปฏิบัติการตามแบบแผนหรือเป็นทางการ ถือเป็นแนวทางการวิจัยเชิงวิชาการมักประกอบด้วยสาระ 5 บท ซึ่งมีเนื้อหาสาระดังนี้

- 1.1 บทนำ
- 1.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย
- 1.3 วิธีดำเนินการวิจัย
- 1.4 ผลการวิจัย
- 1.5 สรุปผล อภิปรายและข้อเสนอแนะ

2. การวิจัยปฏิบัติการไม่ยึดแบบแผนหรือไม่เป็นทางการ มีลักษณะที่แตกต่างจากการวิจัยเชิงวิชาการที่คุ้นเคยกัน มีรูปแบบที่ไม่ยึดแบบแผนการวิจัยมากจะใช้สามัญสำนึกของผู้วิจัยในการกำหนดปัญหา การหาวิธีแก้ปัญหา เพื่อพัฒนาผู้เรียนนับเป็นวิจัยที่ทำได้ง่าย

3. รูปแบบของการวิจัยปฏิบัติการ

ส.วาสนา ประवालพฤกษ์ (2538) กล่าวว่า การวิจัยปฏิบัติการควรคำนึงถึงการวางแผนการทำงานและพิจารณากระบวนการที่ได้ลงมือปฏิบัติว่าสอดคล้องเป็นไปตามหลักการที่ยอมรับได้ เพื่อให้เป็นการวิจัยปฏิบัติการที่มีประสิทธิภาพ ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในการปฏิบัติงานหรือแก้ไขปัญหาได้อย่างแท้จริง การพิจารณาว่าเป็นกระบวนการวิจัยปฏิบัติการหรือไม่นั้นมีข้อสังเกตอยู่ 4 ประการ ดังนี้

1. เป็นการปฏิบัติที่ไม่ใช่สิ่งที่ทำตามปกติ แต่ต้องทำเป็นระบบและได้รับความร่วมมือจากกลุ่ม
2. ไม่เป็นเพียงการแก้ปัญหาที่กำลังประสบอยู่เท่านั้น แต่ต้องเกิดมาจากแรงกระตุ้นที่ต้องการปรับปรุง

3. ไม่ใช้การปรับปรุงพัฒนางานคนอื่น แต่เป็นการพัฒนางานของกลุ่มหรือตนเองที่มีบทบาทหน้าที่อยู่ในงานนั้น

4. การปฏิบัติงานไม่ใช่วิธีการทางวิทยาศาสตร์ที่จะมองในแง่การทดสอบสมมติฐานเพื่ออธิบายสภาพการอย่างเดียว แต่ต้องเป็นระบบที่หมุนวนไปเรื่อย ๆ เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งตัวนักวิจัยและสถานการณ์แวดล้อม

ประสาธ เนืองเฉลิม (2561) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการวิจัยในรูปแบบต่าง ๆ ว่า การวิจัยนี้จึงเน้นที่การพัฒนาคนก่อนที่จะทำให้เกิดการพัฒนางาน พัฒนาระบบและนำไปสู่องค์กรแห่งการเรียนรู้ในที่สุด เพราะผู้วิจัยต้องเปลี่ยนแปลงตนเองไปสู่การเป็นผู้ที่มีลักษณะการเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้ รู้จักสังเกต วิเคราะห์ปัญหา ค้นหาวิธีการหรือนวัตกรรม คิดและลงมือทำของนักวิจัยและลงมือแก้ปัญหาด้วยตนเองแบบมีส่วนร่วม รูปแบบการวิจัยปฏิบัติการสามารถแบ่งออกเป็น 3 รูปแบบ

รูปแบบที่ 1 การวิจัยปฏิบัติการเชิงเทคนิค (Technical Action Research) งานวิจัยลักษณะนี้มุ่งวัดผลสำเร็จของการเปลี่ยนแปลง โดยเฉพาะอย่างยิ่งผลลัพธ์ของการปฏิบัติ (Outcomes of Practices) ความมุ่งหมายของการวิจัยจะเป็นการเพิ่มหรือลดผลลัพธ์ เช่น การลดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาในชั้นเรียน การแก้ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางการเรียนรู้การยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การวิจัยรูปแบบนี้เป็นการหาแนวทางการปฏิบัติงานที่มีประสิทธิภาพโดยที่มองเห็นผลลัพธ์จากการปฏิบัติงาน ซึ่งอาจเกิดจากแรงบันดาลใจของกลุ่มคนที่มีความเชี่ยวชาญ

รูปแบบที่ 2 การวิจัยปฏิบัติการเชิงปฏิบัติ (Practical Action Research) วิจัยแบบนี้ไม่เพียงแต่ปรับปรุงผลการปฏิบัติงานในหน้าที่ แต่ยังได้แสดงถึงการที่ผู้ร่วมวิจัยเข้าใจถึงเป้าหมายของงาน ประเมินตนเองและเข้าใจตนเองในบริบทนั้น ๆ กระบวนการทำวิจัยปฏิบัติการนี้จึงเป็นกระบวนการให้การศึกษาแก่ผู้ปฏิบัติงาน ซึ่งผู้เข้าร่วมวิจัยบางคนอาจจะแสดงความคิดเห็นและรายงานผล โดยมีเป้าหมายเพื่อช่วยให้ผู้อื่นเข้าใจงานชัดเจนขึ้น ตัวอย่างของงานวิจัยรูปแบบนี้รวมถึงโครงการที่มีการสะท้อนตนเอง โครงการที่ผู้ร่วมงานวิจัยเป็นผู้ถ่ายทอด นำเสนอ และเขียนเรื่องราวการมีส่วนร่วมการปฏิบัติงานอันที่จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ในทางที่ดีขึ้น

รูปแบบที่ 3 การวิจัยปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม (Participatory Action Research) มีความมุ่งหมายเพื่อปรับปรุงผลลัพธ์ ปรับปรุงความเข้าใจของตนเองของผู้ปฏิบัติงาน และช่วยให้ผู้ปฏิบัติงานบรรลุถึงวิธีการทำงานของตน ขณะที่รูปแบบการวิจัยที่ 2 รูปแบบเป็นการปฏิบัติจากปัญหา แต่การวิจัยปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเริ่มจากการวิเคราะห์วิจารณ์ปัญหาร่วมกันของผู้ปฏิบัติงานอย่างถ่องแท้จนเกิดแรงจูงใจ อาศัยการสร้างจิตสำนึกให้เกิดขึ้นกับทุกคนในกลุ่มทำงานมองเห็นเป้าหมายในการพัฒนางานร่วมกัน

นุชวนา เหลืองอังกูร (2546) ได้สรุป รูปแบบของการวิจัยเชิงปฏิบัติการที่พิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างนักวิจัยกับผู้ปฏิบัติโดยพิจารณาตามบทบาทสำคัญของผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัยสามารถจำแนกเป็น 3 รูปแบบ ดังนี้

1. เป็นการปฏิบัติที่ไม่ใช่สิ่งที่ทำตามปกติ แต่ต้องทำเป็นระบบและได้รับความร่วมมือจากกลุ่ม
2. ไม่เป็นเพียงการแก้ปัญหาที่กำลังประสบอยู่นั้น แต่ต้องเกิดมาจากแรงกระตุ้นที่ต้องการปรับปรุง
3. ไม่ใช่การปรับปรุงพัฒนางานคนอื่น แต่เป็นการพัฒนางานของกลุ่มหรือตนเองที่มีบทบาทหน้าที่อยู่ในงานนั้น
4. การปฏิบัติงานไม่ใช่วิธีการทางวิทยาศาสตร์ที่จะมองในแง่การทดสอบสมมติฐานเพื่ออธิบายสภาพการอย่างเดียว แต่ต้องเป็นระบบที่หมุนวนไปเรื่อย ๆ เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งตัวนักวิจัยและสถานการณ์แวดล้อม

4. กระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการ

ประวิต เอรารวรรณ์ (2545) ได้รวบรวมกระบวนการหรือขั้นตอนของการวิจัยเชิงปฏิบัติการที่สำคัญของ Kurt Lewin, John Elliott, มหาวิทยาลัย Deakin, David Ebbutt, James McKernan และ Kemmis และ McTaggart ดังนี้

1. กระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการของ Kurt Lewin

กระบวนการของ Kurt Lewin มีการประยุกต์ใช้มากในการวิจัยเพื่อจัดการหรือทำการเปลี่ยนแปลงทางสังคม กระบวนการของ Lewin จะมีลักษณะเป็นลำดับการตัดสินใจแบบบันไดเวียน (Spiraling Decision) ซึ่งเริ่มต้นจากการสำรวจสภาพการณ์ปัจจุบัน แล้วกำหนดขอบเขตปัญหาให้ชัดเจน วางแผนแล้วลงมือปฏิบัติ และประเมินผลที่เกิดขึ้น ดังนั้นขั้นตอนปฏิบัติการวิจัยของ Lewin จึงประกอบด้วย 4 ขั้นตอนคือ การวางแผน (Planning) การค้นหาความจริง (Fact-finding) การดำเนิน การ (Execution) และการวิเคราะห์ (Analysis)

กระบวนการวิจัยปฏิบัติการจะเริ่มต้นด้วย

1. กำหนดแนวคิด (Idea) ที่ต้องการปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงการปฏิบัติงาน กลุ่มผู้ปฏิบัติงานจะร่วมกันพิจารณาว่าจะเริ่มต้นปรับปรุงในส่วนไหนของงาน สิ่งใดเป็นปัญหาที่แท้จริง และผลกระทบที่ตามมา แนวความคิดทั่วไปนี้เกิดขึ้นจากการสำรวจสภาพการณ์เบื้องต้น (Reconnaissance) ซึ่งผลที่ได้จากการสำรวจนี้ กลุ่มผู้วิจัยปฏิบัติการจะนำไปกำหนดเป็นแผนในการปฏิบัติ

2) ร่วมกันวางแผนทั่วไป (General plan) กลุ่มร่วมกันพิจารณาว่าจะเริ่มต้นเปลี่ยนแปลง ณ จุดใดก่อน จะใช้วิธีการใดในการแก้ไขปรับปรุงบนพื้นฐานของความเป็นไปได้และเป็นความสนใจร่วมกัน

3) กำหนดขั้นตอนปฏิบัติ (action steps) การแตกแผนออกเป็นแผนย่อย ๆ ดังนี้

3.1 เริ่มต้นขั้นตอนแรกด้วยการเปลี่ยนแปลงวิธีการที่ใช้ในการปรับปรุงงานและต้องมองไปยังผลที่คาดว่าจะได้รับก่อนที่จะเริ่มต้นด้วยความรอบคอบ และวางแผนการติดตามผลที่จะเกิดตามมา แล้วร่วมกันพิจารณาเพื่อประเมินว่าวิธีการนั้นสามารถปฏิบัติได้จริงเพียงใด ต้องมีการสะท้อนผลที่เกิดขึ้นในขั้นแรกอย่างชัดเจน เพื่อเป็นสารสนเทศในการวางแผนขั้นตอนที่สองหรือขั้นตอนต่อ ๆ

3.1 เริ่มดำเนินการปฏิบัติงานในแผนที่สอง แล้วติดตามตรวจสอบ ประเมินผลแล้ววางแผนใหม่ไปเรื่อย ๆ ถ้ายังไม่ได้รับคำตอบหรือปัญหายังไม่คลี่คลาย

2. กระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการของ John Elliott

John Elliott เป็นคนหนึ่งที่บุกเบิกการวิจัยปฏิบัติการทางการศึกษาในระยะต่อมา โดยได้ประยุกต์กระบวนการของ Lewin มาใช้เป็นกระบวนการวิจัยปฏิบัติการเพื่อปรับปรุงการจัดการศึกษาและพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนในประเทศอังกฤษ โดยเขียนบทความชิ้นแรกชื่อ “What is Action-research in Schools?” ตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1978

ขั้นตอนการวิจัยปฏิบัติการเริ่มต้นด้วยการให้ผู้วิจัยกำหนดความคิดทั่วไป แล้วสำรวจสภาพการณ์เบื้องต้น กำหนดแผน นำแผนไปใช้ กำกับติดตามการใช้แผนและดูผลที่เกิดขึ้น แล้วสำรวจสภาพการณ์อีกครั้งเพื่อนำไปปรับเปลี่ยนความคิดเพื่อเริ่มวงจรใหม่ Elliott เห็นว่าความคิดทั่วไปเป็นสิ่งที่ชี้ความก้าวหน้าของการปฏิบัติ ส่วนการสำรวจสภาพการณ์เบื้องต้นเป็นการแสวงหาข้อเท็จจริง และการปฏิบัติตามแผนคือ กระบวนการที่ดำเนินการต่อ ๆ ไป

จุดที่ Elliott ได้ประยุกต์จากแนวคิดของ Lewin ก็คือ นักวิจัยสามารถปรับเปลี่ยนความคิดทั่วไปได้ในวงจรใหม่และเห็นว่าในการสำรวจ การวิเคราะห์ และการกำกับติดตามสามารถกระทำได้ในแต่ละวงจร ไม่ใช่จะกำหนดไว้เฉพาะในขั้นตอนเริ่มต้นเท่านั้น เหตุผลเพราะการวิเคราะห์หรือการกำหนดปัญหาในการวิจัยนั้น บางครั้งนักวิจัยอาจจะกำหนดขึ้นโดยไม่ตรงกับความเป็นจริง ดังนั้นเมื่อดำเนินการวิจัยไปช่วงหนึ่งแล้ว ถ้านักวิจัยพบว่ามีปัญหาที่กำลังดำเนินการวิจัยไม่ใช่ปัญหาที่แท้จริงก็ควรเปลี่ยนแปลงความคิดทั่วไปแล้วเริ่มใหม่อย่างไรดี แนวคิดของ Elliott ยังคงไม่แตกต่างไปจากแนวคิดของ Lewin ในส่วนที่เป็นขั้นตอนการวิจัยที่ยังมีลักษณะเป็นบันไดเวียน

3. กระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการของมหาวิทยาลัย Deakin

ในประเทศออสเตรเลีย Stephen Kemmis และคณะ ได้นำแนวคิดของ Lewin มาประยุกต์ใช้ในการวิจัยปฏิบัติการเพื่อปรับปรุงการจัดการศึกษาของออสเตรเลียจนได้รับการยอมรับและเผยแพร่ไปกว้างขวาง ซึ่งในความคิดของ Kemmis และคณะนั้น การวิจัยปฏิบัติการคือการวิจัยแบบมีส่วนร่วม และการร่วมมือกันเป็นหมู่คณะจะกระทำคนเดียวไม่ได้ เพราะการกระทำเพียงคนเดียวถึงแม้จะเกิดการเปลี่ยนแปลง ก็จะทำลายพลังการเปลี่ยนแปลงที่เกิดจากกลุ่ม ดังนั้นในขั้นตอนของการวิจัยปฏิบัติการจึงต้องกำหนดจุดสนใจร่วมกัน (Thematic Concern) เช่น สนใจที่จะพัฒนาหลักสูตรและวิธีสอนให้มีประสิทธิภาพ หรือพัฒนาให้ผู้เรียนเข้าใจวิธีการวิทยาศาสตร์ให้ลึกซึ้ง เป็นต้น เมื่อได้จุดสนใจร่วมกันแล้วก็จะนำไปสู่การปฏิบัติที่สำคัญ 4 ประการที่เกี่ยวข้องกันเป็นวงจรคือ

1. การพัฒนาแผนการปฏิบัติเพื่อปรับปรุงสิ่งที่เป็นปัญหา ซึ่งเป็นการปฏิบัติงานที่มีโครงสร้างและแนวทาง การวางแผนต้องมีความยืดหยุ่น และต้องคำนึงถึงการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นในอนาคตที่อาจส่งผลกระทบต่อแผนที่กำหนดไว้ได้
2. การปฏิบัติตามแผน ซึ่งเป็นการดำเนินการตามแนวทางที่ได้กำหนดไว้ อย่างละเอียดรอบคอบและมีการควบคุมอย่างสมบูรณ์
3. การสังเกตผลการปฏิบัติเป็นการบันทึกข้อมูล หลักฐาน หรือร่องรอยต่าง ๆ อย่างมีวิจรรย์ญาณเกี่ยวกับผลที่ได้จากการปฏิบัติ โดยอาจใช้วิธีการวัดแบบต่าง ๆ เข้ามาช่วย ซึ่งสารสนเทศจากการสังเกตนี้จะนำไปสู่การสะท้อนและปรับปรุงการปฏิบัติอย่างเข้าใจ และถูกต้อง
4. การสะท้อนผลปฏิบัติ เป็นกระบวนการทบทวนการปฏิบัติจากบันทึกที่ได้จากการสังเกตว่าได้ผลเป็นอย่างไร มีปัญหาหรือข้อขัดแย้งอย่างไร เพื่อเป็นพื้นฐานการวางแผนในวงจรต่อไป

ดังนั้น องค์ประกอบสำคัญของกระบวนการวิจัยปฏิบัติการของมหาวิทยาลัย Deakin จึงประกอบด้วยจุดสำคัญ 4 จุด ดังที่กล่าวมาคือ การวางแผน (Plan) การปฏิบัติ (Action) การสังเกต (Observation) และการสะท้อนผล (Reflection) ซึ่งมีการเคลื่อนไหวลักษณะ “เกลียวสว่าน” ไปในจุดทั้ง 4 จุด ไม่อยู่นิ่งและไม่จบลงด้วยตัวเอง

4. กระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการของ David Ebbutt

Ebbutt กล่าวถึงกระบวนการการวิจัยปฏิบัติการ Kemmis และ Elliot ว่า เป็นการประยุกต์ขั้นตอนการวิจัยปฏิบัติการของ Lewin มาใช้ ซึ่งไม่ใช่เป็นเพียงแค่การศึกษาข้อเท็จจริงที่มีอยู่ แต่ยังรวมถึงการศึกษาข้อเท็จจริงเพื่อนำมาประกอบการอภิปราย การหาข้อสรุป การกำหนดระยะเวลา การตรวจสอบความเป็นไปได้ ซึ่งการวิจัยปฏิบัติการทั้ง 3 รูปแบบนั้นพิจารณา

จะพบว่า หากนักวิจัยต้องการที่จะย้อนกลับไปยังจุดเริ่มต้นอีกครั้ง นักวิจัยต้องดำเนินการวิจัยซ้ำรอยตามขั้นตอนเดิม

ประเด็นดังกล่าว Ebbutt เสนอว่า แนวทางที่เหมาะสมในกระบวนการวิจัยปฏิบัติการคือ การพิจารณาแต่ละขั้นตอนใดสำเร็จหรือไม่สำเร็จ โดยดูได้จากข้อมูลย้อนกลับขณะดำเนินการ หากขั้นตอนใดสำเร็จก็ดำเนินการต่อ แต่ถ้าขั้นตอนใดไม่สำเร็จก็ปรับเปลี่ยนแผนใหม่เฉพาะขั้นตอนนั้น ไม่ต้องย้อนไปที่จุดเริ่มต้นใหม่

สำหรับรูปแบบของ Ebbutt การดำเนินการวิจัยปฏิบัติการเพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ที่กำหนดไว้นั้น ประกอบด้วยกิจกรรมหลายกิจกรรม นอกจากนี้ขณะดำเนินการนักวิจัยยังสามารถดำเนินการอย่างต่อเนื่องกันไปในแนวเส้นตรงถ้ากิจกรรมที่กำหนดไว้สามารถปฏิบัติได้บรรลุจุดประสงค์ในทางตรงกันข้ามถ้ากิจกรรมนั้นไม่เหมาะสม นักวิจัยก็สามารถปฏิบัติได้ 2 กรณี คือ (1) ปรับปรุง แก้ไข แนวคิดทั่วไป หรือ (2) จะปรับปรุง แก้ไข แผนงานทั้งหมดก็ได้

ความแตกต่างระหว่างรูปแบบของ Ebbutt กับสามรูปแบบแรกทีกล่าวมาคือ ทั้งสามรูปแบบแรกประกอบด้วยขั้นตอนการวางแผนการปฏิบัติ และการสะท้อนผล โดย Lewin กับ Kemmis ใช้ประโยชน์จากการสะท้อนผลเพื่อการปรับปรุงแก้ไขแผนปฏิบัติ ส่วน Elliott ใช้ข้อมูลจากการสะท้อนผลเพื่อการปรับปรุงแก้ไขความคิดทั่วไป ซึ่งทั้งสามรูปแบบไม่ได้กล่าวถึงกรณีที่กิจกรรมภายในแผนสามารถปฏิบัติได้เหมาะสมหรือประสบความสำเร็จว่าควรดำเนินการอย่างไรต่อไป

5. กระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการของ James McKernan

McKernan ได้เสนอวงจรการวิจัยปฏิบัติการที่ยืดอาะยะเวลาในการปฏิบัติงาน และกิจกรรมเป็นหลัก โดยวงจรปฏิบัติที่ 1 เริ่มจากระบุปัญหาที่เกิดขึ้นในการปฏิบัติและมีการปรับปรุงการปฏิบัติงานนั้น เมื่อปฏิบัติจนครบวงจรแล้ว ก็เริ่มระบุปัญหาในการปฏิบัติงานและกิจกรรมใหม่ในวงจรปฏิบัติที่ 2 และต่อไปเรื่อย ๆ

1. กิจกรรมในแต่ละวงจร ประกอบด้วยการนิยามปัญหา ในสถานการณ์ที่นักวิจัยประสบอยู่ในการปฏิบัติงาน

2. การประเมินความต้องการจำเป็นที่จะปรับปรุงแก้ไขการปฏิบัติงาน

3. การกำหนดสมมุติฐาน เป็นการกำหนดผลที่จะคาดว่าจะเกิดขึ้นหลังจากปฏิบัติแล้ว

4. พัฒนาแผนปฏิบัติ ซึ่งต้องทำอย่างละเอียดรอบคอบ

5. ลงมือปฏิบัติตามแผนที่กำหนดไว้ ซึ่งต้องมีการบันทึกข้อมูลไว้

6. ประเมินผลที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติ

7. สะท้อนผลปฏิบัติ อธิบายสิ่งที่เกิดขึ้นและทำความเข้าใจ

8. ตัดสินใจในการดำเนินกิจกรรมในช่วงเวลาต่อไป

จากกระบวนการวิจัยปฏิบัติการที่กล่าวมาทั้งหมด 5 กระบวนการนั้น จะเห็นว่า มักจะเริ่มต้นด้วยการกำหนดปัญหาหรือจุดที่ต้องการปรับปรุงแก้ไข แล้วนำไปสู่ขั้นตอนใหญ่ ๆ 3 ขั้นตอน คือ การวางแผน การลงมือปฏิบัติตามแผน และการประเมินผลการปฏิบัติ ซึ่งก็คือการปฏิบัติงานที่เป็นระบบนั่นเอง แต่จุดเด่นของการวิจัยปฏิบัติการนอกเหนือจากความเป็นระบบแล้วคือ การดำเนินการนั้นจะต้องอาศัยการมีส่วนร่วม และการร่วมมือกันทำงานเป็นกลุ่ม รวมทั้งต้องมีการสะท้อนย้อนผลเพื่อการปรับปรุงสิ่งที่กำลังดำเนินการให้เกิดการเปลี่ยนแปลงหรือให้ได้ผลดียิ่งขึ้น ซึ่ง Kemmis และ McTaggart ได้กล่าวถึงหลักการพิจารณาว่าเป็นกระบวนการวิจัยปฏิบัติการหรือไม่ อยู่ 4 ประการ คือ

1. เป็นการปฏิบัติที่ไม่ใช่สิ่งที่ทำตามปกติ แต่ต้องทำเป็นระบบและได้รับความร่วมมือจากกลุ่ม
2. ไม่เป็นเพียงการแก้ปัญหาที่กำลังประสบอยู่เท่านั้น แต่ต้องเกิดมาจากแรงกระตุ้นที่ต้องการปรับปรุงพัฒนางานที่ตนเองปฏิบัติอยู่ให้เกิดการเปลี่ยนแปลง
3. ไม่ใช่การปรับปรุงพัฒนางานของผู้อื่น แต่เป็นงานของกลุ่มตัวเองที่มีบทบาทหน้าที่อยู่
4. การวิจัยปฏิบัติการไม่ใช่วิธีการทางวิทยาศาสตร์ที่จะมองในแง่การทดสอบสมมติฐานเพื่ออธิบายสภาพการณ์อย่างเดียว แต่ต้องเป็นระบบที่หมุนไปเรื่อย ๆ เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งตัวนักวิจัยและสถานการณ์แวดล้อม

6. กระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการของ Kemmis และ McTaggart

กระบวนการดำเนินการวิจัยเชิงปฏิบัติการตามแนวคิดของ Kemmis และ McTaggart ประกอบด้วยกิจกรรมการวิจัยที่สำคัญ 4 ขั้นตอนหลัก คือ

1. การวางแผนเพื่อไปสู่การเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้น (Planning)
2. ลงมือปฏิบัติการตามแผน (Action)
3. สังเกตการณ์ (Observation)
4. สะท้อนกลับ (Reflection)

จากกระบวนการและผลของการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น และปรับปรุงแผนการปฏิบัติงาน (Re-planning) โดยดำเนินการเช่นนี้ต่อไปเรื่อย ๆ

องอาจ นัยพัฒน์ (2548) กล่าวว่า ความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมการวิจัยหลักที่หมุนเคลื่อนไปเป็นวัฏจักรของกระบวนการวิจัยดังกล่าว จึงเป็นเสมือนแหล่งที่ก่อให้เกิดความรู้เชิงปฏิบัติการและกลไกการนำความรู้ที่ได้รับไปใช้แก้ไขปัญหาอย่างต่อเนื่อง ซึ่งกล่าวอีกนัยหนึ่ง คือ

เป็นการดำเนินงานวิจัยที่ไม่แยกกิจกรรมการสืบค้นหาความรู้ ความจริงออกจากกิจกรรมการพัฒนา ซึ่งกิจกรรมการวิจัยหลักแต่ละขั้นตอนมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การวางแผน (Planning) เป็นการกำหนดแนวทางปฏิบัติการไว้ก่อนล่วงหน้า โดยอาศัยการคาดคะเนแนวโน้มของผลลัพธ์ที่อาจเกิดขึ้นจากการปฏิบัติตามแผนที่วางไว้ ประกอบกับการระลึกถึงเหตุการณ์หรือเรื่องราวในอดีตที่เกี่ยวข้องกับประเด็นปัญหาที่ต้องการแก้ไข ตามประสบการณ์ทั้งทางตรงและทางอ้อมของผู้วางแผน ภายใต้การไตร่ตรองถึงปัจจัยสนับสนุน ขัดขวางความสำเร็จในการแก้ไข ปัญหาการต่อต้าน รวมทั้งสถานการณ์เงื่อนไขอื่น ๆ ที่แวดล้อม ปัญหาอยู่ในเวลานั้น โดยทั่วไปการวางแผนจะต้องคำนึงถึงความยืดหยุ่น ทั้งนี้เพื่อจะสามารถปรับเปลี่ยนให้เข้ากับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอนาคต

2. การปฏิบัติการ (Action) เป็นการลงมือดำเนินงานตามแผนที่กำหนดไว้ อย่างระมัดระวังและควบคุมการปฏิบัติงานให้เป็นไปตามที่ระบุไว้ในแผน อย่างไรก็ตาม ในความเป็นจริง การปฏิบัติตามแผนที่กำหนดไว้มีโอกาสแปรเปลี่ยนไปตามเงื่อนไขและข้อจำกัดของ สภาพการณ์เวลานั้นได้ ด้วยเหตุนี้แผนปฏิบัติการที่ดีจะต้องมีลักษณะเป็นเพียงแผนชั่วคราว ซึ่งเปิดช่องให้ผู้ปฏิบัติการสามารถปรับเปลี่ยนได้ตามเงื่อนไขและปัจจัยที่เป็นอยู่ในขณะนั้น การปฏิบัติการที่ดีจะต้องดำเนินไปอย่างต่อเนื่องเป็นพลวัตรภายใต้การใช้ดุลยพินิจในการตัดสินใจ

3. การสังเกตการณ์ (Observation) เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับ กระบวนการและผลที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติงานที่ได้ลงมือกระทำไป รวมทั้งสังเกตการณ์ ปัจจัยสนับสนุนและปัจจัยอุปสรรคการดำเนินงานตามแผนที่วางไว้ ตลอดจนประเด็นปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ระหว่างปฏิบัติการตามแผนว่ามีสภาพหรือลักษณะเป็นอย่างไร การสังเกตการณ์ที่ดีจะต้องมีการ วางแผนไว้ก่อนล่วงหน้าอย่างคร่าว ๆ โดยจะต้องมีขอบเขตไม่แคบหรือจำกัดจนเกินไป เพื่อจะได้เป็น แนวทางสำหรับการสะท้อนกลับกระบวนการและผลการปฏิบัติที่จะเกิดขึ้นตามมา

4. การสะท้อนกลับ (Reflection) เป็นการให้ข้อมูลถึงการกระทำตามที บันทึกข้อมูลไว้จากการสังเกตในเชิงวิพากษ์กระบวนการและผลการปฏิบัติงานตามแผนที่วางแผนที่ ตลอดจนการวิเคราะห์เกี่ยวกับปัจจัยสนับสนุนและปัจจัยอุปสรรคการพัฒนา รวมทั้งประเด็นปัญหา ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นว่าเป็นไปตามวัตถุประสงค์หรือไม่ การสะท้อนกลับโดยอาศัยกระบวนการกลุ่มใน ลักษณะวิพากษ์วิจารณ์ หรือประเมินผลการปฏิบัติงานระหว่างบุคคลที่มีส่วนร่วมในการวิจัย จะเป็นวิธีการปรับปรุงวิธีการปฏิบัติงานตามแนวทางดั้งเดิมไปเป็นการปฏิบัติงานตามวิธีการใหม่ ซึ่งใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับการทบทวนและปรับปรุงวางแผนปฏิบัติการในวงจรกระบวนการวิจัยใน รอบหรือเกลียวต่อไป

ดังนั้น ในการวิจัยปฏิบัติการของนักวิจัย ก็ควรต้องคำนึงถึงและพิจารณา กระบวนการที่ได้ลงมือปฏิบัติว่าสอดคล้องเป็นไปตามหลักการดังที่กล่าวมานี้หรือไม่ เพื่อให้เป็นการ

วิจัยปฏิบัติการที่มีประสิทธิภาพ ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในการปฏิบัติงานหรือแก้ไขปัญหาได้อย่างแท้จริง

บริบทโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม)

ข้อมูลทั่วไป

โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม) ตั้งอยู่ที่เทศบาลตำบลขามเรียง อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม เขตพื้นที่บริการภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง มีเนื้อที่ 40 ไร่ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา โทร 043-754636 โทรสาร 043-754636 website: www.satit.msu.ac.th เปิดสอนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

ประวัติโรงเรียนโดยย่อ

โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ก่อตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 22 มกราคม พ.ศ. 2540 โดยได้รับ การอนุมัติจากสภามหาวิทยาลัย ซึ่งมีเป้าหมายหลักในการให้สวัสดิการทางการศึกษาแก่ บุตรของบุคลากรใน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ก่อนการก่อตั้งโรงเรียน คณะกรรมการการศึกษาได้ ศึกษาถึงวิธีการดำเนินการ ปัญหาและอุปสรรคของโรงเรียนสาธิตตลอดจนความเป็นไปได้ของ โครงการ ซึ่งคณะกรรมการที่จัดตั้งขึ้น เรียกว่า “คณะกรรมการโครงการจัดตั้งโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม” ซึ่งประกอบด้วยคณาจารย์ จากคณะต่างๆ มาร่วมเป็นกรรมการ ดำเนินงาน ด้วยเหตุที่โรงเรียนก่อตั้งใหม่ นอกจากนี่ยังประสบปัญหาอีก หลายประการ อัน เนื่องมาจากการขาดแคลนงบประมาณ ทำให้ไม่มีสถานที่เรียนที่แน่นอน ต้องย้ายที่เรียน บ่อยครั้ง โรงเรียนเริ่มเปิดดำเนินการในปีการศึกษา 2540 เป็นปีแรก มีรองศาสตราจารย์จตุพร เพ็งชัย ดำรงตำแหน่งประธานโครงการจัดตั้งโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ทำหน้าที่รักษาการใน ตำแหน่ง ผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิตฯ และทางโรงเรียนได้ใช้สถานที่เรียนชั่วคราว คือ บริเวณอาคาร เรียนชั้นอนุบาล ของโรงเรียนเทคโนโลยีคณาาสตร์ ซึ่งขณะนั้นคณะครูอาจารย์ทุกคนต้องทำงานหนัก มาก เพื่อให้การเรียนการสอนดำเนินไปด้วยดี หลังจากนั้นเมื่อปีการศึกษา 2541 โรงเรียนได้ย้ายมา ใช้สถานที่ใหม่คือตึกคณะ มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม (เดิม) และมี รศ.จตุพร เพ็งชัย เป็นผู้อำนวยการ โรงเรียน ซึ่งทำงานภายใต้นโยบายของคณะกรรมการอำนวยการ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่มี อธิการบดีเป็นประธาน ในปีการศึกษา 2542 โรงเรียนได้ ย้ายสถานที่เรียนอีกครั้งหนึ่ง โดยย้ายมาอยู่ที่อาคาร 2 (ตึก สำนักรงานอธิการบดีเดิม) และอาคาร 3 (ตึกคณะวิทยาศาสตร์) ปีแรกของการเปิดทำการนั้น โรงเรียนรับสมัคร นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 2 ห้องเรียน และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 2 ห้องเรียน ผู้บริหาร ครู-อาจารย์ของโรงเรียน สาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ได้ร่วมแรงร่วมใจกันพัฒนาโรงเรียนให้ ก้าวหน้าในด้านวิชาการ

ด้านบุคลากร ซึ่งมีทั้งอาจารย์ประจำและอาจารย์ชาวต่างประเทศ ได้แก่ อาจารย์ Jusmine Rose, อาจารย์ David Morris, อาจารย์ Keiko Kurata เป็นต้น โรงเรียนได้รับการสนับสนุน และช่วยเหลือทางด้านงบประมาณจากมหาวิทยาลัยมหาสารคามโดยท่านอธิการบดี รศ.ดร.ภาวิศ ทองโรจน์ ซึ่งให้ความอนุเคราะห์เป็นอย่างดี วันที่ 30 มีนาคม 2561 สภามหาวิทยาลัยมหาสารคาม อนุมัติให้โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย มหาสารคาม ใช้ระเบียบมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการบริหารจัดการโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย มหาสารคาม พ.ศ. 2561 ซึ่งทำให้ทั้งโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย มหาสารคาม (ฝ่ายประถม) และโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม) ไปอยู่ในสังกัด คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ปัจจุบันโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม) เปิดดำเนินการสอนตั้งแต่ระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1-6 ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เปิดสอน 2 หลักสูตร คือ หลักสูตรทั่วไปและโครงการ ส่งเสริมศักยภาพนักเรียนที่มีความสามารถ พิเศษทางด้านวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์และภาษาอังกฤษ (SEM) ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เปิดสอน 4 แผนการเรียน 8 หลักสูตร ได้แก่ แผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ จำนวน 5 หลักสูตร คือ หลักสูตรทั่วไป หลักสูตรโครงการส่งเสริมศักยภาพนักเรียนที่มีความสามารถ พิเศษทางด้านวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ หลักสูตรโครงการห้องเรียนวิทยาศาสตร์ในกำกับมหาวิทยาลัย (ววมว.) และหลักสูตรวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ปกติ สาขาวิทยาศาสตร์ทั่วไป สาขาวิทยาศาสตร์สุขภาพ และ สาขาวิทยาศาสตร์วิศวกรรม แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาฝรั่งเศส/ภาษาจีน/ ภาษาญี่ปุ่น จำนวน 2 หลักสูตร คือหลักสูตรทั่วไปและโครงการส่งเสริมศักยภาพนักเรียนที่มีความสามารถ พิเศษด้าน ภาษาอังกฤษ

ปรัชญา

วิชาการที่เต็มที อยู่ในคนที่เต็มคน

ปณิธาน

ให้นักเรียนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม มีความรู้ความสามารถเต็มศักยภาพ มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ มีคุณภาพตามมาตรฐานการศึกษา ส่งเสริมให้นักเรียนร่วมคิด ร่วมทำ และร่วม แก้ปัญหา เพื่อเป็นคนดีคนเก่ง สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

วิสัยทัศน์

“เป็นสถาบันการศึกษาขั้นพื้นฐานต้นแบบของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม มุ่งพัฒนา ผู้เรียนให้เต็มตาม ศักยภาพ ผู้เรียนมีทักษะการแสวงหาองค์ความรู้ ทักษะการคิด และทักษะ การดำรงชีวิตอย่างมีความสุข” คำอธิบายวิสัยทัศน์ : เป็นสถาบันการศึกษาที่มหาวิทยาลัย มหาสารคามมุ่งพัฒนาเพื่อเป็นต้นแบบ จัดการเรียนการสอนตาม COMPETENCY MODEL อย่างมีคุณภาพและมาตรฐานในระดับการศึกษาขั้น พื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เต็มตามศักยภาพ พัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะการเรียนรู้สู่สากล

พันธกิจ

พันธกิจหลักที่โรงเรียนเน้นในการดำเนินการ มีดังนี้

1. เป็นสถาบันต้นแบบการจัดการเรียนรู้ที่มีคุณภาพตามมาตรฐานการศึกษาขั้นพื้นฐาน และ มาตรฐานสากล เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เต็มศักยภาพและมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์
2. พัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 สอดคล้องกับแผนการศึกษาของชาติ
3. ส่งเสริมการวิจัยเพื่อพัฒนากระบวนการจัดการเรียนรู้
4. พัฒนาระบบสารสนเทศเพื่อการบริหารจัดการให้มีประสิทธิภาพ โดยยึดหลักธรรมาภิบาล โปร่งใส สามารถตรวจสอบได้
5. พัฒนาความร่วมมือด้านเครือข่ายทางวิชาการระหว่างองค์กรทั้งในและต่างประเทศ และทำนุบำรุง ศิลปวัฒนธรรม

ยุทธศาสตร์

1. จัดการเรียนการสอนที่มีคุณภาพ ตามมาตรฐานของชาติและสากล มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เต็ม ศักยภาพ
2. วิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนนำไปสู่การเป็นสถาบันต้นแบบ
3. พัฒนาระบบเพื่อการบริหารจัดการให้มีประสิทธิภาพ
4. พัฒนาศูนย์การเรียนรู้ และปรับปรุงภูมิทัศน์ให้เอื้อต่อการเรียนรู้
5. ทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น

อัตลักษณ์ของสถานศึกษา

“กล้าคิด กล้าทำ กล้านำ มีคุณธรรม มีจิตอาสา”

เอกลักษณ์ของสถานศึกษา

“เป็นสถาบันที่จัดการเรียนการสอนได้เต็มศักยภาพ”

แนวทางการพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษาของสถานศึกษา

โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม(ฝ่ายมัธยม) กำหนดแนวทางการพัฒนาคุณภาพการศึกษา เพื่อเป็นการขับเคลื่อนการปฏิรูปการศึกษา โดยมีเป้าหมาย ดังนี้

1. พัฒนาคุณภาพการศึกษาให้ได้มาตรฐานระดับสากล
2. เพิ่มโอกาสทางการศึกษาในการเรียนรู้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ
3. ส่งเสริมการมีส่วนร่วมในทุกภาคส่วนของสังคม เพื่อประโยชน์ในการบริหารและจัดการศึกษา

เป้าประสงค์

1. เพื่อให้ผู้เรียนทุกคนมีคุณภาพตามมาตรฐานการศึกษาขั้นพื้นฐาน และพัฒนาสู่ความเป็นหนึ่งในภูมิภาค
2. นักเรียนทุกคนได้รับโอกาสในการศึกษาขั้นพื้นฐาน 15 ปีอย่างทั่วถึงและได้เรียนรู้ชีวิต อย่างมีคุณภาพ
3. ให้ครูและบุคลากรทางการศึกษาสามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพเต็มตามศักยภาพ

แนวทางการพัฒนา

1. พัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาทุกระดับตามหลักสูตร เต็มตามศักยภาพ เป็นสากล และส่งเสริมความสามารถทางเทคโนโลยีเพื่อเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ จัดการเรียนการสอนโดยใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารและการเรียนรู้
2. ปลูกฝังคุณธรรม ความสำนึกในความเป็นชาติไทย และวิถีชีวิตตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
3. พัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษาทั้งระบบให้สามารถจัดการเรียนการสอนได้อย่างมีคุณภาพ
4. พัฒนาประสิทธิภาพการบริหารจัดการศึกษาตามแนวทางการกระจายอำนาจทางการศึกษาหลักธรรมาภิบาล เน้นการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วนและความร่วมมือกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อส่งเสริม และสนับสนุนการจัดการศึกษา

จุดเน้น

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 5 กลุ่มสาระวิชาหลักเฉลี่ยสูงกว่าระดับชาติ 2 ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาด้านคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์เพิ่มขึ้นเป็นไม่ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยนานาชาติ (ผลทดสอบ PISA) มีทักษะในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง รักการอ่านและเรียนรู้ พัฒนตนเองอย่างต่อเนื่อง มีวิจรรย์ญาณ สามารถ ไตร่ตรอง วิเคราะห์ สังเคราะห์ ริเริ่มสร้างสรรค์ แก้ปัญหา มีเหตุผล และกล้าตัดสินใจ มีทักษะการใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อการเรียนรู้ ผู้เรียนแสดงความรู้ความสามารถ ความถนัดเฉพาะทางปรากฏเป็นที่ประจักษ์ในระดับชาติ และนานาชาติ
2. นักเรียนทุกคนมีความสำนึกในความรักชาติ (EQ : Emotion Quotient)
3. เพิ่มศักยภาพนักเรียนในด้านภาษา ด้านคณิตศาสตร์ ด้านวิทยาศาสตร์ และด้านเทคโนโลยี เพื่อพัฒนาสู่ความเป็นหนึ่งในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Excellence)
4. ผู้เรียน ใฝ่ดี มีคุณธรรม และมีความเป็นไทย ภูมิใจในถิ่นฐาน มีจิตสาธารณะ และจิตบริการ มีความเป็นพลเมือง ตามวัฒนธรรมประชาธิปไตย มีทักษะการดำรงชีวิตและมีจิตสำนึกรับผิดชอบต่อสังคมโลก เป็นสมาชิกที่เข้มแข็งของประชาคมอาเซียนและประชาคมโลก

5. ส่งเสริมการจัดการศึกษาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง โดยการขยายผลสถานศึกษาพอเพียงต้นแบบ (Sufficiency Economy)
6. นักเรียน ครูและสถานศึกษาได้รับการพัฒนาเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน (ASEAN Community)
7. สถานศึกษา มีระบบประกันคุณภาพภายในที่เข้มแข็งและผ่านการรับรองจากการประเมินคุณภาพภายนอก (Quality Schools)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวกับการสอนอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นโดยใช้การสอนอ่านแบบ DR-TA (Directed Reading Thinking Activity) ที่ผู้วิจัยศึกษามีดังนี้

ณัฐธิดา กลางประชา (2556) ได้ทำการพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนอ่านแบบ DR-TA โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อ 1) พัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนอ่านแบบ DR-TA โดยนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 70 และมีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ค่าเฉลี่ยร้อยละ 70 ขึ้นไป 2) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ต่อการสอนอ่านแบบ DR-TA กลุ่มเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ห้องเรียน 5/4 โรงเรียนเชียงยืนพิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 26 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 40 คน ผลการวิจัยพบว่า 1) การพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนอ่านแบบ DR-TA ตามกระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการ ทำให้นักเรียนมีคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจเฉลี่ยร้อยละ 78 และจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 87.50 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ที่ตั้งไว้ 2) ในด้านความพึงพอใจหลังจากได้พัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การสอนอ่านแบบ DR-TA แล้วพบว่านักเรียนมีคะแนนความพึงพอใจเฉลี่ยเท่ากับ 4.79 ซึ่งอยู่ในระดับ มากที่สุด

รัตนธญา โชติวิวัฒนาชัย (2557) ได้ศึกษาการพัฒนาชุดกิจกรรมการสอนแบบ DR-TA เพื่อส่งเสริมความคิดรวบยอดในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ 1) ผลการพัฒนาและหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการสอนแบบ DR-TA เพื่อส่งเสริมความคิดรวบยอดในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า

ผู้วิจัยได้สร้างชุดกิจกรรมการสอนจำนวน 5 ชุด และได้รับการตรวจสอบคุณภาพ โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน พบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.27$, S.D. = 0.47) จากนั้นผู้วิจัยนำชุดกิจกรรมการสอนไปให้นักเรียนจำนวน 3 คนใช้เพื่อตรวจสอบภาษา พบว่า ควรมีการปรับเนื้อหาและแบบฝึกหัดให้น้อยลง และภาพประกอบให้มีสีสันสดใส และประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการสอนมีค่าเท่ากับ 71.79/66.03 จากนั้นนำไปทดลองใช้กับนักเรียนจำนวน 9 คน พบว่า ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการสอนมีค่าเท่ากับ 72.31/71.37 ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 75/75 ปรับปรุงเนื้อหาบางส่วนก่อนที่จะนำไปใช้กับนักเรียนจำนวน 42 คน พบว่า มีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 75.70/75.46 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 75/75 2) ผลการใช้ชุดกิจกรรมการสอนแบบ DR-TA เพื่อส่งเสริมความคิดรวบยอดในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการสอนมีค่าเท่ากับ 77.04/76.62 และคะแนนความคิดรวบยอดในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และคะแนนสอบหลังเรียนของนักเรียนสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ผลการศึกษาคิดเห็นต่อการใช้ชุดกิจกรรมการสอนแบบ DR-TA เพื่อส่งเสริมความคิดรวบยอดในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า ประโยชน์ที่ได้รับ นักเรียนส่วนใหญ่มีความเห็นว่ากิจกรรมการเขียนแผนผังมโนทัศน์ทำให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการเขียนและแสดงความคิดอย่างสร้างสรรค์ ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการอ่านจับใจความมากขึ้น และขั้นตอนการอ่านแบบ DR-TA มีขั้นตอนที่ละเอียดชัดเจนและเข้าใจง่ายเหมาะสำหรับนักเรียนอีกทั้งเนื้อหาทันต่อเหตุการณ์ปัจจุบัน ทำให้นักเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ๆ มากขึ้น สิ่งที่ต้องปรับปรุงหรือแก้ไข ได้แก่ คำศัพท์บางคำยากเกินไป บางเนื้อหาให้เวลาน้อยเกินไป ควรปรับปรุงให้เหมาะกับเวลา ควรคละกลุ่มทำกิจกรรมทุกชั่วโมง อีกทั้งบางคำถามที่ให้นักเรียนคาดเดาก็น่าสนใจเกินไป บางคำถามก็ง่ายเกินไป ควรปรับให้เหมาะสม และสิ่งที่ควรเพิ่มเติม ได้แก่ นักเรียนอยากให้จัดกิจกรรมการอ่านภาษาอังกฤษให้นักเรียนทุกคนได้ฝึกทุกชั่วโมงที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ เวลาครูอธิบายเพิ่มเติมควรอธิบายทั้งห้องไม่ควรอธิบายหลาย ๆ ครั้ง กับหลาย ๆ กลุ่มอยากให้เพิ่มเติมเนื้อหาที่เป็นวรรณคดี บทร้อยกรอง หรือบทกวีด้วยและอยากให้ครูแบ่งเป็นชุดกิจกรรมการสอนให้เล็กลงเพื่อสะดวกต่อการที่นักเรียนจะยืมไปศึกษาดูด้วยตนเองนอกเวลาเรียนหรือที่บ้านได้

กณวรรณ บุญหล้า (2558) ได้ใช้กลวิธีการอ่านแบบ DR-TA ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นสมองเป็นฐานเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อ 1) ศึกษาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กลวิธีการอ่านแบบ DR-TA ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นสมองเป็นฐานเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 2) ศึกษาดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กลวิธีการอ่านแบบ DR-TA ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นสมองเป็นฐาน 3) พัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษของ

นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และเพื่อศึกษาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษของผู้เรียน หลังการใช้กลวิธีการอ่านแบบ DR-TA ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นสมองเป็นฐาน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 โรงเรียนบึงคำวิทยาคม อำเภอเลิงนกทา จังหวัดยโสธร

ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 35 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม โดยผลการศึกษาพบว่า

- 1) แผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นตามแนวคิดกลวิธีการอ่านแบบ DR-TA ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นสมองเป็นฐานเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 78.93/76.36
- 2) ดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กลวิธีการอ่านแบบ DR-TA ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นสมองเป็นฐานเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีค่าเท่ากับ 0.5305 ซึ่งแสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียน คิดเป็นร้อยละ 53.05
- 3) หลังจากที่ได้นำแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กลวิธีการอ่านแบบ DR-TA ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นสมองเป็นฐานเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มาทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วิชา วรรณคดี (2562) ได้พัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค DR-TA ประกอบแบบฝึกทักษะเพื่อพัฒนาความสามารถ การอ่านจับใจความ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค DR-TA ประกอบแบบฝึกทักษะเพื่อพัฒนาความสามารถการอ่าน จับใจความ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 76.11/77.50 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 75/75
2. ผลสัมฤทธิ์จากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค DR-TA ประกอบแบบฝึกทักษะเพื่อพัฒนาความสามารถการอ่านจับใจความ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ หลังการจัดกิจกรรมสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. ความสามารถในการอ่านจับใจความของนักเรียนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค DR-TA ประกอบ แบบฝึกทักษะเพื่อพัฒนาความสามารถการอ่านจับใจความ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 15.42 คิดเป็นร้อยละ 77.10
4. ดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค DR-TA ประกอบแบบฝึกทักษะเพื่อพัฒนาความสามารถการอ่านจับใจความ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มีค่าเท่ากับ 0.6286 คิดเป็นร้อยละ 62.86
5. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค DR-TA ประกอบแบบฝึกทักษะเพื่อพัฒนาความสามารถการอ่านจับใจความ

สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 4.54 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.19

พรพิมล เณลิมาชาติ (2557) ได้พัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความคงทนในการเรียนรู้ และเจตคติต่อวิชาชีววิทยาด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบสืบเสาะ 5 ขั้น เรื่อง ดุลยภาพของสิ่งมีชีวิต ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความคงทนในการเรียนรู้ประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และเจตคติต่อวิชาชีววิทยา ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบสืบเสาะ 5 ขั้น เรื่อง ดุลยภาพของสิ่งมีชีวิต แบบแผนการวิจัยเป็นแบบการทดลองขั้นต้น โดยมีกลุ่มตัวอย่างเดียว มีการสอบก่อนเรียน หลังเรียน และสอบอีกครั้งเมื่อเวลาผ่านไป 30 วัน โดยกลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 45 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยกระบวนการสืบเสาะ 5 ขั้น แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแบบสอบถามวัดเจตคติต่อวิชาชีววิทยา สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ร้อยละ และการทดสอบค่าที แบบกลุ่มตัวอย่างไม่เป็นอิสระต่อกัน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ความก้าวหน้าทางการเรียนอยู่ในระดับสูง ความคงทนในการเรียนรู้หลังเรียนทันทีเทียบกับหลังเรียนผ่านไปแล้ว 30 วัน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีค่าเท่ากับ 82.60/80.06 และยังพบว่าเจตคติต่อวิชาชีววิทยาของนักเรียนเพิ่มสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

วันวิสา กองเสน (2558) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความคงทนในการเรียนรู้ และเจตคติต่อการเรียนวิชาชีววิทยา เรื่องอาณาจักรของสิ่งมีชีวิต ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบวัฏจักรสืบเสาะหาความรู้ 7 ขั้น ร่วมกับเทคนิคการใช้ผังความคิดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบวัฏจักรสืบเสาะหาความรู้ 7 ขั้น ร่วมกับเทคนิคการทำผังความคิด มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และยังมีคะแนนสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้พบว่า คะแนนของความคงทนในการเรียนรู้หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกันและเมื่อพิจารณาเจตคติต่อวิชาชีววิทยา พบว่า หลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จากผลการวิจัยสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้ แบบวัฏจักรสืบเสาะหาความรู้ 7 ขั้น ร่วมกับเทคนิคการใช้ผังความคิดนั้น ช่วยให้นักเรียนมี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นมีความคงทนของการเรียนรู้ที่ยาวนาน และมีเจตคติต่อการเรียนวิชาชีววิทยาที่ดี ซึ่งจะส่งผลให้เกิดประสิทธิภาพกับนักเรียนต่อไป

งานวิจัยต่างประเทศ

งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวกับการสอนอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น โดยใช้การสอนอ่านแบบ DR-TA (Directed Reading Thinking Activity) ที่ผู้วิจัยศึกษามีดังนี้

Odwan (2012) ได้ทำการศึกษาผลของกิจกรรมการอ่านแบบชี้นำความคิด (DR-TA) ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีต่อการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาในประเทศจอร์แดน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาทดลองจำนวน 42 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 22 คนได้รับการจัดกิจกรรมการอ่านแบบชี้นำความคิดร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ และกลุ่มควบคุม 20 คนได้รับการจัดกิจกรรมการอ่านแบบปกติด้วยจำนวนหน่วยการเรียนรู้และระยะเวลาเท่ากันทั้ง 2 กลุ่ม และทำการวัดผลด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ ANCOVA ผลการศึกษาพบว่า ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการจัดกิจกรรมการอ่านแบบชี้นำความคิดร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดกิจกรรมการอ่านแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

Agustiani (2016) ได้ทำการศึกษาผลของ DR-TA และ Literature Cycles (LC) ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านข้อความเรื่องเล่าเพื่อความเข้าใจตามระดับคะแนนภาษาอังกฤษและกลวิธีที่ใช้ในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชาวอินโดนีเซียเกรด 10 จำนวน 48 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ที่เรียนด้วยวิธีการอ่านต่างกันคือ DR-TA และ LC ใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจก่อนและหลังเรียน ผลการศึกษาพบว่า ค่าเฉลี่ยของความแตกต่างระหว่างคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มที่เรียนด้วยกลวิธีอ่านแบบ LC เท่ากับ 5.958 ค่าสถิติ t เท่ากับ 12.327 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.001 ในขณะที่ค่าเฉลี่ยของความแตกต่างระหว่างคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มที่เรียนด้วยกลวิธีอ่านแบบ DR-TA เท่ากับ 3.542 ค่าสถิติ t เท่ากับ 5.083 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.001 และทำการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของกลวิธีที่ใช้ในการอ่านเพื่อความเข้าใจของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มได้แก่ กลวิธีด้านคำศัพท์ กลวิธีด้านเหตุและผล กลวิธีด้านการอนุมาน กลวิธีด้านใจความหลัก กลวิธีด้านทักษะการเรียน กลวิธีการหารายละเอียด และกลวิธีการเรียงลำดับ กับผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านด้วยสถิติ two way ANOVA มีค่าเท่ากับ 0.827 ซึ่งไม่แตกต่างกัน สรุปได้ว่า วิธีการสอนอ่านแบบ DR-TA และ LC ช่วยพัฒนาความสามารถในการอ่านข้อความเรื่องเล่าเพื่อความเข้าใจตามระดับคะแนนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างได้ไม่แตกต่างกัน

Hasanah (2016) ได้ศึกษาผลของการสอนด้วยกิจกรรม DR-TA ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเปรียบเทียบกับการสอนด้วยกิจกรรม DR-TA เพียงอย่างเดียว ที่มีต่อการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนระดับเกรด 2 ของ SMA Minhajuttallab Way Jepara ในปีการศึกษา 2016 เป็นการศึกษาเชิงทดลองโดยแบ่งเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มทดลองซึ่งได้รับการสอนด้วยกิจกรรม

DR-TA ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ และกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนด้วยกิจกรรม DR-TA เพียงอย่างเดียว เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาและเก็บรวบรวมข้อมูลประกอบด้วย แบบสังเกต ในชั้นเรียน แบบสัมภาษณ์นักเรียน แบบทดสอบวัดการอ่านเพื่อความเข้าใจก่อนเรียนและหลังเรียน ผลการศึกษาพบว่า 1) การอ่านเพื่อความเข้าใจของกลุ่มทดลองแตกต่างจากกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยการวิเคราะห์ด้วยสถิติ t-Test Independence 2) ค่าเฉลี่ยคะแนน ทดสอบวัดการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังเรียน (80.89) สูงกว่าก่อนเรียน (69.25) 3) นักเรียนมีส่วนร่วมอย่างกระตือรือร้นต่อกิจกรรมการเรียนรู้การอ่านโดยเฉพาะขั้นตอนของ กิจกรรม DR-TA ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ สรุปได้ว่า กิจกรรมการเรียนรู้ DR-TA ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือมีประสิทธิภาพในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจ

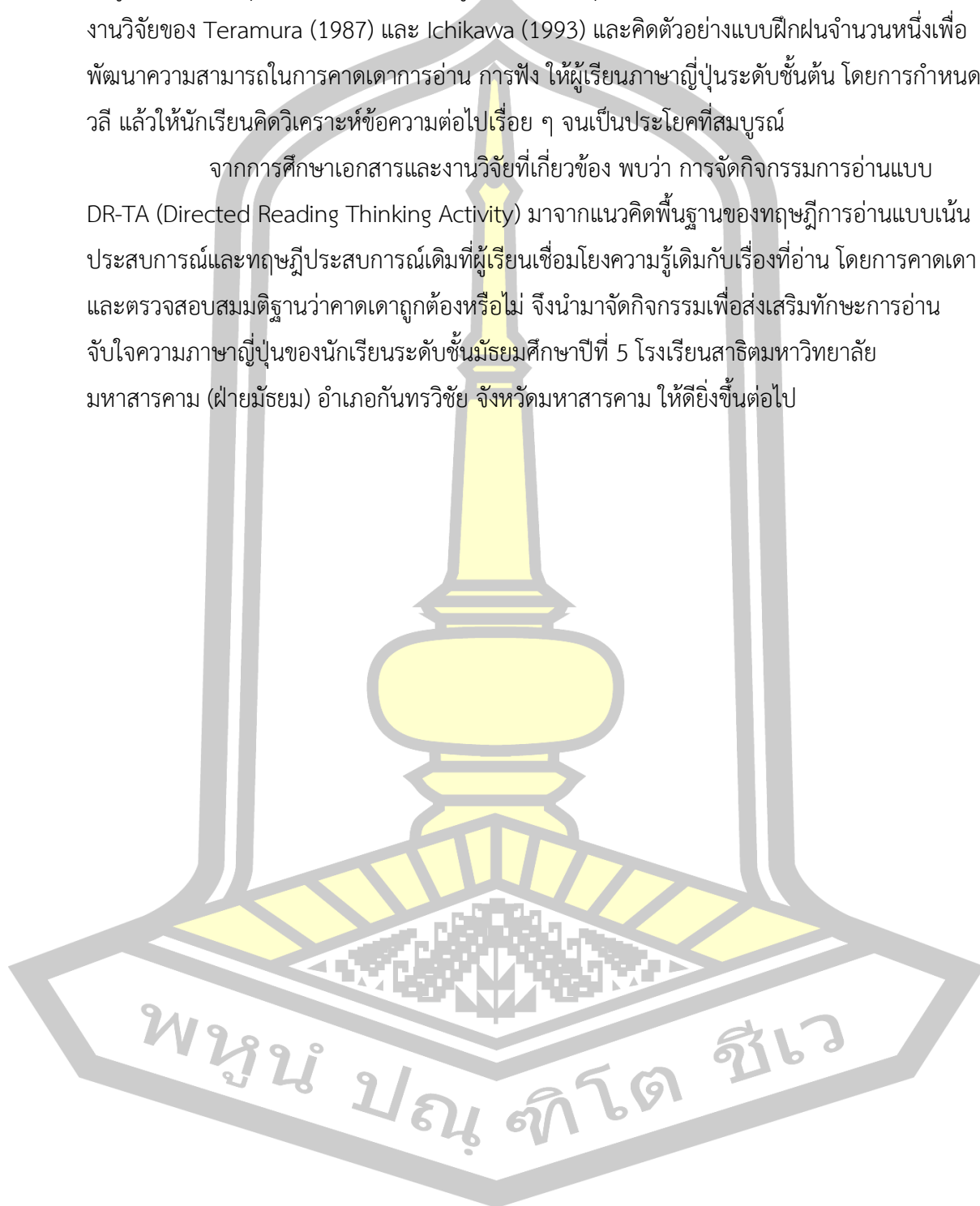
Teng (2016) ได้ทำการศึกษาผลของบริบทและความถี่ของคำที่ปรากฏที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญและความคงทนในการเรียนรู้ผ่านการอ่าน ของนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยชาวจีนในฮ่องกงจำนวน 180 คน พบว่าความถี่ของคำศัพท์เป้าหมายที่ปรากฏในการอ่าน ที่มีบริบทเชิงสารสนเทศมีผลต่อความสามารถในการจดจำและเข้าใจความหมายคำศัพท์และสามารถ นำคำศัพท์ไปใช้ได้อย่างมีนัยสำคัญ

Arisetyawati (2017) ได้ศึกษาผลของกิจกรรมการอ่านแบบชี้นำความคิด (DR-TA) ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีต่อความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียน อินโดนีเซียระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (เกรด 11) จำนวน 65 คนได้มาด้วยการสุ่มอย่างง่าย เป็นการวิจัยกึ่งทดลองและวัดผลด้วยการทดสอบหลังเรียนด้วยแบบทดสอบวัดการอ่านเพื่อความ เข้าใจ โดยเปรียบเทียบกับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยกิจกรรมการอ่านแบบชี้นำความคิดเพียง อย่างเดียว วิเคราะห์ผลโดยใช้สถิติ t-test ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เรียนด้วยกิจกรรม การอ่านแบบชี้นำความคิดร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือมีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยกิจกรรมการอ่านแบบชี้นำความคิดเพียงอย่างเดียวอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05

Tuyen and Huyen (2019) ได้ศึกษาผลของการใช้การเดาจากบริบทที่มีต่อ ความคงทนคำศัพท์ภาษาอังกฤษและการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ 2 ในเวียดนามจำนวน 62 คนแบ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนด้วยกิจกรรมการเดาจาก บริบทในการอ่านและกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ เครื่องมือการวิจัยได้แก่แบบทดสอบ ก่อนเรียนและหลังเรียน แผนการสอน จากการศึกษาพบว่าการใช้การเดาจากบริบทมีผลในเชิงบวกต่อ การอ่านเพื่อความเข้าใจและความคงทนของคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มทดลองอย่างมี นัยสำคัญ

Ichikawa Yasuda (2013) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาความสามารถในการคาดเดาให้ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวต่างชาติ (สำหรับผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นระดับขั้นต้น) โดยวิเคราะห์ภาพรวมจากงานวิจัยของ Teramura (1987) และ Ichikawa (1993) และคิดตัวอย่างแบบฝึกฝนจำนวนหนึ่งเพื่อพัฒนาความสามารถในการคาดเดาการอ่าน การฟัง ให้ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นระดับขั้นต้น โดยการกำหนดวลี แล้วให้นักเรียนคิดวิเคราะห์ข้อความต่อไปเรื่อย ๆ จนเป็นประโยคที่สมบูรณ์

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า การจัดกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA (Directed Reading Thinking Activity) มาจากแนวคิดพื้นฐานของทฤษฎีการอ่านแบบเน้นประสบการณ์และทฤษฎีประสบการณ์เดิมที่ผู้เรียนเชื่อมโยงความรู้เดิมกับเรื่องที่อ่าน โดยการคาดเดาและตรวจสอบสมมติฐานว่าคาดเดาถูกต้องหรือไม่ จึงนำมาจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมทักษะการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม) อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม ให้ดียิ่งขึ้นต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความ และความคงทนในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น โดยการจัดกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA สำหรับนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. กลุ่มเป้าหมาย
2. รูปแบบวิจัย
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การสร้างและหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล
7. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

กลุ่มเป้าหมาย

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 (ศิลป์ภาษาญี่ปุ่น) โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 30 คน

รูปแบบวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการโดยอาศัยหลักการวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research) ตามแนวคิดของ Kemmis และ McTaggart (1990) เป็นแนวทางในการทำวิจัย ดังนี้

1. การวางแผน (Planning)
2. การปฏิบัติการ (Action)
3. การสังเกตการณ์ (Observation)
4. การสะท้อนการปฏิบัติการ (Reflection)

ขั้นที่ 1 การวางแผน (Planning)

1. ผู้วิจัยได้ศึกษาบริบทโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม) เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความ ความคงทนในการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA วิเคราะห์หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน กลุ่มสาระ การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นหลักสูตรพื้นฐาน 3 ปี (ม.4-ม.6) และนำมาเขียนเป็นแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 12 แผน เวลา 24 ชั่วโมง

2. เตรียมสื่อที่ใช้ประกอบการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยกิจกรรม การอ่านแบบ DR-TA ตามที่ระบุไว้ตามการวางแผน และจัดเตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวม ข้อมูลในการวิจัย ได้แก่ แบบทดสอบความสามารถด้านการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น แบบตรวจสอบความคิดเห็นของนักเรียน แบบทดสอบท้ายวงจร แบบทดสอบวัดความคงทนในการ เรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น

ขั้นที่ 2 การปฏิบัติการ (Action)

1. ผู้วิจัยนำแผนการจัดการเรียนรู้ที่จัดการเรียนการสอนด้วยกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA ที่เขียนไว้ในขั้นที่ 1 สอนกับนักเรียนกลุ่มเป้าหมายโดยดำเนินการเป็น 3 วงจร ดังนี้

1.1 วงจรที่ 1 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1-4

1.2 วงจรที่ 2 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5-8

1.3 วงจรที่ 3 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9-12

2. ผู้วิจัยและผู้เรียนลงมือปฏิบัติกิจกรรมร่วมกัน ตามที่ระบุไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้ ที่จัดการเรียนการสอนด้วยกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA ตามที่กำหนดไว้ในแต่ละวงจร

ขั้นที่ 3 การสังเกตการณ์ (Observation)

ผู้วิจัยสังเกตสิ่งที่เกิดขึ้นจากกระบวนการปฏิบัติตามแผนงาน และผลของการปฏิบัติตาม แผนงาน โดยใช้เครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. แบบตรวจสอบความคิดเห็นของนักเรียน

2. แบบทดสอบท้ายวงจร

ขั้นที่ 4 การสะท้อนการปฏิบัติการ (Reflection)

1. ผู้วิจัยทำการทดสอบท้ายวงจรปฏิบัติการในแต่ละวงจรด้วยแบบทดสอบ ความสามารถด้านการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น เพื่อเป็นข้อมูลประกอบการประเมินการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ แล้วนำไปปรับปรุงการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในวงจรต่อไป

2. วิเคราะห์ข้อมูลต่าง ๆ จากเครื่องมือสะท้อนผลการเรียนรู้ โดยนำข้อมูล จากการบันทึกทั้งหมดในการสังเกตการณ์มาวิเคราะห์ วิจัย เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไข การจัดการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นในวงจรต่อไป

เมื่อสิ้นสุดการปฏิบัติการสอนทั้ง 3 วงจร ผู้วิจัยทำการวัดความสามารถในการอ่าน
จับใจความภาษาญี่ปุ่น โดยใช้แบบทดสอบความสามารถด้านการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น
ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 40 ข้อ โดยใช้เกณฑ์การผ่านคือ นักเรียนสามารถทำแบบทดสอบผ่านเกณฑ์
เฉลี่ยร้อยละ 80

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยจำแนกตามลักษณะของการใช้ ดังนี้

1. เครื่องมือที่ใช้ในการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น ได้แก่
แผนการจัดการเรียนรู้การอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น โดยการจัดกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA
จำนวน 12 แผน เวลา 24 ชั่วโมง
2. เครื่องมือในการสะท้อนผลการปฏิบัติ ได้แก่ แบบตรวจสอบความคิดเห็นของนักเรียน
แบบทดสอบท้ายวงจร แบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 3 ชุด ๆ ละ 20 ข้อ
3. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบความสามารถด้านการอ่าน
จับใจความภาษาญี่ปุ่น แบบทดสอบวัดความคงทนในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น

การสร้างและหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ

ในการวิจัยครั้งนี้มีวิธีในการสร้างและหาประสิทธิภาพของเครื่องมือดังนี้

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้การอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น
โดยการจัดกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA จำนวน 12 แผน เวลา 24 ชั่วโมง เป็นแผนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
มีขั้นตอนดำเนินการสร้างดังนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษาคำอธิบายรายวิชาและจุดประสงค์การเรียนรู้วิชาภาษาญี่ปุ่น
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระ
การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ประจำภาคเรียนที่ 2

ขั้นที่ 2 จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ การอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น
โดยการจัดกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA จำนวน 12 แผน เวลา 24 ชั่วโมง แบ่งเนื้อหาทั้งหมดเป็น
12 เรื่อง และนำมาสร้างแผนการสอนเพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ตามขั้นตอนการจัดกิจกรรม
การอ่านแบบ DR-TA ดังนี้

ขั้นการคาดเดา : ครูสร้างความสนใจให้ผู้เรียนเชื่อมโยงความรู้ ประสบการณ์ เดิมกับสิ่งที่เรียนรู้ เพื่อให้เกิดความพร้อมและสร้างจุดมุ่งหมายในการอ่าน โดยครูนำนักเรียนเข้าสู่ บทเรียนด้วยการให้นักเรียนดูรูปภาพจาก PPT แล้วให้นักเรียนคาดเดาเนื้อหาของเรื่องที่กำลังจะอ่าน นั้นแล้วเป็นอย่างไร เกี่ยวกับอะไร ครูพยายามกระตุ้นด้วยคำถาม เช่น みなさん、この絵は知っていますか。これは日本語で何ですか。食べたことがありますか。味はどうですか。この料理はい っ食べますか。 และให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นในการคาดเดาเนื้อหาของเรื่อง

ขั้นการอ่าน : ครูให้นักเรียนเริ่มอ่านเนื้อเรื่องที่ละส่วนเป็นรายบุคคล เพื่อให้นักเรียนได้ดูข้อความและได้อ่านทุกตัวอักษร และหาข้อมูลสนับสนุนการคาดเดา

ขั้นการแปลความหมาย : ครูเพิ่มพูนและขยายวงคำศัพท์ เรียนรู้คำศัพท์ โดยนักเรียนขีดเส้นใต้คำศัพท์ที่ไม่รู้ความหมายในบทอ่าน เพื่อให้ครูอธิบายความหมายของคำศัพท์ หรือแนะนำนักเรียนโดยวิธีต่อไปนี ดูรูปภาพอีกครั้ง อ่านประโยคซ้ำอีกครั้ง เปิดพจนานุกรม ถ้ามหาเพื่อนหรือครูเพิ่มเติม โดยให้นักเรียนเขียนสรุปเรื่องที่อ่านลงกระดาษตามที่นักเรียนเข้าใจ

ขั้นการตรวจสอบความเข้าใจ : ครูถามคำถามเพื่อตรวจสอบความเข้าใจใน การอ่านของนักเรียน เช่น บทอ่านเกี่ยวกับอะไร ใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร เมื่อไร และครูได้เปิด โอกาสให้นักเรียนซักถามในสิ่งที่นักเรียนไม่เข้าใจ

ขั้นการพัฒนาทักษะการอ่าน : ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดท้ายบท

ขั้นที่ 3 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมและแก้ไขปรับปรุง

ขั้นที่ 4 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน โดยผู้เชี่ยวชาญในการวิจัยนี้มีรายนาม ดังนี้

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิชยา โยชิตะ วุฒิการศึกษา Ph.D. (Language and Cultuer) อาจารย์สังกัดภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก (สาขาภาษาญี่ปุ่น) คณะมนุษย ศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาญี่ปุ่น
2. นางสาวศุภลักษณ์ กฤษณานนท์ วุฒิการศึกษา ศศ.ม.ญี่ปุ่นศึกษา อาจารย์ สังกัดภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก (สาขาภาษาญี่ปุ่น) คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาญี่ปุ่น
3. นางสาวมลฤดี สืบบุญญ วุฒิการศึกษา ศษ.ม.การบริหารการศึกษา ครูโรงเรียนบัวหลวงวิทยาคม อำเภอเมืองบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์ ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาญี่ปุ่น

4. นางสาวลักษณ นิลโคตร วุฒิการศึกษา กศ.ม.สาขาวิชาการวัดผล
การศึกษา ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายกิจการพิเศษ สังกัดโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม
(ฝ่ายมัธยม) อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านการวิจัยและประเมินผลการศึกษา

5. นายธนดล คำคำ วุฒิการศึกษา กศ.ม.สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
อาจารย์สังกัดโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม) อำเภอกันทรวิชัย จังหวัด
มหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน

เพื่อพิจารณาความเหมาะสมเกี่ยวกับการใช้ภาษา ความเหมาะสมของ
เวลา ความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ จากนั้นนำผลรวมของคะแนนจากแบบประเมินมาคำนวณหา
ค่าเฉลี่ยเพื่อเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ซึ่งแบบประเมินเป็นแบบมาตราวัดลิเคิร์ต (Likert-type
opinionnaire) ซึ่งเป็น Rating Scale ชนิด 5 ระดับ ดังนี้

5 คะแนน เมื่อรายการประเมินมีความเหมาะสมมากที่สุด

4 คะแนน เมื่อรายการประเมินมีความเหมาะสมมาก

3 คะแนน เมื่อรายการประเมินมีความเหมาะสมปานกลาง

2 คะแนน เมื่อรายการประเมินมีความเหมาะสมน้อย

1 คะแนน เมื่อรายการประเมินมีความเหมาะสมน้อยที่สุด

โดยมีเกณฑ์การแปลค่าความหมายคะแนนของแบบประเมิน ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.51-5.00 มีคุณภาพและความเหมาะสมมากที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 3.51-4.50 มีคุณภาพและความเหมาะสมมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.51-3.50 มีคุณภาพและความเหมาะสมปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.51-2.50 มีคุณภาพและความเหมาะสมน้อย

คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.50 มีคุณภาพและความเหมาะสมน้อยที่สุด

ผลการประเมินความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญได้ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.56

อยู่ในระดับความเหมาะสมมากที่สุด

ขั้นที่ 5 นำแผนการจัดการเรียนรู้มาปรับปรุง แก้ไข ตามคำแนะนำ ข้อเสนอแนะ
ของผู้เชี่ยวชาญให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขั้นที่ 6 นำไปใช้กับกลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
(ศิลปภาษาญี่ปุ่น) โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม) ตำบลขามเรียง
อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 30 คน

ผู้วิจัยดำเนินการตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่จัดการเรียนการสอนด้วยกิจกรรม
การอ่านแบบ DR-TA ตามแผนที่ 1-12 โดยดำเนินการดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 1 ระยะเวลาในการดำเนินการตามแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่	ชั่วโมงที่	วัน/เดือน/ปี	เวลา
1	1-2	10 มกราคม 2563	13.00 – 14.40 น.
2	3-4	14 มกราคม 2563	08.30 – 10.30 น.
3	5-6	15 มกราคม 2563	10.00 – 12.00 น.
4	7-8	17 มกราคม 2563	13.00 – 14.40 น.
5	9-10	21 มกราคม 2563	13.00 – 14.40 น.
6	11-12	22 มกราคม 2563	08.30 – 10.30 น.
7	13-14	24 มกราคม 2563	10.00 – 12.00 น.
8	15-16	28 มกราคม 2563	13.00 – 14.40 น.
9	17-18	31 มกราคม 2563	13.00 – 14.40 น.
10	19-20	4 กุมภาพันธ์ 2563	08.30 – 10.30 น.
11	21-22	5 กุมภาพันธ์ 2563	10.00 – 12.00 น.
12	23-24	7 กุมภาพันธ์ 2563	13.00 – 14.40 น.

2. เครื่องมือที่ใช้ในการสะท้อนผลการปฏิบัติ

เครื่องมือที่ใช้ในการสะท้อนผลการปฏิบัติ ได้แก่ แบบตรวจสอบความคิดเห็นของนักเรียน และแบบทดสอบท้ายวงจร มีขั้นตอนการดำเนินการสร้างดังนี้

2.1 แบบตรวจสอบความคิดเห็นของนักเรียน เป็นแบบตรวจสอบความคิดเห็นเพื่อสะท้อนการปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ มีการสร้างตามขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 วางแผนกำหนดขอบข่ายพฤติกรรมการณ์การเรียนรู้ของนักเรียนที่ต้องการตรวจสอบความคิดเห็น ตามขั้นตอนกิจกรรมการสอนอ่านแบบ DR-TA เช่น การคาดเดา การอ่าน การแปลความหมาย การตรวจสอบความเข้าใจ การพัฒนาทักษะการอ่าน

ขั้นที่ 2 สร้างเครื่องมือ (แบบตรวจสอบความคิดเห็นของนักเรียน) ด้วยการสร้างแบบตรวจสอบรายการ (Checklist) เป็นการสร้างรายการของข้อความที่เกี่ยวหรือสัมพันธ์กับคุณลักษณะของพฤติกรรม (Behavior Traits) หรือการปฏิบัติ (Performance) แต่ละรายการจะถูกเลือกหรือชี้ให้ตอบในแง่ใดแง่หนึ่ง เช่น มี-ไม่มี จริง-ไม่จริง เห็นด้วย-ไม่เห็นด้วย ใช่-ไม่ใช่ ฯลฯ หรือ อาจมีคำตอบให้เลือกได้หลายคำตอบ มีขั้นตอนการสร้างดังต่อไปนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมาย ลักษณะของสิ่งที่จะตรวจสอบ

2. กำหนดและอธิบายการกระทำหรือพฤติกรรมที่ชัดเจนที่บ่งชี้
คุณลักษณะของสิ่งที่จะประเมิน กำหนดกรอบเนื้อหาหรือประเด็นที่ต้องการ

3. เขียนรายการ (ข้อความ) ที่บ่งชี้การกระทำหรือพฤติกรรม
และตรวจสอบว่ารายการนั้นชัดเจน ชัดช้อยกับรายการอื่นหรือไม่

4. จัดเรียงรายการที่แสดงลำดับของการกระทำหรือพฤติกรรม

5. นำไปทดลองกับสถานการณ์จริง และนำมาปรับปรุงแก้ไข

ขั้นที่ 3 นำเครื่องมือที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา การใช้ภาษา ความเหมาะสม และแก้ไขปรับปรุงตาม
ข้อเสนอแนะ

ขั้นที่ 4 นำเครื่องมือที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน
ตรวจสอบ พิจารณาความเห็นให้คะแนน โดยให้ผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านพิจารณาแล้วนำค่าเฉลี่ยของ
คะแนนมาวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับความคิดเห็น โดยพิจารณาให้
คะแนน ดังต่อไปนี้

+1 เมื่อแน่ใจว่า ข้อความนั้นเหมาะสมและสอดคล้องกับพฤติกรรม
ที่ต้องวัด

0 เมื่อไม่แน่ใจว่า ข้อความนั้นเหมาะสมและสอดคล้องกับพฤติกรรม
ที่ต้องการวัด

-1 เมื่อแน่ใจว่า ข้อความนั้นไม่เหมาะสมและไม่สอดคล้องกับพฤติกรรม
ที่ต้องวัด

วิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง โดยใช้สูตร IOC
(สมนึก ภัททิยธนี, 2546) คัดเลือกข้อที่มีคะแนนความสอดคล้องถึง 0.66 ต้องตัดออกหรือปรับปรุง
ข้อความนั้นให้สมบูรณ์

ขั้นที่ 5 จัดพิมพ์แบบตรวจสอบความคิดเห็นของนักเรียนเพื่อนำไปเก็บข้อมูล
กับกลุ่มเป้าหมาย

2.2 แบบทดสอบท้ายวงจร มีทั้งหมด 3 ชุด วงจรละ 1 ชุด เป็นแบบปรนัย
ชนิด 4 ตัวเลือก ชุดละ 20 ข้อ ซึ่งวิเคราะห์ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ของแผนการจัดการ
เรียนรู้ที่สอนในแต่ละวงจร เป็นแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อใช้สะท้อนผลการปฏิบัติหลังจากที่
นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมแล้วเสร็จในแต่ละวงจรปฏิบัติการ มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถในการอ่าน
จับใจความภาษาญี่ปุ่น โดยใช้กิจกรรมการสอนอ่านแบบ DR-TA

ขั้นที่ 2 ศึกษาวิธีการเขียนข้อสอบชนิดเลือกตอบ

ขั้นที่ 3 วิเคราะห์เนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อสร้างแบบทดสอบ
ท้ายวงจรทั้งหมด 3 ชุด วงจรละ 1 ชุด เป็นแบบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก ชุดละ 20 ข้อ

ขั้นที่ 4 นำแบบทดสอบท้ายวงจรที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหา และปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

ขั้นที่ 5 นำแบบทดสอบท้ายวงจรที่ปรับปรุงแล้ว เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ
เพื่อตรวจสอบการใช้คำถาม ตัวเลือก ความถูกต้องด้านภาษา ความตรงทางด้านเนื้อหา
โดยผู้เชี่ยวชาญให้คะแนนความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้
และนำไปวิเคราะห์ดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยพิจารณาให้คะแนน ดังต่อไปนี้

- 1 เมื่อแน่ใจว่า ข้อสอบวัดตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- 0 เมื่อไม่แน่ใจว่า ข้อสอบวัดตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- 1 เมื่อแน่ใจว่า ข้อสอบวัดไม่ตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้

วิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง โดยใช้สูตร IOC

(สมนึก ภัททิยธนี, 2546) คัดเลือกข้อที่มีคะแนนความสอดคล้องถึง 0.66 ต้องตัดออกหรือปรับปรุง
ข้อความนั้นให้สมบูรณ์

ขั้นที่ 6 พิมพ์แบบทดสอบท้ายวงจรเป็นฉบับจริงเพื่อนำไปเก็บข้อมูลกับ
กลุ่มเป้าหมาย

3. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่าน
จับใจความภาษาญี่ปุ่น และแบบทดสอบวัดความคงทนในการเรียนรู้ (ชุดเดียวกันกับแบบทดสอบวัด
ความสามารถด้านการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น) ของนักเรียนต่อการใช้กิจกรรมการอ่านแบบ
DR-TA มีขั้นตอนในการดำเนินการสร้างดังนี้

3.1 แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นเป็น
แบบทดสอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อโดยใช้ทดสอบนักเรียนหลังจากเสร็จสิ้นการเรียนรู้
ทั้ง 3 วงจรแล้ว มีการสร้างตามขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถในการอ่าน
จับใจความภาษาญี่ปุ่น โดยใช้กิจกรรมการสอนอ่านแบบ DR-TA

ขั้นที่ 2 ศึกษาวิธีการเขียนข้อสอบชนิดเลือกตอบ

ขั้นที่ 3 วิเคราะห์เนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อสร้างแบบทดสอบวัด
ความสามารถด้านการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น เป็นแบบปรนัย ชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ

ตาราง 2 วิเคราะห์เนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อสร้างแบบทดสอบ

จุดประสงค์แบบทดสอบ	จำนวนข้อสอบที่ สร้าง	จำนวนข้อสอบที่ คัดเลือกไปใช้จริง
1. ผู้เรียนสามารถบอกคำอ่านของตัวอักษรคันจิได้	5	4
2. ผู้เรียนสามารถบอกความหมายของคำศัพท์จาก เรื่องที่ได้	6	5
3. ผู้เรียนสามารถใช้ไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่นได้ถูกต้อง	8	5
4. ผู้เรียนสามารถลำดับเหตุการณ์จากเรื่องที่ได้	7	6
5. ผู้เรียนสามารถอ่านจับใจความและตอบคำถามจาก เรื่องที่ได้	22	20
รวม	60	40

ขั้นที่ 4 นำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นที่
สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหา และปรับปรุง
แก้ไขตามข้อเสนอแนะ

ขั้นที่ 5 นำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นที่
ปรับปรุงแล้ว เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบการใช้คำถาม ตัวเลือก ความถูกต้องด้านภาษา
ความตรงทางด้านเนื้อหา โดยให้ผู้เชี่ยวชาญให้คะแนนความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับ
จุดประสงค์การเรียนรู้ และนำไปวิเคราะห์ดัชนีความสอดคล้อง โดยพิจารณาให้คะแนน ดังต่อไปนี้

- 1 เมื่อแน่ใจว่า ข้อสอบวัดตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- 0 เมื่อไม่แน่ใจว่า ข้อสอบวัดตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- 1 เมื่อแน่ใจว่า ข้อสอบวัดไม่ตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้

วิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง โดยใช้สูตร IOC
(สมนึก ภัททิยธนี, 2546) คัดเลือกข้อที่มีคะแนนความสอดคล้องถึง 0.66 ต้องตัดออกหรือปรับปรุง
ข้อความนั้นให้สมบูรณ์

ขั้นที่ 6 พิมพ์แบบทดสอบทำนองจริงเป็นฉบับจริงเพื่อนำไปเก็บข้อมูล

ขั้นที่ 7 นำกระดาษคำตอบมาตรวจให้คะแนน ถ้าตอบถูกให้ 1 คะแนน
ถ้าตอบผิดหรือไม่ตอบให้คะแนน 0 คะแนน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

วิธีดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มเป้าหมายซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 (ศิลป์ญี่ปุ่น) โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม) ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 30 คน มีขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยวางแผนดำเนินการวิจัยและสร้างเครื่องมือในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความและความคงทนในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นด้วยกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA
2. ผู้วิจัยปฐมนิเทศนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 (ศิลป์ญี่ปุ่น) ที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย ให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความและความคงทนในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นด้วยกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA ตลอดจนชี้แจงบทบาทของครู และนักเรียน วิธีการวัดประเมินผล รวมถึงเกณฑ์การให้คะแนน
3. ผู้วิจัยดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 12 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวมระยะเวลาทั้งสิ้น 24 ชั่วโมง

พหุ ประถมศึกษา

วงจรที่ 1			
แผนการจัดการ จัดการ เรียนรู้ที่	เครื่องมือรวบรวมข้อมูลปฏิบัติการ	ผู้ให้ ข้อมูล	ระยะเวลาเก็บรวบรวมข้อมูล
1-4	1. แบบตรวจสอบความคิดเห็นของ นักเรียน	ผู้วิจัย	ตลอดระยะเวลาการเรียนการสอน
	2. แบบทดสอบท้ายวงจร	นักเรียน	สิ้นสุดแต่ละวงจร
สะท้อนผลการปฏิบัติครั้งที่ 1 และปรับปรุงผลการจัดการเรียนรู้ครั้งต่อไป			

วงจรที่ 2			
แผนการจัดการ จัดการ เรียนรู้ที่	เครื่องมือรวบรวมข้อมูลปฏิบัติการ	ผู้ให้ ข้อมูล	ระยะเวลาเก็บรวบรวมข้อมูล
5-8	1. แบบตรวจสอบความคิดเห็นของ นักเรียน	ผู้วิจัย	ตลอดระยะเวลาการเรียนการสอน
	2. แบบทดสอบท้ายวงจร	นักเรียน	สิ้นสุดแต่ละวงจร
สะท้อนผลการปฏิบัติครั้งที่ 2 และปรับปรุงผลการจัดการเรียนรู้ครั้งต่อไป			

วงจรที่ 3			
แผนการจัดการ จัดการ เรียนรู้ที่	เครื่องมือรวบรวมข้อมูลปฏิบัติการ	ผู้ให้ ข้อมูล	ระยะเวลาเก็บรวบรวมข้อมูล
9-12	1. แบบตรวจสอบความคิดเห็นของ นักเรียน	ผู้วิจัย	ตลอดระยะเวลาการเรียนการสอน
	2. แบบทดสอบท้ายวงจร	นักเรียน	สิ้นสุดแต่ละวงจร
สะท้อนผลการปฏิบัติครั้งที่ 3			

ภาพประกอบ 1 สรุปขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลของแต่ละวงจร

4. ผู้วิจัยประเมินผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ขณะปฏิบัติการสอน โดยใช้เครื่องมือประเมินผลที่สร้างขึ้น

5. ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น
6. ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบทดสอบความคงทนในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนต่อกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA หลังจากเรียนผ่านไป 2 สัปดาห์
7. สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิจัยได้นำข้อมูลจากการเก็บรวบรวมมาวิเคราะห์ทั้งเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ ดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยนำข้อมูลจากแบบบันทึกพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนและจากบันทึกหลังการสอนแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้มาวิเคราะห์ วิพากษ์เชิงเนื้อหา และประเมินสภาพที่เกิดขึ้นว่ามีข้อบกพร่อง มีปัญหาหรืออุปสรรคในการจัดการเรียนการสอนอย่างไร แล้ววางแผนดำเนินการแก้ไข ปรับปรุงและพัฒนาให้ดีขึ้น
2. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ โดยวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากคะแนนความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นที่ได้จากแบบทดสอบ เป็นข้อสอบแบบปรนัย ชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ โดยนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย และค่าร้อยละ
3. วิเคราะห์ความคงทนในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนต่อกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA โดยนำคะแนนทดสอบหลังเรียน 2 สัปดาห์มาเปรียบเทียบกับคะแนนความสามารถด้านการอ่านภาษาญี่ปุ่น โดยใช้ t-test แบบ Dependent Sample

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ
 - 1.1 วิเคราะห์หาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (สมนึก ภัททิยธนี, 2546) โดยใช้สูตรดัชนีค่าความสอดคล้อง IOC ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่าง -1 ถึง +1

$\sum R$ แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

1.2 วิเคราะห์ความคงทนในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนต่อกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA โดยใช้สูตร t-test dependent

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{N-1}}}$$

เมื่อ t แทน ค่า t-test
 N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มทดลอง
 $\sum D$ แทน ผลรวมของผลต่างของคะแนนของนักเรียนแต่ละคน
 $\sum D^2$ แทน ผลรวมของผลต่างของคะแนนของนักเรียนยกกำลัง
 $(\sum D)^2$ แทน ผลรวมของผลต่างของคะแนนของนักเรียนทั้งหมดยกกำลัง

2. สถิติพื้นฐาน

2.1 คะแนนเฉลี่ย (Mean) (บุญชม ศรีสะอาด, 2545) คำนวณโดยใช้สูตร

$$\bar{x} = \frac{\sum X}{n}$$

เมื่อ $\bar{x}$ แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งกลุ่ม
 n แทน จำนวนตัวอย่าง

2.2 ร้อยละ (Percentage) (บุญชม ศรีสะอาด, 2545) คำนวณโดยใช้สูตร

$$P = \frac{f}{n} \times 100$$

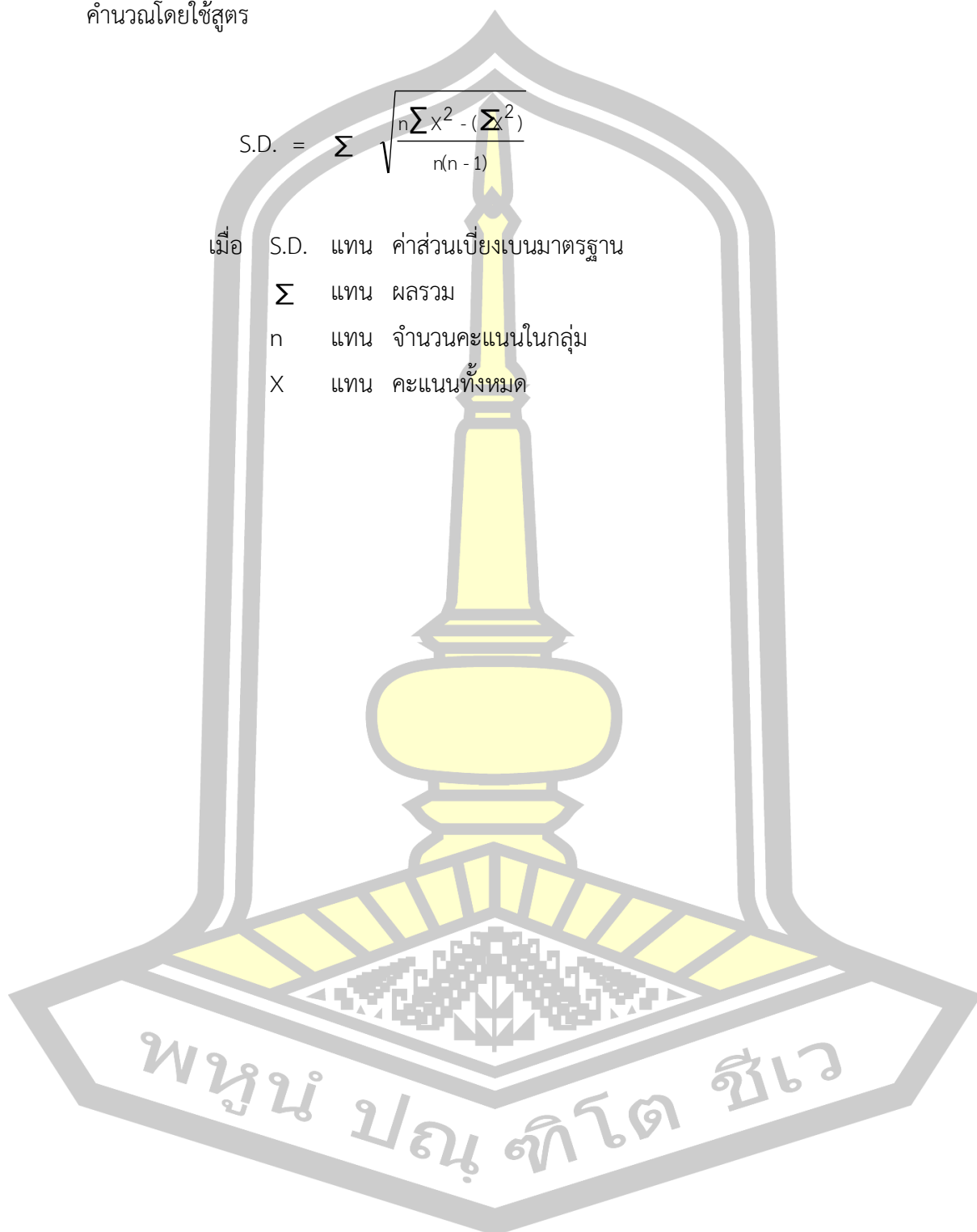
เมื่อ P แทน ร้อยละ
 f แทน ความถี่
 n แทน จำนวนทั้งหมด

2.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) (บุญชม ศรีสะอาด, 2545)

คำนวณโดยใช้สูตร

$$S.D. = \sqrt{\frac{\sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ S.D. แทน ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 $\sum$ แทน ผลรวม
 n แทน จำนวนคะแนนในกลุ่ม
 X แทน คะแนนทั้งหมด

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยปฏิบัติการ (Action Research) เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความและความคงทนในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น โดยการจัดกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์และความหมายของสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ดังนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
$\sum x$	แทน	ผลรวมของคะแนน
P	แทน	ร้อยละ
$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยนี้ นำเสนอใน 2 ประเด็น คือ

1. ผลการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น โดยการจัดกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ให้ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80
2. ผลการศึกษาคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียน โดยการจัดกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผลการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น โดยการจัดกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ให้ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80

วงจรปฏิบัติที่ 1

ผู้วิจัยได้พัฒนากิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 4 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวม 8 ชั่วโมง (แผนการเรียนรู้ที่ 1-4) ซึ่งแผนการเรียนรู้แต่ละแผนมีขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน ผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เกิดผลกับนักเรียน ดังนี้

ขั้นที่ 1 การคาดเดา ครูให้นักเรียนดูรูปภาพจาก PPT แล้วคาดเดาเนื้อเรื่อง โดยมีการกระตุ้นเพื่อสร้างแรงจูงใจในการอ่าน โดยถามคำถามเกี่ยวกับประสบการณ์เดิมของนักเรียนเกี่ยวกับการเขียนเมลด้วยญี่ปุ่นในแผนที่ 1 เช่น あなたは日本語でメールを読んだことがありますか？ あなたは日本語でメールを書いたことがありますか？ ถามเกี่ยวกับพระจันทร์ ในแผนที่ 2 เช่น 皆さん、これは何ですか？ 満月を見たら、何の動物が見えますか？ ถามเกี่ยวกับวันวาเลนไทน์ ในแผนที่ 3 เช่น バレンタインデーはいつですか？ 女性は男性に何をあげますか？ ถามเกี่ยวกับสัตว์ ในแผนที่ 4 เช่น あなたはこの動物を知っていますか？ 日本語は何と呼びますか？ ในแผนที่ 1 นักเรียนส่วนหนึ่งคาดเดาว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับ

ศาลเจ้าของญี่ปุ่น ส่วนหนึ่งก็คาดเดาเป็นเรื่องเกี่ยวกับการท่องเที่ยว แต่นักเรียนก็พยายามหารายละเอียดจากภาพมาสนับสนุนสิ่งที่คาดเดา ในแผนที่ 2, 3 และ 4 นักเรียนส่วนใหญ่สามารถคาดเดาได้ตรงกับเนื้อหา เนื่องจากชื่อเรื่องและรูปภาพชัดเจน และเนื่องจากครูได้อธิบายเพิ่มเติมและถามเชื่อมโยงประสบการณ์และความรู้เดิมของนักเรียน ในกิจกรรมการคาดเดาเนื้อเรื่องจากชื่อเรื่อง ครูนำเสนอชื่อเรื่องให้นักเรียนดูพร้อมกันบน PPT ในระหว่างทำกิจกรรม ครูถามคำถามเพื่อเป็นแนวทางให้นักเรียนแล้วให้แต่ละคนคาดเดาเนื้อเรื่องพร้อมทั้งเขียนเหตุผล จากคำที่พบในชื่อเรื่อง เชื่อมโยงกับรูปภาพในกิจกรรมที่ผ่านมา นักเรียนส่วนใหญ่คาดเดาได้ใกล้เคียง อันเนื่องมาจากคำถามที่ครูถามชัดเจนสอดคล้องกับเนื้อเรื่องและมีความหมายตรงตัว

ขั้นที่ 2 การอ่าน ครูแจกบทอ่านให้นักเรียนแต่ละคนอ่านทีละย่อหน้า ทีละตัวอักษร แล้วครูถามคำถามเพื่อตรวจสอบความมั่นใจในสิ่งที่นักเรียนคาดเดาว่าถูกต้องหรือไม่ เช่น この文書は何のについてですか？ 一番美しい月は何月ですか？ この日には何をしますか？ เมื่อนักเรียนตอบคำถาม ครูก็มีการเสริมแรงโดยชมเชยและให้กำลังใจ พร้อมทั้งกระตุ้นและอธิบายเพิ่มเติมเนื้อเรื่องที่นักเรียนกำลังอ่าน ในกิจกรรมนี้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการหาข้อมูลจากแต่ละย่อหน้า เพื่อแสดงความมั่นใจและตอบสนองต่อบทอ่าน ได้จากการที่นักเรียนเปิดพจนานุกรมจากการสอบถามเพื่อนข้าง ๆ และจากครู

ขั้นที่ 3 การแปลความหมาย ครูให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องอีกครั้ง โดยให้นักเรียนขีดเส้นใต้คำศัพท์ที่ไม่รู้ความหมายในบทอ่าน และถามว่ามีคำศัพท์ใดที่ไม่เข้าใจความหมายเนื่องจากในแผนที่ 1, 2 มีคำศัพท์เฉพาะ จึงทำให้นักเรียนไม่สามารถคาดเดาคำศัพท์เหล่านี้ได้ หลังจากนั้นครูแนะนำนักเรียนโดยใช้วิธีต่อไปนี้ ครูรูปภาพอีกครั้ง อ่านประโยคซ้ำอีกครั้ง เปิดพจนานุกรม ถามเพื่อน หากยังไม่ได้คำตอบที่ถูกต้อง ครูก็บอกความหมายของคำศัพท์ให้นักเรียน โดยการบอกไปด้วยภาษาญี่ปุ่นสั้นๆ ที่เข้าใจง่าย หรือพูดถึงบริบทของคำศัพท์ที่นักเรียนเคยเรียนมาแล้วเพื่อกระตุ้นการคิด หลังจากนั้นครูให้นักเรียนเขียนสรุปเรื่องที่อ่านลงกระดาษตามที่นักเรียนเข้าใจ

ขั้นที่ 4 การตรวจสอบความเข้าใจ ครูถามคำถามเพื่อตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียน เช่น บทอ่านเกี่ยวกับอะไร ใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร เมื่อไร และครูได้เปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามในสิ่งที่นักเรียนไม่เข้าใจ เพื่อเป็นการตรวจสอบสิ่งที่นักเรียนคาดเดาเป็นครั้งสุดท้าย พร้อมครูสอดแทรกความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับวัฒนธรรมของญี่ปุ่นที่อยู่ในบทอ่านเพิ่มเติม

ขั้นที่ 5 การพัฒนาทักษะการอ่าน ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดท้ายบทอ่าน และเฉลยโดยให้นักเรียนเปลี่ยนกันตรวจคำตอบ โดยแบบฝึกหัดเป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 5 ข้อ

เมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอนในวงจรปฏิบัติที่ 1 ครูให้นักเรียนทุกคนทำแบบทดสอบท้ายวงจร สามารถสรุปผลได้ดังนี้

ตาราง 3 ผลการทดสอบท้ายวงจรปฏิบัติที่ 1

นักเรียนคนที่	ผลการทดสอบ		สรุป
	คะแนนที่ได้ (เต็ม 20 คะแนน)	ร้อยละ	
1	15	75	ไม่ผ่าน
2	18	90	ผ่าน
3	19	95	ผ่าน
4	19	95	ผ่าน
5	12	60	ไม่ผ่าน
6	12	60	ไม่ผ่าน
7	20	100	ผ่าน
8	17	85	ผ่าน

ตาราง 3 (ต่อ)

นักเรียนคนที่	ผลการทดสอบ		สรุป
	คะแนนที่ได้ (เต็ม 20 คะแนน)	ร้อยละ	
9	16	80	ผ่าน
10	14	70	ไม่ผ่าน
11	16	80	ผ่าน
12	9	45	ไม่ผ่าน
13	11	55	ไม่ผ่าน
14	16	80	ผ่าน
15	17	85	ผ่าน
16	17	85	ผ่าน
17	19	95	ผ่าน
18	18	90	ผ่าน
19	13	65	ไม่ผ่าน
20	18	90	ผ่าน
21	19	95	ผ่าน
22	19	95	ผ่าน
23	13	65	ไม่ผ่าน
24	17	85	ผ่าน
25	18	90	ผ่าน
26	17	85	ผ่าน
27	16	80	ผ่าน
28	17	85	ผ่าน
29	19	95	ผ่าน
30	20	100	ผ่าน
Σx	491	2,455	

จากตาราง 3 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้พัฒนาการอ่านจับใจความด้วย
กิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA ในวงจรปฏิบัติที่ 1 มีผลคะแนนเฉลี่ยการทดสอบท้ายวงจร เท่ากับ 16

คิดเป็นร้อยละ 80 เมื่อพิจารณานักเรียนเป็นรายบุคคล ยังมีนักเรียนที่มีผลการทดสอบไม่ผ่านตามเกณฑ์การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น ร้อยละ 80 ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 26 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด

เมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอนในวงจรปฏิบัติที่ 1 ครูให้นักเรียนทุกคนทำแบบตรวจสอบความคิดเห็นต่อกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA สามารถสรุปผลได้ว่า นักเรียนที่เป็นกลุ่มเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้ จำนวนทั้งหมด 30 คน มีความคิดเห็นจากข้อคำถาม 6 ข้อดังนี้ เมื่อนักเรียนดูรูปภาพแล้ว สามารถคาดเดาเนื้อเรื่องได้ทันทีว่าเกี่ยวกับเรื่องใด คิดเป็นร้อยละ 80 ไม่สามารถคาดเดาเนื้อเรื่องได้ทันทีว่าเกี่ยวกับเรื่องใด คิดเป็นร้อยละ 20 เมื่อนักเรียนอ่านชื่อเรื่องแล้ว สามารถคาดเดาเนื้อเรื่องได้ทันทีว่าเกี่ยวกับเรื่องใด คิดเป็นร้อยละ 86.67 ไม่สามารถคาดเดาเนื้อเรื่องได้ทันทีว่าเกี่ยวกับเรื่องใด คิดเป็นร้อยละ 13.33 เมื่อนักเรียนเริ่มอ่านเนื้อเรื่องที่ละส่วน คำศัพท์ช่วยสนับสนุนในการอ่านมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 83.34 ตัวอักษรคันจิช่วยสนับสนุนในการอ่านมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 13.33 โครงสร้างไวยากรณ์ช่วยสนับสนุนในการอ่านมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 3.33 นักเรียนใช้ความรู้และประสบการณ์เดิมเชื่อมโยงกับเนื้อเรื่องที่อ่าน คิดเป็นร้อยละ 90 นักเรียนไม่ได้ใช้ความรู้และประสบการณ์เดิมเชื่อมโยงกับเนื้อเรื่องที่อ่าน คิดเป็นร้อยละ 10 นักเรียนสามารถค้นหาข้อมูลในเนื้อเรื่องเพื่อตอบคำถามโดยวิธีอ่านด้วยตัวเอง คิดเป็นร้อยละ 33.33 อ่านโดยใช้พจนานุกรม คิดเป็นร้อยละ 16.67 อ่านโดยสอบถามเพื่อน คิดเป็นร้อยละ 16.67 อ่านโดยสอบถามครูผู้สอน คิดเป็นร้อยละ 23.33 และกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA ช่วยพัฒนาทักษะการอ่านของนักเรียน คิดเป็นร้อยละ 100

ตาราง 4 ปัญหาอุปสรรคและแนวทางแก้ไขในวงจรปฏิบัติการที่ 1

ปัญหาและอุปสรรค	แนวทางแก้ไขและข้อเสนอแนะ
1. ขั้นการคาดเดา นักเรียนยังขาดความมั่นใจในการแสดงความคิดเห็น คาดเดา และให้เหตุผลสนับสนุนสิ่งที่คาดเดา	1. ครูให้นักเรียนใช้ภาษาไทยในการอธิบายข้อคิดเห็นได้ และแนะนำประโยคภาษาญี่ปุ่นที่ถูกต้องให้นักเรียนเพิ่มเติม
2. ขั้นการอ่าน นักเรียนใช้เวลาในการทำควาเข้าใจบทอ่านนาน เพราะมีคำศัพท์ใหม่และคำศัพท์เฉพาะ	2. ครูชี้แนะคำศัพท์ใหม่และคำศัพท์เฉพาะนั้นด้วยการใช้ประโยคภาษาญี่ปุ่นง่ายๆ

ตาราง 4 (ต่อ)

ปัญหาและอุปสรรค	แนวทางแก้ไขและข้อเสนอแนะ
3. ขั้นตอนการแปลความหมาย นักเรียนเขียนสรุปเรื่องที่อ่านด้วยภาษาที่เข้าใจยาก (เรียงประโยคไม่สวยงาม)	3. ครูผู้สอนให้นักเรียนอ่านประโยคให้ฟัง แล้วแก้ไขโดยใช้คำใกล้เคียงให้นักเรียนปรับเปลี่ยนประโยคใหม่
4. แผนที่ 3 และ 4 นักเรียนมีความสนใจน้อยลง อาจเพราะนักเรียนสามารถคาดเดาเนื้อหาจากการดูชื่อเรื่อง	4. ครูปรับกิจกรรมในขั้นการคาดเดาเนื้อเรื่องให้ท้าทายมากขึ้น กระตุ้นความสนใจในการทำข้อมูลมาสนับสนุนการคาดเดา โดยไม่ให้นักเรียนดูชื่อเรื่องจนกระทั่งอ่านเรื่องจบ และให้นักเรียนตั้งชื่อเรื่องจากการอ่าน

จากปัญหาและอุปสรรคดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงได้ดำเนินการพัฒนาในวงจรปฏิบัติที่ 2 โดยใช้การจัดกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น ซึ่งมีการปรับกิจกรรมการเรียนการสอนที่กระตุ้นให้นักเรียนสนใจมากขึ้น โดยให้นักเรียนได้ฝึกคิด หาข้อมูลมาสนับสนุนการคาดเดา โดยไม่ให้นักเรียนดูชื่อเรื่องจนกระทั่งอ่านเรื่องจบ และให้นักเรียนตั้งชื่อเรื่องจากการอ่าน

วงจรปฏิบัติที่ 2

ผู้วิจัยได้พัฒนากิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 4 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวม 8 ชั่วโมง (แผนการเรียนรู้ที่ 5-8) ซึ่งแผนการเรียนรู้แต่ละแผนมีขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน ผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เกิดผลกับนักเรียน ดังนี้

ขั้นที่ 1 การคาดเดา ครูกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจมากขึ้นและเกิดความสงสัย คิดตามรูปภาพที่ครูนำเสนอบน PPT โดยภาพดังกล่าวเป็นรูปภาพที่ไม่บ่งชี้เนื้อหาในบทอ่านชัดเจน ดังเช่น ในแผนที่ 5 たいい<の日 ครูนำเสนอรูปภาพที่ไม่ชัดเจนว่าเป็นวันพลศึกษาของประเทศญี่ปุ่น แต่นำเสนอด้วยรูปภาพคำศัพท์ที่เกี่ยวกับกีฬาชนิดต่างๆ เช่น ซูโม่ เบสบอล ยูโด ฯลฯ ในแผนที่ 6 写真クラブ ครูนำเสนอเกี่ยวกับกิจกรรมชมรมของนักเรียนญี่ปุ่นต่าง ๆ ที่ทำหลังเลิกเรียน เช่น ชมรมร้องเพลงประสานเสียง ชมรมดนตรี ชมรมเบสบอล ฯลฯ ในแผนที่ 7 みそしる ครูนำเสนอด้วยรูปภาพวัตถุดิบที่ใช้ในการทำซูบเต้าเจี้ยวของญี่ปุ่น ในแผนที่ 8 さいりง ครูนำเสนอด้วยรูปภาพสกุลเงินของญี่ปุ่น ขั้นนี้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นในการคาดเดาและ

พยายามหารายละเอียดจากภาพมาเป็นข้อมูลในการสนับสนุนการคาดเดา นักเรียนมีการแสดงความคิดเห็นแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกัน ซึ่งนักเรียนแต่ละคนก็มีความคิดที่แตกต่างกันออกไป มีทั้งที่ตอบได้ตรงและใกล้เคียงกับเนื้อหาให้บทอ่านและไม่เกี่ยวกับเนื้อหาในบทอ่านเลย

ขั้นที่ 2 การอ่าน ครูแจกบทอ่านให้นักเรียนแต่ละคนอ่าน โดยไม่ให้นักเรียนคาดเดาจากชื่อเรื่อง และถามคำถามเพื่อให้นักเรียนหาข้อมูลและรายละเอียดจากบทอ่านเพิ่มมากขึ้น ซึ่งมีตัวอย่างคำถามดังนี้ だれ？ 何？ どこ？ いつ？ どうして？ และ どうやって？ นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการอ่านเนื้อเรื่องแต่ละส่วน เพื่อหาข้อมูลมาสนับสนุนการคาดเดา นักเรียนพยายามอ่านบทอ่านให้จบเพื่อที่จะตั้งชื่อเรื่องจากสิ่งที่อ่านและรู้สึกตื่นเต้นที่ได้เปรียบเทียบชื่อเรื่องที่ตนเองตั้งว่าตรงกับชื่อเรื่องของบทอ่านนั้นหรือไม่

ขั้นที่ 3 การแปลความหมาย ในแผนที่ 5, 6, 7 และ 8 ครูเขียนความหมายของคำศัพท์ใหม่ที่นักเรียนอาจจะไม่รู้ที่กระดาน เพื่อเป็นแนวทางให้นักเรียน แล้วให้นักเรียนระบุว่ามีความหมายของคำใด โดยนักเรียนลองเดาความหมายจากตัวอักษรคันจิ เพราะตัวอักษรคันจิจะมีความหมายสื่อในตัว และตรวจคำตอบโดยการเปิดพจนานุกรม จากกิจกรรมนี้นักเรียนสามารถบอกความหมายของคำศัพท์ได้ถูกต้องมากขึ้นและมีความพยายามที่จะถามครูเกี่ยวกับคำศัพท์บางคำที่ไม่รู้ นอกจากนี้ยังเป็นกิจกรรมที่ทำให้ครูและนักเรียนพูดคุยเกี่ยวกับตัวอักษรคันจิมากขึ้น

ขั้นที่ 4 การตรวจสอบความเข้าใจ ครูให้นักเรียนแลกเปลี่ยนข้อมูลที่ได้จากบทอ่านกับเพื่อนข้าง ๆ และให้นักเรียนคิดคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่องเพื่อถามเพื่อนๆ ในชั้นเรียน คนละ 1 คำถาม พร้อมคำตอบ โดยครูคอยให้คำแนะนำอยู่ใกล้ๆ จากนั้นครูให้นักเรียนทุกคนออกมาเขียนชื่อเรื่องที่คิดไว้หลังจากอ่านเนื้อเรื่องบนกระดาน และจับสลากชื่อนักเรียนออกมานำเสนอหน้าชั้นเรียน ถึงชื่อเรื่องที่ตั้งไว้ว่ามีแนวคิดเช่นไรหลังจากการอ่านเนื้อเรื่องแล้ว จำนวน 5 คน และให้นักเรียนถามคำถามที่ได้เตรียมไว้กับเพื่อน 1 คน เช่น นักเรียนนำเสนอชื่อเรื่องในแผนที่ 5 ว่า “たいい<の日” เนื่องจากในบทอ่านมีคำนี้หลายครั้ง และดูจากประโยคแรกของบทอ่านที่เขียนว่า “日本には「たいい<の日」という休みの日があります。” นักเรียนนำเสนอชื่อเรื่องในแผนที่ 6 ว่า “写真クラブ” เนื่องจากในเนื้อเรื่องพูดถึงการถ่ายภาพและดูจากประโยคนี้ “写真を撮るのが好きな人は、ぜひわたしたちの写真クラブに来てください。” เมื่อนักเรียนนำเสนอครบ 5 คน ครูเขียนชื่อเรื่องของบทอ่านที่ถูกต้องบนกระดาน และตรวจสอบคำตอบของนักเรียนที่เขียนชื่อเรื่องไว้ก่อนนี้ อาจมีการอภิปรายเพิ่มเติมในบางข้อที่นักเรียนเขียน

ขั้นที่ 5 การพัฒนาทักษะการอ่าน ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดท้ายบทอ่าน และเฉลยโดยให้นักเรียนเปลี่ยนกันตรวจคำตอบ โดยแบบฝึกหัดเป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 5 ข้อ

เมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอนในวงจรปฏิบัติที่ 2 ครูให้นักเรียนทุกคนทำ
แบบทดสอบท้ายวงจร สามารถสรุปผลได้ดังนี้

ตาราง 5 ผลการทดสอบท้ายวงจรปฏิบัติที่ 2

นักเรียนคนที่	ผลการทดสอบ		สรุป
	คะแนนที่ได้ (เต็ม 20 คะแนน)	ร้อยละ	
1	16	80	ผ่าน
2	18	90	ผ่าน
3	20	100	ผ่าน
4	19	95	ผ่าน
5	12	60	ไม่ผ่าน
6	13	65	ไม่ผ่าน
7	20	100	ผ่าน
8	18	90	ผ่าน
9	16	80	ผ่าน
10	16	80	ผ่าน
11	16	80	ผ่าน
12	11	55	ไม่ผ่าน
13	16	80	ผ่าน
14	16	80	ผ่าน
15	18	90	ผ่าน
16	17	85	ผ่าน
17	19	95	ผ่าน
18	17	85	ผ่าน
19	16	80	ผ่าน
20	18	90	ผ่าน
21	19	95	ผ่าน
22	20	100	ผ่าน

ตาราง 5 (ต่อ)

นักเรียนคนที่	ผลการทดสอบ		สรุป
	คะแนนที่ได้ (เต็ม 20 คะแนน)	ร้อยละ	
23	16	80	ผ่าน
24	17	85	ผ่าน
25	18	90	ผ่าน
26	18	90	ผ่าน
27	17	85	ผ่าน
28	17	85	ผ่าน
29	20	100	ผ่าน
30	20	100	ผ่าน
Σx	514	2,570	
$\bar{X}$	17.13	85.66	
S.D.	2.25	11.27	

จากตาราง 5 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้พัฒนาการอ่านจับใจความด้วยกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA ในวงจรปฏิบัติที่ 2 มีผลคะแนนเฉลี่ยการทดสอบท้ายวงจร เท่ากับ 17.13 คิดเป็นร้อยละ 85.66 เมื่อพิจารณานักเรียนเป็นรายบุคคล ยังมีนักเรียนที่มีผลการทดสอบไม่ผ่านตามเกณฑ์การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น ร้อยละ 80 ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 10 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด

เมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอนในวงจรปฏิบัติที่ 2 ครูให้นักเรียนทุกคนทำแบบตรวจสอบความคิดเห็นต่อกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA สามารถสรุปผลได้ว่า นักเรียนที่เป็นกลุ่มเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้ จำนวนทั้งหมด 30 คน มีความคิดเห็นจากข้อคำถาม 6 ข้อดังนี้ เมื่อนักเรียนดูรูปภาพแล้ว สามารถคาดเดาเนื้อเรื่องได้ทันทีว่าเกี่ยวกับเรื่องใด คิดเป็นร้อยละ 70 ไม่สามารถคาดเดาเนื้อเรื่องได้ทันทีว่าเกี่ยวกับเรื่องใด คิดเป็นร้อยละ 30 เมื่อนักเรียนอ่านชื่อเรื่องแล้ว สามารถคาดเดาเนื้อเรื่องได้ทันทีว่าเกี่ยวกับเรื่องใด คิดเป็นร้อยละ 90 ไม่สามารถคาดเดาเนื้อเรื่องได้ทันทีว่าเกี่ยวกับเรื่องใด คิดเป็นร้อยละ 10 เมื่อนักเรียนเริ่มอ่านเนื้อเรื่องที่ละส่วน คำศัพท์ช่วยสนับสนุนในการอ่านมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 86.66 ตัวอักษรคันจิช่วยสนับสนุนในการอ่านมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 6.67 โครงสร้างไวยากรณ์ช่วยสนับสนุนในการอ่านมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 6.67 นักเรียนใช้ความรู้และ

ประสบการณ์เดิมเชื่อมโยงกับเนื้อเรื่องที่อ่าน คิดเป็นร้อยละ 100 นักเรียนสามารถค้นหาข้อมูลในเนื้อเรื่องเพื่อตอบคำถามโดยวิธีอ่านด้วยตัวเอง คิดเป็นร้อยละ 6.67 อ่านโดยใช้พจนานุกรม คิดเป็นร้อยละ 73.33 อ่านโดยสอบถามเพื่อน คิดเป็นร้อยละ 16.67 อ่านโดยสอบถามครูผู้สอน คิดเป็นร้อยละ 3.33 และกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA ช่วยพัฒนาทักษะการอ่านของนักเรียน คิดเป็นร้อยละ 100

ตาราง 6 ปัญหาอุปสรรคและแนวทางแก้ไขในวงจรปฏิบัติที่ 2

ปัญหาและอุปสรรค	แนวทางแก้ไขและข้อเสนอแนะ
1. นักเรียนบางคนไม่ให้ความร่วมมือในการตอบคำถามเนื่องจากทำงานรายวิชาอื่น	1. ครูเดินเข้าไปหานักเรียนและพูดคุยเกี่ยวกับเนื้อหาในบทอ่าน ว่าสามารถทำได้หรือไม่ เพื่อเป็นการจูงใจให้นักเรียนกลับมาสนใจในบทอ่าน
2. ขั้นตอนการอ่าน นักเรียนใช้เวลาในการทำควาเข้าใจบทอ่านนาน เพราะมีคำศัพท์ใหม่และคำศัพท์เฉพาะ	2. ครูชี้แนะคำศัพท์ที่ใหม่และคำศัพท์เฉพาะนั้น ด้วยการไปด้วยประโยคภาษาญี่ปุ่นง่ายๆ

จากปัญหาและอุปสรรคดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงได้ดำเนินการพัฒนาในวงจรปฏิบัติที่ 3 โดยใช้การจัดกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น ซึ่งมีการปรับกิจกรรมการเรียนการสอนที่กระตุ้นให้นักเรียนสนใจและตอบคำถามมากขึ้น โดยให้นักเรียนได้ฝึกคิด ค้น หาคำศัพท์ และข้อมูลอื่น ๆ มาสนับสนุนการคาดเดา

วงจรปฏิบัติที่ 3

ผู้วิจัยได้พัฒนากิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 4 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวม 8 ชั่วโมง (แผนการเรียนรู้ที่ 9-12) ซึ่งแผนการเรียนรู้แต่ละแผนมีขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน ผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เกิดผลกับนักเรียน ดังนี้

ขั้นที่ 1 การคาดเดา ครูให้นักเรียนทั้งห้องดูรูปภาพใน PPT ซึ่งรูปภาพเป็นภาพที่ไม่ได้สื่อความหมายโดยตรงกับชื่อเรื่อง และร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับรูปภาพ เช่น ในแผนที่ 9 เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวที่ตัวละครเอกอยากไปกับแม่ในเมืองเซ็นได จังหวัดมิยาซากิ ประเทศญี่ปุ่น ซึ่งครูใช้รูปภาพแผนที่ประเทศญี่ปุ่นที่มีลูกศรชี้ไปที่เมืองเซ็นได

ในแผนที่ 10 เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับฟัน ซึ่งครูใช้รูปภาพแปรงสีฟัน ในแผนที่ 11 เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการดอวยพรปีใหม่ของญี่ปุ่น ซึ่งครูใช้รูปภาพนักชัตรต่าง ๆ ในแผนที่ 12 เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการประกาศใช้ลิฟต์ชั่วคราว ซึ่งครูใช้ป้ายสัญลักษณ์การห้ามใช้ เมื่อดูรูปภาพแล้ว ครูให้นักเรียนคาดเดาเนื้อเรื่องจากรูปภาพ และบันทึกไว้ในกระดาน ในกิจกรรมนี้ นักเรียนเกิดความสนใจในรูปภาพ และเรื่องราวต่าง ๆ ที่ครูนำเสนอ

ขั้นที่ 2 การอ่าน ครูให้นักเรียนจับกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน และทำการแจกบทอ่านให้นักเรียน แล้วให้นักเรียนร่วมกันอ่าน คติวิเคราะห์และอภิปรายเนื้อหาในบทอ่าน เพื่อหาข้อมูลมาสนับสนุนการคาดเดา ในกิจกรรมการอ่านนี้ครูถามคำถามให้นักเรียนหาคำตอบจากข้อมูล คำถามที่ครูถามนั้นเป็นคำถามโดยนัย (คำถามที่มีความหมายของคำหรือข้อความในแง่มุมอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ความหมายหลัก) เช่น “どうしてお母さんと仙台へ行きたいですか？” ในแผนที่ 9 “どうして歯が2回も生れてくるのか知っていますか？” ในแผนที่ 10 “日本の年賀状には、何の言葉を書きますか？” ในแผนที่ 11 และ “エレベーターを使うことができないのはいつですか？” ในแผนที่ 12 จนนักเรียนอ่านจบทั้งบทอ่าน โดยคำถามที่ครูถามนั้นได้เขียนไว้บนกระดานด้วย นักเรียนส่วนใหญ่สามารถตอบคำถามและสามารถคาดเดาชื่อเรื่องได้ใกล้เคียงและถูกต้อง แต่ยังมีนักเรียน 2-3 คน ตอบคำถามไม่ได้ อาจเนื่องจากไม่มีความมั่นใจในการตอบหรือไม่รู้คำศัพท์ที่เป็นภาษาญี่ปุ่น

ขั้นที่ 3 การแปลความหมาย ในแผนที่ 9, 10, 11 และ 12 ครูได้สอนเกี่ยวกับคำศัพท์ โดยครูให้นักเรียนกวาดสายตารวดเร็ว หาคำศัพท์ที่ครูอ่านออกเสียง แล้วให้นักเรียนฝึกออกเสียงพร้อมทั้งหาความหมายของคำศัพท์ที่ได้ยิน โดยครูบอกไวยากรณ์ของคำศัพท์นั้นว่าเป็นชนิดใด เช่น คำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำวิเศษณ์ ฯลฯ ด้วยคำถามว่า “この言葉は名詞です。” “タイ語で何ですか。” แล้วให้นักเรียนนำคำศัพท์นั้นไปเติมในช่องว่างบนกระดาน เพื่อเป็นการฝึกให้นักเรียนใช้โครงสร้างของคำและประโยคในการแปลความหมายของคำศัพท์

ขั้นที่ 4 การตรวจสอบความเข้าใจ ครูให้นักเรียนจับกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน จากนั้นร่วมกันสรุปความคิดตั้งแต่เริ่มต้นการคาดเดาจากรูปภาพ และแต่ละย่อหน้าตามลำดับจนถึงชื่อเรื่อง แล้วออกมานำเสนอผลการคาดเดาของกลุ่มตนหน้าชั้นเรียน ในขณะที่นักเรียนออกมานำเสนอ ครูก็ทำการจดบันทึกข้อมูลที่บนกระดาน เมื่อทุกกลุ่มนำเสนอเสร็จสิ้น ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายข้อมูลต่าง ๆ บนกระดาน เพื่อตรวจสอบความเข้าใจ สรุปเนื้อหาในบทอ่าน และเปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความรู้สึเกี่ยวกับชื่อเรื่องของกลุ่มอื่น ๆ จากการสังเกตของครูจะเห็นว่านักเรียนมีกระบวนการคิดอย่างเป็นระบบ สามารถเชื่อมโยงประสบการณ์ความรู้เดิม รูปภาพกับบทอ่านได้ดี เช่น ในแผนที่ 9 นักเรียนดูรูปภาพเกี่ยวกับแผนที่ประเทศญี่ปุ่นที่มีลูกศรชี้ไปที่เมืองเซ็นได นักเรียนก็คาดเดาว่าเนื้อเรื่องจะต้องเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวในเมืองเซ็นได เพราะเมืองเซ็นไดเป็นเมืองที่มีชื่อเสียงเรื่องธรรมชาติที่สวยงาม ซึ่งมีชื่อเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า “เมืองแห่งต้นไม้” ในแต่ละ

ฤดูกาลจะมีความสวยงามที่แตกต่างกันออกไป และเมื่ออ่านต่อไปเรื่อย ๆ จะพบกับประโยคที่ว่า “私が一番あんなにしたい場所は仙台です。” ซึ่งเป็นประโยคที่บอกจุดประสงค์ของบทอ่าน หลังจากอ่านเนื้อเรื่องทั้งหมดนักเรียนยืนยันการคาดเดาว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับเมืองเซ็นได พร้อมทั้งให้เหตุผลว่าใจความหลักของบทอ่านล้วนบรรยายถึงเมืองเซ็นไดทั้งสิ้น และในแผนที่ 11 นักเรียนคาดเดาว่าเนื้อเรื่องจะต้องเกี่ยวกับการดอวยพรปีใหม่ เนื่องจากในบทอ่านมีคำว่า “年賀状” กล่าวซ้ำในทุก ๆ ย่อหน้า นักเรียนจึงคิดว่าเป็นคำสำคัญของบทอ่าน

ขั้นที่ 5 การพัฒนาทักษะการ ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดท้ายบทอ่านผ่านการเล่นเกมชื่อ “คาฮูท” (Kahoot) ซึ่งคาฮูทเป็นเกมที่ช่วยให้นักเรียนสนุกกับการทำแบบฝึกหัดมากขึ้น โดยคำถามจะแสดงที่จอหน้าชั้นเรียน และให้นักเรียนตอบคำถามบนอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ แท็บเล็ต หรือสมาร์ตโฟนของตนเอง เกมนี้ทำให้นักเรียนเกิดความสุขสนุกสนาน และภูมิใจนักเรียนที่จะตอบคำถามได้เป็นอย่างดี เมื่อหมดเวลาหรือทุกคนตอบคำถามครบแล้วระบบก็จะไปที่หน้าเฉลยพร้อมกับโชว์สถิติการตอบคำถามของนักเรียนว่าใครตอบข้อใดบ้าง แต่จะไม่บอกชื่อนักเรียนและครูก็ทำการอธิบายเนื้อหาเพิ่มเติม จากนั้นครูก็ดัดให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดข้อถัดไปเรื่อย ๆ

เมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอนในวงจรปฏิบัติที่ 3 ครูให้นักเรียนทุกคนทำแบบทดสอบท้ายวงจร สามารถสรุปผลได้ดังนี้

ตาราง 7 ผลการทดสอบท้ายวงจรปฏิบัติที่ 3

นักเรียนคนที่	ผลการทดสอบ		สรุป
	คะแนนที่ได้ (เต็ม 20 คะแนน)	ร้อยละ	
1	18	90	ผ่าน
2	18	90	ผ่าน
3	19	95	ผ่าน
4	19	95	ผ่าน
5	16	80	ผ่าน
6	16	80	ผ่าน
7	20	100	ผ่าน
8	18	90	ผ่าน

ตาราง 7 (ต่อ)

นักเรียนคนที่	ผลการทดสอบ		สรุป
	คะแนนที่ได้ (เต็ม 20 คะแนน)	ร้อยละ	
9	18	90	ผ่าน
10	16	80	ผ่าน
11	17	85	ผ่าน
12	14	70	ไม่ผ่าน
13	16	80	ผ่าน
14	17	85	ผ่าน
15	18	90	ผ่าน
16	18	90	ผ่าน
17	20	100	ผ่าน
18	17	85	ผ่าน
19	16	80	ผ่าน
20	19	95	ผ่าน
21	20	100	ผ่าน
22	19	95	ผ่าน
23	17	85	ผ่าน
24	18	90	ผ่าน
25	17	85	ผ่าน
26	17	85	ผ่าน
27	17	85	ผ่าน
28	18	90	ผ่าน
29	19	95	ผ่าน
30	20	100	ผ่าน
Σx	532	2660	
$\bar{X}$	17.73	88.66	
S.D.	1.46	7.30	

จากตาราง 7 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้พัฒนาการอ่านจับใจความด้วยกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA ในวงจรปฏิบัติที่ 3 มีผลคะแนนเฉลี่ยการทดสอบท้ายวงจร เท่ากับ 17.73 คิดเป็นร้อยละ 88.66 เมื่อพิจารณานักเรียนเป็นรายบุคคล ยังมีนักเรียนที่มีผลการทดสอบไม่ผ่านตามเกณฑ์การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น ร้อยละ 80 ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.33 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด

เมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอนในวงจรที่ 3 ครูให้นักเรียนทุกคนทำแบบตรวจสอบความคิดเห็นต่อกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA สามารถสรุปผลได้ว่า นักเรียนที่เป็นกลุ่มเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้ จำนวนทั้งหมด 30 คน มีความคิดเห็นจากข้อคำถาม 6 ข้อดังนี้ เมื่อนักเรียนดูรูปภาพแล้วสามารถคาดเดาเนื้อเรื่องได้ทันทีว่าเกี่ยวกับเรื่องใด คิดเป็นร้อยละ 86.67 ไม่สามารถคาดเดาเนื้อเรื่องได้ทันทีว่าเกี่ยวกับเรื่องใด คิดเป็นร้อยละ 13.33 เมื่อนักเรียนอ่านชื่อเรื่องแล้วสามารถคาดเดาเนื้อเรื่องได้ทันทีว่าเกี่ยวกับเรื่องใด คิดเป็นร้อยละ 100 เมื่อนักเรียนเริ่มอ่านเนื้อเรื่องที่ละส่วน คำศัพท์ช่วยสนับสนุนในการอ่านมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 86.67 ตัวอักษรคันจิช่วยสนับสนุนในการอ่านมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 6.67 โครงสร้างไวยากรณ์ช่วยสนับสนุนในการอ่านมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 6.67 นักเรียนใช้ความรู้และประสบการณ์เดิมเชื่อมโยงกับเนื้อเรื่องที่อ่าน คิดเป็นร้อยละ 100 นักเรียนสามารถค้นหาข้อมูลในเนื้อเรื่องเพื่อตอบคำถามโดยวิธีอ่านด้วยตัวเอง คิดเป็นร้อยละ 20 อ่านโดยใช้พจนานุกรม คิดเป็นร้อยละ 63.33 อ่านโดยสอบถามเพื่อน คิดเป็นร้อยละ 10 อ่านโดยสอบถามครูผู้สอน คิดเป็นร้อยละ 6.67 และกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA ช่วยพัฒนาทักษะการอ่านของนักเรียน คิดเป็นร้อยละ 100

ตาราง 8 ปัญหาอุปสรรคและแนวทางแก้ไขในวงจรปฏิบัติที่ 3

ปัญหาและอุปสรรค	แนวทางแก้ไขและข้อเสนอแนะ
1. รูปภาพที่นำเสนอแก่นักเรียนเป็นรูปภาพนิ่งไม่น่าสนใจ	1. ครูเพิ่มรูปภาพให้หลากหลายมากขึ้น เช่น ภาพเคลื่อนไหว หรือ วิดีโอ
2. นักเรียนบางคนสัญญาณอินเทอร์เน็ตไม่เสถียร ทำให้หลุดออกจากการเล่นเกมส่กลางคัน	2. ครูให้นักเรียนร่วมตอบคำถามกับเพื่อนได้

จากการเรียนการสอนในวงจรปฏิบัติที่ 1-3 สามารถสรุปได้ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 9 ผลการวิเคราะห์คะแนนการทดสอบท้ายวงจร

วงจรที่	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	S.D.	ร้อยละ	จำนวนนักเรียน (คน)	
				ผ่านเกณฑ์	ไม่ผ่านเกณฑ์
วงจรที่ 1	16.36	2.83	81.83	22	8
วงจรที่ 2	17.13	2.25	85.66	27	3
วงจรที่ 3	17.73	1.46	88.66	29	1

วงจรที่ 1 นักเรียนกลุ่มเป้าหมายมีผลคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบท้ายวงจรเท่ากับ 16.36 คิดเป็นร้อยละ 80.83 เมื่อพิจารณานักเรียนเป็นรายบุคคลพบว่ายังมีนักเรียนที่มีผลการทดสอบไม่ผ่านตามเกณฑ์การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความภาษา ญี่ปุ่น ร้อยละ 80 ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 26 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด

วงจรที่ 2 นักเรียนกลุ่มเป้าหมายมีผลคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบท้ายวงจรเท่ากับ 17.13 คิดเป็นร้อยละ 85.66 เมื่อพิจารณานักเรียนเป็นรายบุคคล ยังมีนักเรียนที่มีผลการทดสอบไม่ผ่านตามเกณฑ์การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น ร้อยละ 80 ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 10 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด

วงจรที่ 3 นักเรียนกลุ่มเป้าหมายมีผลคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบท้ายวงจรเท่ากับเท่ากับ 17.73 คิด เป็นร้อยละ 88.66 เมื่อพิจารณานักเรียนเป็นรายบุคคล ยังมีนักเรียนที่มีผลการทดสอบไม่ผ่านตามเกณฑ์การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น ร้อยละ 80 ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.33 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด

หลังจากผู้วิจัยจัดกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA เสร็จสิ้นทั้ง 12 แผนแล้ว ให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เพื่อทดสอบว่า นักเรียนมีความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นเพียงใด หลังจากได้รับการสอนอ่านแบบ DR-TA แบบทดสอบที่ใช้เป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก ชนิดเลือกตอบ จำนวน 40 ข้อ คะแนนจากการทดสอบสะท้อนความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นที่ระบุว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ปรากฏดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 10 ผลการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น โดยการจัดกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

นักเรียนคนที่	ผลการทดสอบ		สรุป
	คะแนนที่ได้ (เต็ม 40 คะแนน)	ร้อยละ	
1	36	90	ผ่านเกณฑ์
2	35	88	ผ่านเกณฑ์
3	38	95	ผ่านเกณฑ์
4	37	93	ผ่านเกณฑ์
5	37	93	ผ่านเกณฑ์
6	37	93	ผ่านเกณฑ์
7	39	98	ผ่านเกณฑ์
8	37	93	ผ่านเกณฑ์
9	36	90	ผ่านเกณฑ์
10	37	93	ผ่านเกณฑ์
11	37	93	ผ่านเกณฑ์
12	32	80	ผ่านเกณฑ์
13	35	88	ผ่านเกณฑ์
14	36	90	ผ่านเกณฑ์
15	36	90	ผ่านเกณฑ์
16	37	93	ผ่านเกณฑ์
17	38	95	ผ่านเกณฑ์
18	34	85	ผ่านเกณฑ์
19	33	83	ผ่านเกณฑ์
20	39	98	ผ่านเกณฑ์
21	39	98	ผ่านเกณฑ์
22	38	95	ผ่านเกณฑ์
23	34	85	ผ่านเกณฑ์
24	37	93	ผ่านเกณฑ์

ตาราง 10 (ต่อ)

นักเรียนคนที่	ผลการทดสอบ		สรุป
	คะแนนที่ได้ (เต็ม 40 คะแนน)	ร้อยละ	
25	34	35	ผ่านเกณฑ์
26	36	90	ผ่านเกณฑ์
27	35	88	ผ่านเกณฑ์
28	37	93	ผ่านเกณฑ์
29	39	98	ผ่านเกณฑ์
30	39	98	ผ่านเกณฑ์
Σx	1094	2694	
$\bar{X}$	36.46	89.8	
S.D.	1.85	11.31	

จากตาราง 10 พบว่า จากการทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่เรียนโดยการ จัดกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA นักเรียนได้คะแนนความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 89.8 เป็นไปตามความมุ่งหมายของการวิจัย

2. ผลการศึกษาความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียน โดยการจัดกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

หลังจากเรียนผ่านไป 2 สัปดาห์ ผู้วิจัยได้ทดสอบความสามารถในการเก็บสิ่งที่เรียนรู้มา หรือจากประสบการณ์ที่เรียนรู้มาแล้วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในเนื้อหาที่อ่านจากบทอ่าน สามารถสรุปผลได้ดังตารางต่อไปนี้

พูนัน ปณฺ ฤทิโต ชีเว

ตาราง 11 ผลการศึกษาความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียน โดยการจัดกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

นักเรียนคนที่	ผลการทดสอบ (คะแนนเต็ม 40 คะแนน)			
	คะแนนสอบหลังเรียน	ร้อยละ	คะแนนสอบหลังเรียน 2 สัปดาห์	ร้อยละ
1	36	90	38	95
2	35	88	37	93
3	38	95	38	95
4	37	93	37	93
5	37	93	38	95
6	37	93	38	95
7	39	98	40	100
8	37	93	37	93
9	36	90	37	93
10	37	93	37	93
11	37	93	38	95
12	32	80	34	85
13	35	88	36	90
14	36	90	37	93
15	36	90	38	95
16	37	93	38	95
17	38	95	39	98
18	34	85	36	90
19	33	83	36	90
20	39	98	40	100
21	39	98	40	100
22	38	95	38	95

ตาราง 11 (ต่อ)

นักเรียนคนที่	ผลการทดสอบ (คะแนนเต็ม 40 คะแนน)			
	คะแนนสอบหลังเรียน	ร้อยละ	คะแนนสอบหลังเรียน 2 สัปดาห์	ร้อยละ
23	34	85	35	88
24	37	93	38	95
25	34	35	36	90
26	36	90	36	90
27	35	88	36	90
28	37	93	37	93
29	39	98	40	100
30	39	98	40	100
Σx	1094	2694	1125	2817
$\bar{X}$	36.46	89.80	37.50	93.90
S.D.	1.85	11.31	1.55	3.82

จากตาราง 11 พบว่า คะแนนเฉลี่ยของการทดสอบหลังเรียน เท่ากับ 36.46 คิดเป็นร้อยละ 89.80 คะแนนเฉลี่ยของการทดสอบหลังเรียนเมื่อเวลาผ่านไป 2 สัปดาห์ เท่ากับ 37.50 คิดเป็นร้อยละ 93.90

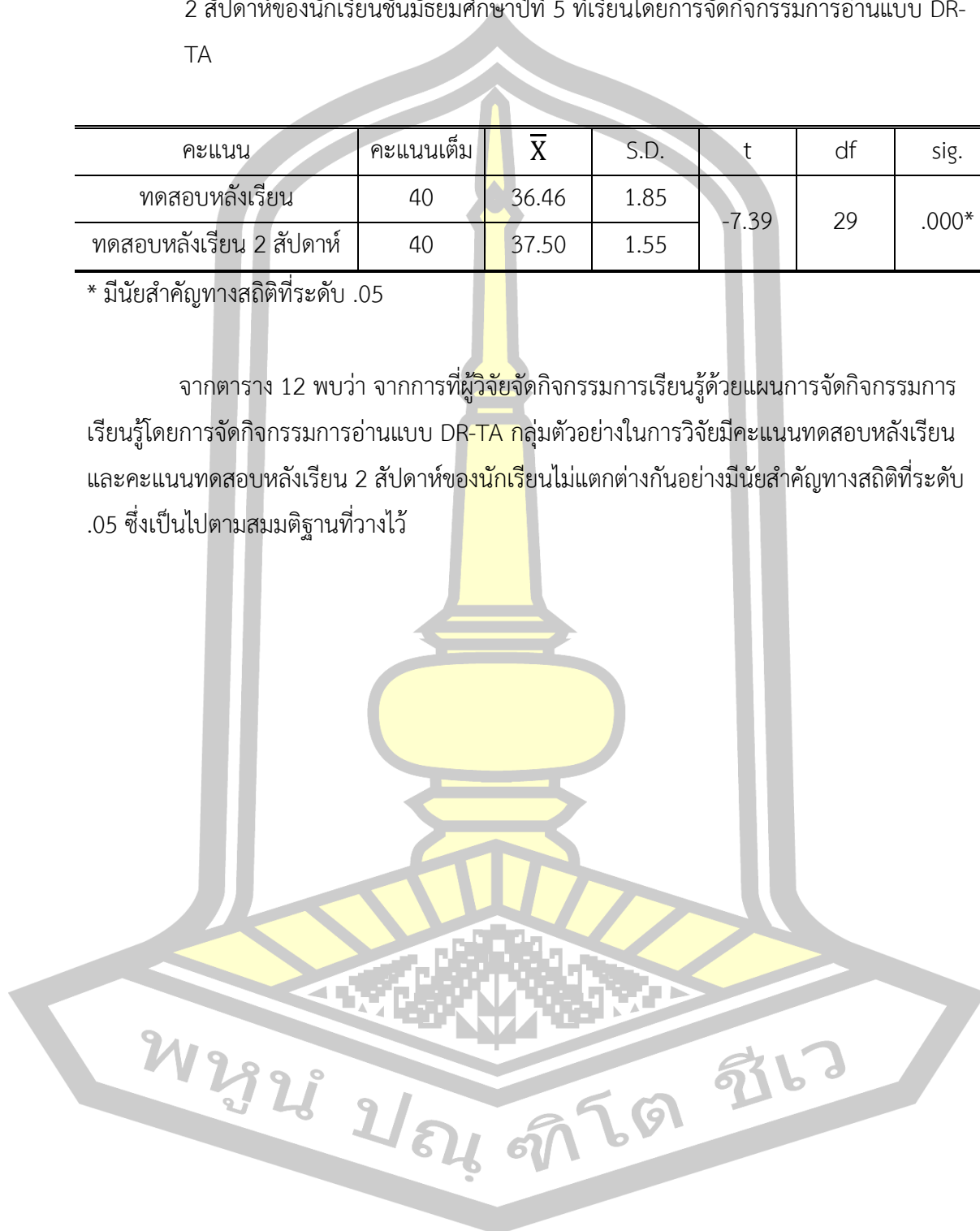
ผู้วิจัยได้นำคะแนนทดสอบหลังเรียนและคะแนนทดสอบหลังเรียน 2 สัปดาห์ของกลุ่มตัวอย่าง มาวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนด้วยสถิติ t-test แบบ Dependent Sample โดยโปรแกรมสำเร็จรูป ดังนี้

ตาราง 12 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนทดสอบหลังเรียนและคะแนนทดสอบหลังเรียน 2 สัปดาห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยการจัดกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA

คะแนน	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D.	t	df	sig.
ทดสอบหลังเรียน	40	36.46	1.85	-7.39	29	.000*
ทดสอบหลังเรียน 2 สัปดาห์	40	37.50	1.55			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 12 พบว่า จากการที่ผู้วิจัยจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยการจัดกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยมีคะแนนทดสอบหลังเรียนและคะแนนทดสอบหลังเรียน 2 สัปดาห์ของนักเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่วางไว้

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความและความคงทนในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น โดยการจัดกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้สรุปผลตามลำดับ ดังนี้

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย
2. สรุปผล
3. อภิปรายผล
4. ข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยการจัดกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80
2. เพื่อศึกษาความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA

สรุปผล

1. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม) ที่เรียนด้วยกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA จำนวน 30 คนมีคะแนนความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 คิดเป็นร้อยละ 89.9 ซึ่งเป็นไปตามความมุ่งหมายของการวิจัย
2. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม) ที่เรียนด้วยกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA มีความคงทนในการเรียนรู้ ซึ่งวิเคราะห์จากคะแนนการทดสอบหลังเรียนและคะแนนทดสอบหลังเรียน 2 สัปดาห์ของนักเรียนพบว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความและความคงทนในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น โดยการจัดกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัย ได้ข้อค้นพบสำคัญที่จะอภิปรายผล ดังนี้

1. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม) ที่เรียนด้วยกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA จำนวน 30 คนมีคะแนนความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 คิดเป็นร้อยละ 89.9 ซึ่งเป็นไปตามความมุ่งหมายของการวิจัย ทั้งนี้อาจเป็นผลมาจาก ในระหว่างการจัดกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA ผู้เรียนได้รับการกระตุ้นให้ฝึกคิดไว้ล่วงหน้า ตั้งสมมติฐาน เพื่อเป็นการกระตุ้นความสนใจก่อนการอ่านและประสบการณ์เดิม และในขั้นการอ่านสืบค้นข้อมูลจากการอ่าน ผู้เรียนจะค่อย ๆ คิดวิเคราะห์ไปที่ละส่วน โดยมีครูคอยกระตุ้นด้วยการถามคำถาม ทบทวนคำศัพท์สำคัญและประโยคโครงสร้างภาษาญี่ปุ่นที่สอดคล้องกับเนื้อหาบทอ่าน ให้ผู้เรียนได้คิด นำเสนอความคิดและโต้แย้งเพื่อสนับสนุนสมมติฐานของตนเอง ทำให้เกิดการเรียนรู้ระหว่างกลุ่มเพื่อนหรือสมาชิกในกลุ่ม ระหว่างนี้ผู้เรียนจะมีการเชื่อมโยงความรู้ใหม่เข้ากับประสบการณ์ความรู้เดิม และเมื่อผ่านขั้นตอนนี้แล้วหากผู้เรียนยังเกิดความสงสัยเกี่ยวกับเนื้อหาที่ได้อ่านหรือแม้แต่คำศัพท์หรือประโยคที่ไม่เข้าใจ ขั้นนี้จะเป็นการขยายความรู้หรือความหมายทางภาษาโดยการอธิบายเพิ่มเติมจากผู้สอนหรือเพื่อนร่วมชั้น ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนสามารถเกิดความรู้เพิ่มเติมในส่วนที่ยังไม่เข้าใจหรือข้อสงสัยได้ จากนั้นครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายข้อมูลต่าง ๆ เพื่อตรวจสอบความเข้าใจ สรุปเนื้อหาในบทอ่าน และเปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความรู้สึกเกี่ยวกับชื่อเรื่องของกลุ่มอื่น ๆ สอดคล้องกับแนวคิดของ Stauffer (1969) และ Tierney และ Dishner (1995) เกี่ยวกับกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA ว่าเป็นกระบวนการคิดที่ต้องใช้ประสบการณ์เดิมของผู้อ่านเข้ามาเชื่อมโยงกับ ความคิดของผู้เขียน การเชื่อมโยงนี้เริ่มด้วยการตั้งสมมติฐาน โดยใช้ความคิดของผู้อ่านเอง คาดเดาเนื้อหา จากนั้นจึงอ่านเพื่อหาข้อมูลและตรวจสอบการคาดเดา กระบวนการเชื่อมโยงระหว่างความคิดของผู้อ่านกับความคิดของผู้เขียนนี้จะสิ้นสุดลงด้วยการสรุปว่าผู้อ่านคาดเดาถูกหรือไม่ สอดคล้องกับ ญัฐธิดา กลางประชา (2556) ได้วิจัยการพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนอ่านแบบ DR-TA พบว่า 1) การพัฒนาความสามารถในการ อ่านภาษาอังกฤษ เพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนอ่านแบบ DR-TA ตามกระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการ ทำให้นักเรียนมีคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อความเข้าใจเฉลี่ยร้อยละ 78 และจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 87.50 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับ

รัตนัญญา โชติวิวัฒนาชัย (2557) ที่ได้ศึกษาการพัฒนาชุดกิจกรรมการสอนแบบ DR-TA เพื่อส่งเสริมความคิดรวบยอดในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า คะแนนความคิดรวบยอดในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และคะแนนสอบหลังเรียนของนักเรียนสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับ กณวรรณ บุญหล้า (2558) ได้ใช้กลวิธีการอ่านแบบ DR-TA ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้ที่ เน้นสมองเป็นฐานเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม) ที่เรียนด้วยกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA มีความคงทนในการเรียนรู้ ซึ่งวิเคราะห์จากคะแนนการทดสอบหลังเรียนและคะแนนทดสอบหลังเรียน 2 สัปดาห์ของนักเรียนพบว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นผลมาจาก การจัดกิจกรรมการเรียนรู้การอ่านและบทเรียนที่มีความหมาย เช่น การสร้างและเลือกใช้สื่อที่มีความหลากหลายและสอดคล้องกับความสนใจของผู้เรียน การจัดสถานการณ์การเรียนรู้ เช่น การกระตุ้นผู้เรียนด้วยการถามคำถามก่อนอ่าน ระหว่างอ่าน และหลังอ่านซึ่งเป็นการทบทวนสิ่งที่ผู้เรียนได้อ่านและเรียนรู้ การจำอย่างมีหลักเกณฑ์โดยการแนะนำให้ผู้เรียนจดจำคำศัพท์แบบหมวดหมู่ หรือจัดกลุ่มและประเภทคำ การใช้จินตนาการและความคิดในการโต้แย้งหรือแสดงความคิดเห็นซึ่งเป็นการมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ไม่ได้เพียงแต่รับฟังเฉย ๆ แต่ติดตามไปด้วย สอดคล้องกับ Atkinson และ Shiffrin (1968) ที่ได้อธิบายถึงทฤษฎีความจำระยะสั้นและระยะยาวว่า สิ่งที่เรารับเข้าสู่ความจำระยะสั้นต้องได้รับการทบทวนเพื่อให้คงอยู่ได้นานพอที่จะไม่สลายไปจากความจำระยะสั้น และสิ่งใดก็ตามถ้าอยู่ในความจำระยะสั้นเป็นระยะเวลานาน ยิ่งนานเท่าใด สิ่งนั้นก็จะมีโอกาสฝังตัวในความจำระยะยาวมากยิ่งขึ้น ถ้าเราจำสิ่งใดไว้ในความจำระยะยาว สิ่งนั้นก็ติดอยู่ในความจำตลอดไป สอดคล้อง Gagne (1970) ที่ได้อธิบายถึงขั้นตอนกระบวนการเรียนรู้และการจำว่า การจำประกอบด้วย การมุ่งใจ การทำความเข้าใจ การรู้พื้น และการสรุปหลักการ การสร้างผลย้อนกลับโดยครูและเพื่อนสมาชิกในชั้นเรียน สอดคล้องกับ Teng (2016) ที่ได้ทำการศึกษาผลของบริบทและความถี่ของคำที่ปรากฏที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญและความคงทนในการเรียนรู้ผ่านการอ่าน ของนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยชาวจีนในฮ่องกงจำนวน 180 คน พบว่า ความถี่ของคำศัพท์เป้าหมายที่ปรากฏในการอ่านที่มีบริบทเชิงสารสนเทศมีผลต่อความสามารถในการจดจำและเข้าใจความหมายคำศัพท์และสามารถนำคำศัพท์ไปใช้ได้อย่างมีนัยสำคัญ สอดคล้องกับ Tuyen และ Huyen (2019) ที่ได้ศึกษาผลของการใช้การเดาจากบริบทที่มีต่อความคงทนคำศัพท์ภาษาอังกฤษและการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 2 ในเวียดนามจำนวน 62 คน พบว่า การใช้การเดาจากบริบท

มีผลในเชิงบวกต่อการอ่านเพื่อความเข้าใจและความคงทนของคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษา
กลุ่มตัวอย่างอย่างมีนัยสำคัญ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 การเลือกเนื้อหาในบทอ่านที่นำมาจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นสิ่งสำคัญ ควรคำนึงถึง
ความเหมาะสมของเพศ วัย และระดับความสามารถในการเรียนของนักเรียนด้วย หากเนื้อหาใดที่
นักเรียนสนใจ นักเรียนจะเกิดความกระตือรือร้นการเรียนรู้เพิ่มมากขึ้น

1.2 กิจกรรมการตั้งคำถามโดยครู เป็นกิจกรรมที่กระตุ้นให้นักเรียนได้ฝึกคิดวิเคราะห์ไป
ทีละส่วน เพราะการตั้งคำถามทำให้เกิดรูปแบบการคิดใหม่ ๆ ของนักเรียน คำถามจะช่วยดึงเอาข้อมูล
ต่างๆที่มีในสมองของนักเรียนอยู่แล้วนำมาให้ได้มากขึ้น

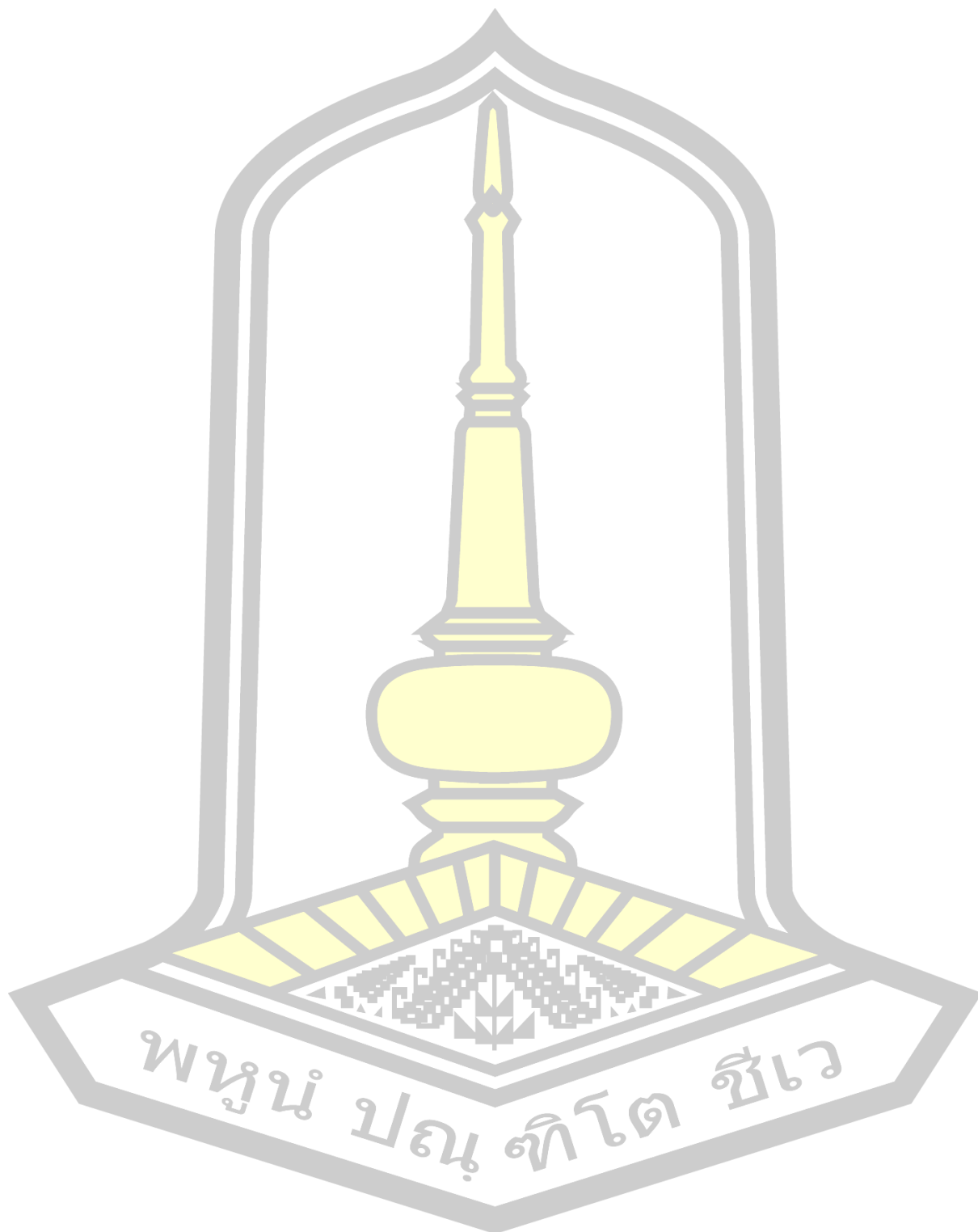
1.3 การให้แรงเสริม โดยการกล่าวชมเชย เป็นการกระตุ้นให้นักเรียนมีความสนใจในการ
เรียนและช่วยให้นักเรียนที่ขาดความมั่นใจมีความกล้าแสดงออกมากขึ้น กล้าแสดงความคิดเห็น
กล้าถาม และกล้าตอบ มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างเรียนร่วมกันมากขึ้น เพื่อสร้างบรรยากาศที่น่าเรียนและ
ไม่น่าเบื่อหน่าย ดังนั้นเวลาสอนครูควรให้แรงเสริม

2. ข้อเสนอแนะในการศึกษาค้นคว้าต่อไป

ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับความสามารถด้านการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น โดยการจัด
กิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA ด้วยบทอ่านชนิดอื่น ๆ เช่น ข่าวออนไลน์ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร ฯลฯ
ซึ่งเป็นเรื่องที่ใกล้ตัว และพบเจอในชีวิตประจำวัน เนื้อหาที่มีความซับซ้อนมากขึ้น เพื่อให้นักเรียนได้ฝึก
อ่านในเนื้อหาที่ยาก ได้ใช้ความรู้เดิมในการเชื่อมโยงกับบทอ่าน และพัฒนาความสามารถในการอ่าน
จับใจความภาษาญี่ปุ่นในระดับสูงขึ้น

พหุ ม ปณ จิต ชีเว

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กณวรรณ บัญหล้า. (2558). *การใช้กลวิธีการอ่านแบบ DR-TA ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นสมองเป็นฐานเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม,
- กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. (2527). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- กรมวิชาการ. (2546). *แนวทางการจัดกิจกรรมส่งเสริมนิสัยรักการอ่าน*. กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). *คู่มือการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ : ศุภสภา.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2556). *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นและภาษาเยอรมันตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา.
- กัลยา ยวนมาลัย. (2539). *การอ่านเพื่อชีวิต*. กรุงเทพฯ : โอ.เอส.พรีนติ้งเฮ้าส์.
- กาญจนา คุณารักษ์. (2543). *พื้นฐานการพัฒนาหลักสูตร*. นครปฐม : มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- กาญจนา จันทะดวง. (2542). *พฤติกรรมการสอนวิชาภาษาอังกฤษ*. สกลนคร : คณะครุศาสตร์สถาบันราชภัฏสกลนคร.
- จิระวัฒน์ เพชรรัตน์ และอัมพร ทองใบ. (2556). *การอ่านและเขียนทางวิชาการ*. กรุงเทพฯ : โอ.เอส. พรีนติ้ง เฮ้าส์.
- จุฑาภา เทพวรรณ. (2557). *Core รับตรง ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ : แม็คเอดูเคชั่น.
- ฉวีวรรณ คูหาภินันท์. (2542). *เทคนิคการอ่าน*. กรุงเทพฯ : บุรพาสาน.
- ชนัญญธร รุ่งธัญญะนิธิธรณ์ และธีราพร คล้ายแก้ว. (2552). *เฉลยข้อสอบ PAT 7.3 วิชาความถนัดทางภาษาญี่ปุ่น*. กรุงเทพฯ : พ.ศ. พัฒนา.
- ชวาล แพร่ตกุล. (2520). *เทคนิคการเขียนข้อสอบ*. กรุงเทพฯ : พิกซ์อักษร.
- ชัยพร วิชชาวุธ. (2520). *ความจำมนุษย์ = Human memory*. กรุงเทพฯ : แผนกจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ชาญยุทธ สีเฉลียว. (2543). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความคงทนในการเรียนรู้และทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ขั้นพื้นฐาน กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต เรื่องพืชของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ชีราพร ภูตระกูล. (2547). ผลการใช้วิธีการสอนแบบค้นพบที่เน้นเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.
- ฐะปะนีย์ นาครทรรพ. (2546). หนังสือเรียนสาระการเรียนรู้พื้นฐาน กลุ่สาระการเรียนรู้ภาษาไทย ม.1. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.
- ณัฐธิดา กลางประชา. (2556). การพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนอ่าน *Directed Reading - Thinking Activity (DR-TA)*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ถนอมวงศ์ ล้ายอดมรรคผล และจิตารันต์ โมสิกันต์. (2538). การพัฒนาสมรรถภาพในการอ่าน. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ทัศนีย์ เมธาพิสิฐ และวรรณิษา ไวยฉายี. (2553). การจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นมุ่งสู่โรงเรียนมาตรฐานสากล. *วารสารญี่ปุ่นศึกษา*, 2(7), 88-100.
- ทัศนีย์ ศุภเมธี. (2542). *การสอนภาษาไทย*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน สถาบันราชภัฏธนบุรี.
- ทิพย์สุนทร อนันบุตร. (2551). *การอ่านเพื่อการวิเคราะห์*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ธัญญา บุปผเวช และคณะ. (2543). *จิตวิทยาเบื้องต้น*. ขอนแก่น : ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาลวิทยาลัยขอนแก่น.
- นงลักษณ์ วิรัชชัย. (2545). การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน. *วารสารวิจัยทางการศึกษา*, 24(70), 35.
- นพดล จันทรเพ็ญ. (2557). *หลักการใช้ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ : เจเนซิส มีเดียคอม.
- นภสินธ์ แผลงศร. (2550). เทคนิคและวิธีสอนทักษะการอ่านภาษาญี่ปุ่นในฐานะภาษาต่างประเทศ. *วารสารเจแปนฟาวเดชั่น*, 2550(4), 191-202.
- นภสินธ์ แผลงศร. (2561). *การอ่านภาษาญี่ปุ่นเพื่อความเข้าใจ 日本語読解*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิจพงศ์ ศรีวรรณ. (2542). *ลักษณะภาษาไทย*. เพชรบุรี : สถาบันราชภัฏเพชรบุรี.

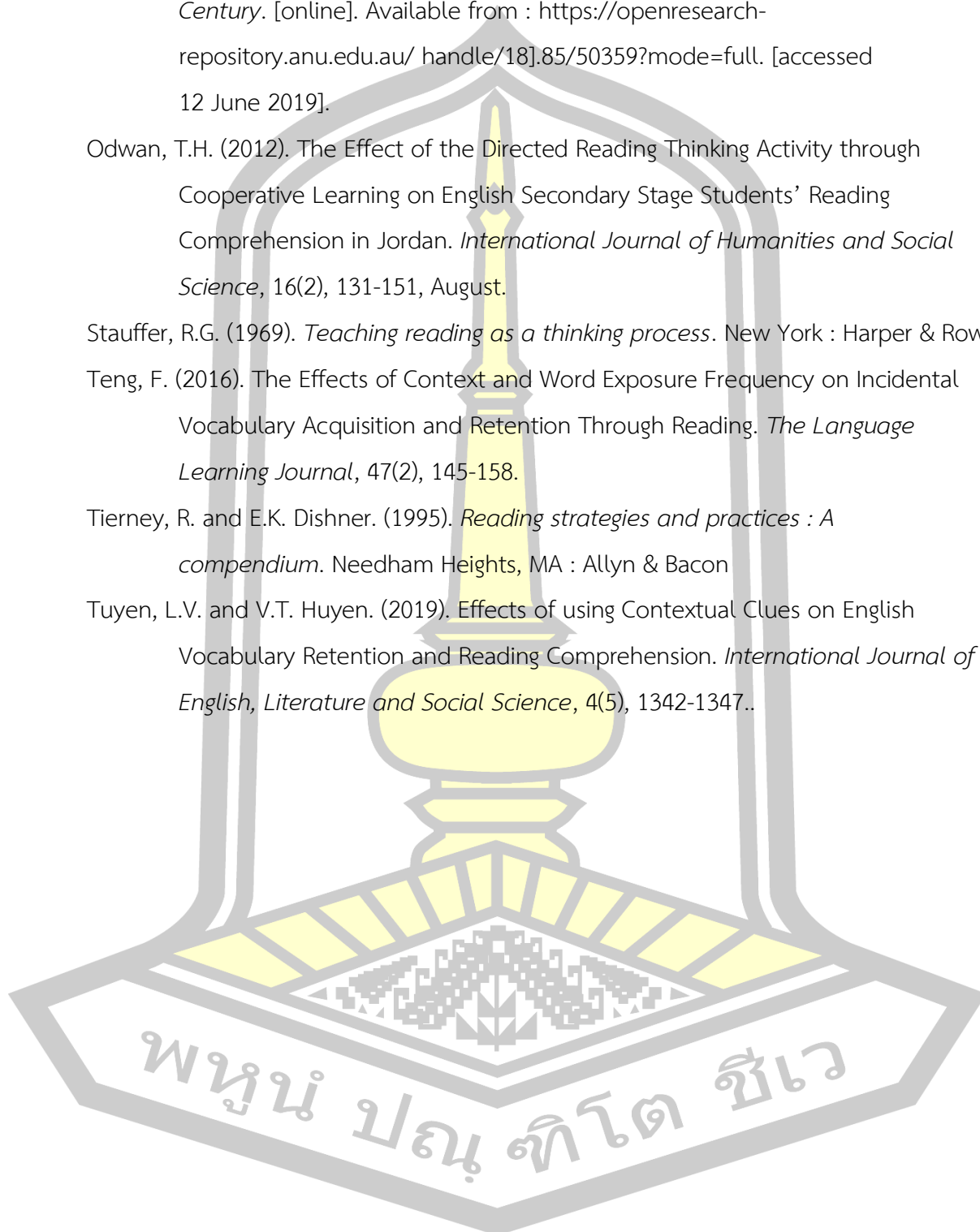
- นุชวนา เหลืองอังกูร. (2546). การวิจัยเชิงปฏิบัติการและการวิจัยโดยผู้เรียนปฏิบัติงาน. *วารสารการวัดผลการศึกษา*, 9, 38-42.
- บันลือ พุกกะวัน. (2530). *แนวทางการพัฒนาการสอนอ่านเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช
- บันลือ พุกกะวัน. (2534). *มิติใหม่ในการสอนอ่าน (The New Dimensions in Teaching of Reading)*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- บันลือ พุกกะวัน. (2556). *แนวพัฒนาการอ่านเร็ว-คิดเป็น*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). *การวิจัยเบื้องต้น*. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- เบญจรัตน์ ปันเวหา. (2549). *การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงประกอบการสอน*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ประทีป วาทิกทินกร. (2542). *ลักษณะการใช้ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันตก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ประวิต เอราวรรณ. (2545). *การวิจัยปฏิบัติการ*. กรุงเทพฯ : ดอกหญ้าวิชาการ.
- ประวีณา นิลนวล. (2540). *ผลการใช้รูปแบบการสอนตามกรอบแนวคิดผู้เรียนสร้างความรู้เองที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1*. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ประสาธน์ เนืองเฉลิม. (2561). *วิจัยปฏิบัติการทางการเรียนการสอน*. ขอยแก่น: คลังนานาวิทยา.
- ประสาธน์ อิศรปริดา. (2532). *การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ด้วยกระบวนการฝึก*. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ผอบ โปะชะกฤษณะ. (2537). *ลักษณะเฉพาะของภาษาไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : รวมสาส์น.
- พรพิมล เฉลิมชาติ. (2557). *การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความคงทนในการเรียนรู้ และเจตคติต่อวิชาชีพด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบสืบเสาะ 5 ขั้น เรื่อง คุณภาพของสิ่งมีชีวิตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4*. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี.
- พัชรินทร์ แจ่มจำรูญ. (2547). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา อำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดเพชรบุรี ที่ได้รับการสอนอ่านแบบปฏิสัมพันธ์ด้วยวิธี KWL-PLUS กับวิธีการสอนอ่านแบบปกติ*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.

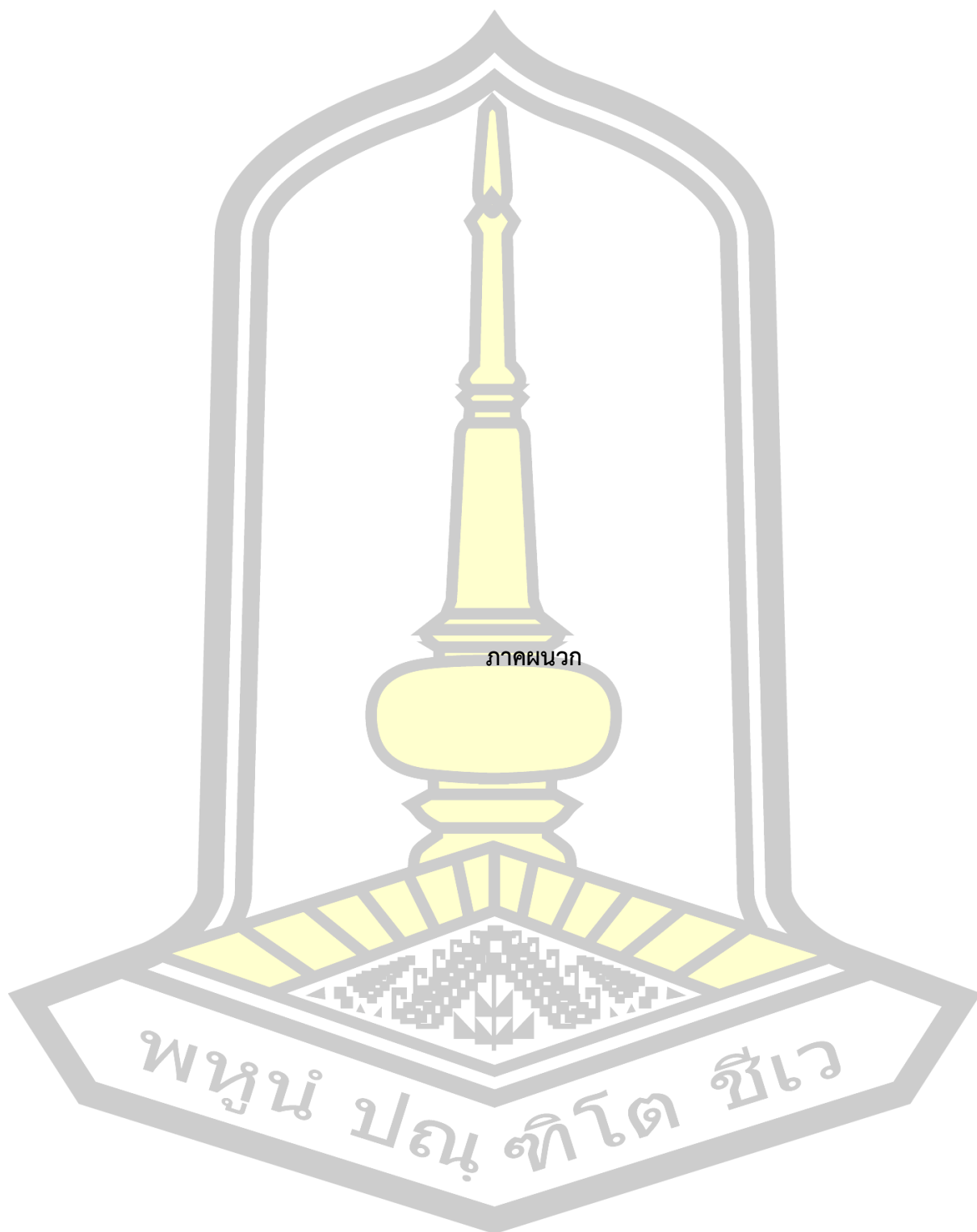
- พัฒนจิรา จันทร์ดำ. (2554). *การอ่านและการวิจารณ์เรื่องสั้น*. กรุงเทพฯ : เบลโล่การพิมพ์ (1988).
- ไพโรจน์ สดวกการ. (2539). *ผลการสอนคณิตศาสตร์ตามแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์ที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์และความสามารถในการถ่ายโยงการเรียนรู้ของผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น*. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พงษ์จันทร์ สุขยิ่ง และคณะ. (2560). *หนังสือเรียนรายวิชาพื้นฐานภาษาไทย หลักภาษาและการใช้ภาษา ม.1*. พิมพ์ครั้งที่ 12. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.
- มนิรัตน์ สุโกศลรัตน์. (2532). *การอ่านเพื่อความเข้าใจตามชนิดของบทอ่าน*. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มาวดี แสงกระวี. (2541). *หนังสือชุดความรู้ภาษาไทยทักษะภาษานานาวิธี*. กรุงเทพฯ : ครูสภาลาดพร้าว.
- เยาวมาลย์ ไสววรรณ. (2537). *การพัฒนาชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง เพื่อฝึกทักษะทางคณิตศาสตร์ในระดับประถมศึกษาปีที่ 3*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- รัตนทยา โชติวิวัฒนาชัย. (2557). *การพัฒนาชุดกิจกรรมการสอนแบบ DR-TA เพื่อส่งเสริมความคิดรวบยอดในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4*. *วารสารศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยนเรศวร*, 17(2), 135-145.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2543). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.
- รุจิเรจ คูโบตะ และชูชูกิ ชิเกะโนะ. (2558). *พิชิต PAT 7.3 ภาษาญี่ปุ่น*. กรุงเทพฯ : พ.ศ. พัฒนา.
- โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม). (2562). *หลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม) ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2561-2562*. มหาสารคาม : โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม).
- รัชฎา ครองยุต. (2562). *การพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค DR-TA ประกอบแบบฝึกทักษะเพื่อพัฒนาความสามารถ อ่านจับใจความ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ*. *วารสารเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา*, 2(6), 34.

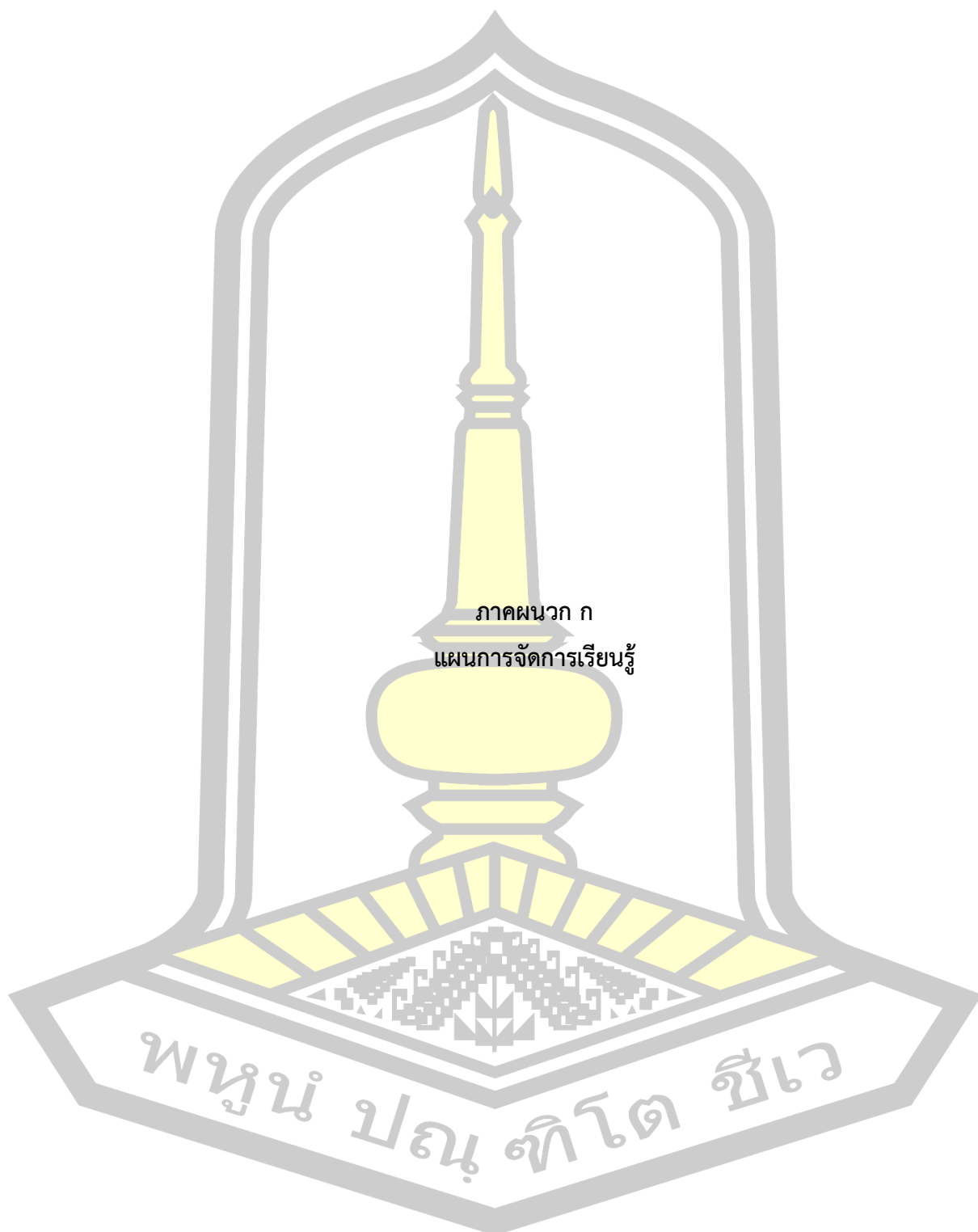
- วันวิสา กองเสน. (2558). ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความคงทนในการเรียนรู้และเจตคติต่อการเรียน วิชาชีววิทยา เรื่องอาณาจักรของสิ่งมีชีวิต ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบวัฏจักรสืบเสาะหา ความรู้ 7 ชั้น ร่วมกับเทคนิคการใช้ผังความคิดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาชีววิทยาศึกษา คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- วารุณี พรหมคุณ. (2549). การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยด้านการอ่านจับใจความนั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ (Jigsaw). วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษา มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- แววมยุรา เหมือนนิล. (2541). การอ่านจับใจความ. กรุงเทพฯ : ชมรมเด็ก.
- ศิริวรรณ วณิชพัฒน์วรชัย. (2547). การพัฒนาผลการเรียนรู้ด้านจับใจความของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนแม่พระประจักษ์จังหวัดสุพรรณบุรี ด้วยวิธีการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ศิวพร โกศิยะกุล. (2546). การใช้สารสมุนไพรรักษาพัฒนาทักษะการอ่านสรุปความสำหรับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาล 3 (สระกระเทียม) จังหวัดนครปฐม. วิทยานิพนธ์ ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ. (2562). ผลคะแนนสอบ GAT/PAT และวิชาสามัญ 9 วิชา ปี การศึกษา 2562. กรุงเทพฯ : สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ.
- ส.วาสนา ประवालพุกษ์. (2538). นักวางแผนวิจัยปฏิบัติการ. กรุงเทพฯ : ครูสภาลาดพร้าว.
- สมนึก ภัททิยธนี. (2546). การวัดผลการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กทม. : ประสานการพิมพ์.
- สิริรัตน์ รักซ้อน. (2556). เตรียมความพร้อมภาษาไทยมั่นใจเต็ม 100. กรุงเทพฯ : ไอดีซี พรีเมียร์.
- สุกัญญา เทียนพิทักษ์กุล. (2543). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เจตคติต่อการเรียนและความ คงทนในการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ เรื่องโจทย์ปัญหาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยใช้หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษา มหาบัณฑิต สาขาวิชาการประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุจิต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์มรรย. (2538). วิธีการสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุชา จันทรเอม. (2542). จิตวิทยาพัฒนาการ. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. (2551). หลักและวิธีสอนอ่านภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

- สุรีย์มาศ บุญฤทธิ์รุ่งโรจน์. (2544). *การพัฒนาแบบฝึกการอ่านจับใจความสำคัญสำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตร
และการนิเทศ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สุวิมล ว่องวานิช. (2554). *การวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน*. พิมพ์ครั้งที่ 15. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- อเนกกุล กรี่แสง. (2522). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ : พิชณศ.
- องอาจ นัยพัฒน์. (2548). *วิธีวิทยาการวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพทางพฤติกรรมศาสตร์และ
สังคมศาสตร์*. กรุงเทพฯ : สามลดา.
- อรุณี สายเสมอ. (2541). *หลักการอ่านจับใจความ*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- อัจฉรา สุขารมณ. (2542). EQ กับ การเลี้ยงดูเด็ก. *วารสารพฤติกรรมศาสตร์*, 5(1), 1.
- อินทิรา ชูศรีทอง. (2541). *การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนระบบมัลติมีเดีย วิชาคณิตศาสตร์
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เรื่อง บทประยุกต์*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
สาขาวิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- Agustiani, M. (2016). The Effects of DRTA and LC Strategies on Students' Reading
Comprehension Achievement of Narrative Texts Based on English Score
Levels. *JOURNAL OF ENGLISH LITERACY EDUCATION*, 3(2), 111-124
- Arisetyawati, S.A.K. (2017). The Effect of Directed Reading Thinking Activity in
Cooperative Learning Setting Toward Students' Reading Comprehension of
The Eleventh Grade Students. *Journal of Psychology and Instruction*,
1(2), 88-96.
- Atkinson, R.C. and R.M. Shiffrin. (1968). *Human memory : A proposed system and its
control processes*. New York : Academic Press.
- Gagne, R.M. (1970). *The Condition of Learning*. New York : Hoit, Rinchart and Winston.
- Hasanah, U. (2016). *Directed Reading Thinking Activities (DRAT) on Students' Reading
Comprehension*. M.Ed. Thesis, Lampung University.
- Ichikawa Yasuda. (2013). 外国人日本語学習者の文法的予測方をどう育てるか.
国際交流基金バンコク日本文化センター, 10, 1-14.
- Kemmis, S. and R. McTaggart. (1990). *The Action Research Planner*. 3rd ed. Victoria :
Deakin University Press.

- Kinoshita Yuko. (2020). *The Role of Japanese Language Education in the Asian Century*. [online]. Available from : <https://openresearch-repository.anu.edu.au/handle/18185/50359?mode=full>. [accessed 12 June 2019].
- Odwan, T.H. (2012). The Effect of the Directed Reading Thinking Activity through Cooperative Learning on English Secondary Stage Students' Reading Comprehension in Jordan. *International Journal of Humanities and Social Science*, 16(2), 131-151, August.
- Stauffer, R.G. (1969). *Teaching reading as a thinking process*. New York : Harper & Row.
- Teng, F. (2016). The Effects of Context and Word Exposure Frequency on Incidental Vocabulary Acquisition and Retention Through Reading. *The Language Learning Journal*, 47(2), 145-158.
- Tierney, R. and E.K. Dishner. (1995). *Reading strategies and practices : A compendium*. Needham Heights, MA : Allyn & Bacon
- Tuyen, L.V. and V.T. Huyen. (2019). Effects of using Contextual Clues on English Vocabulary Retention and Reading Comprehension. *International Journal of English, Literature and Social Science*, 4(5), 1342-1347..

(ตัวอย่าง) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

รายวิชา ภาษาญี่ปุ่น 4 รหัสวิชา ณ 32202

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562

แผนการจัดการรู้ที่ 1

ชื่อเรื่อง 母からのメール

เวลา 2 ชั่วโมง

ผู้สอน นางสาวมณฑนา สุขสงค์

1. มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความหมายเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

2. สาระสำคัญ

การอ่านจับใจความ เป็นกระบวนการในการพัฒนาการเรียนรู้ พัฒนานิสัยรักการอ่านและแสวงหาความรู้ให้แก่ผู้อ่าน เพราะเป็นเครื่องแสดงได้ว่าผู้อ่านนั้นเข้าใจและรับรู้สาระเนื้อหาในเรื่องที่อ่านได้และยังเป็นประโยชน์ในการแสวงหาความรู้และพัฒนาผู้อ่านให้ได้รับมากยิ่งขึ้นและเข้าใจเรื่องราวต่างๆได้เป็นอย่างดี โดยคำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญของเรื่อง เช่น ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร ทำไม ใช่หรือไม่ ดังนั้นจึงมีความสำคัญต่อผู้เรียน

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ผู้เรียนบอกความหมายของคำศัพท์จากเรื่องที่อ่านได้ (K)
2. ผู้เรียนสามารถอ่านจับใจความและตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านได้ (P)
3. ผู้เรียนให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมในชั้นเรียน (A)

4. สาระการเรียนรู้

เรียนรู้คำศัพท์เรื่อง 母からのメール อ้างอิงเนื้อเรื่องจากหนังสือพิชิต PAT 7.3 ภาษาญี่ปุ่น หน้า 28 ซึ่งประกอบด้วยคำศัพท์ดังต่อไปนี้

単語	読み	意味
母	はは	แม่
メール	めいる	อีเมล
元気	げんき	แข็งแรง, สบายดี
東京	とうきょう	โตเกียว
行く	いく	ไป
半年	はんとし	ครึ่งปี
久しぶり	ひさしぶり	ไม่พบกันนาน
電話	でんわ	โทรศัพท์
声	こえ	เสียง, เสียงที่เปล่งออกจากลำคอ
聞く	きく	ฟัง
仕事	しごと	งาน
思う	おもう	คิด, คิดว่า, รู้สึก
年末	ねんまつ	สิ้นปี
伊勢	いせ	เมืองอิเซะ
帰る	かえる	กลับ
会社	かいしゃ	บริษัท
休み	やすみ	พัก
決まる	きまる	เป็นที่ตกลงกัน, ลงเอย, ถูกกำหนด
必ず	かならず	อย่างแน่นอน
連絡する	れんらくする	ติดต่อ
年越しそば	としこしそば	โซบะรับประทานในคืนวันที่ 31 ธันวาคม (โซบะข้ามปี)

単語	読み	意味
大好き	だいすき	ชอบมาก
おせち料理	おせちりょうり	อาหารที่รับประทานตอนปีใหม่
用意する	よういする	เตรียม
元旦	がんたん	วันปีใหม่
家族	かぞく	ครอบครัว
伊勢神宮	いせじんぐう	ศาลเจ้าที่เมืองอิเซะ
初詣	はつもうで	การไปศาลเจ้าครั้งแรกของปีใหม่
最後	さいご	สุดท้าย
伊勢参り	いせまいり	การไปไหว้ศาลเจ้า
前	まえ	ก่อน
中学生	ちゅうがくせい	นักเรียนมัธยมต้น
3ヶ月	さんかげつ	3 เดือน
先	さき	ก่อน, ล่วงหน้า, อนาคต
お父さん	おとうさん	พ่อ
お母さん	おかあさん	แม่
楽しみ	たのしみ	ความสนุกสนาน
時間	じかん	เวลา
体に気をつけ て	からだにきをつけて	รักษาสุขภาพด้วย, ดูแลตัวเองด้วย

เวลา	เนื้อหา	หมายเหตุ
	ขั้นที่ 5 การพัฒนาทักษะการอ่าน ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด ใบงาน เช่น ตอบคำถามจากเนื้อเรื่อง เขียนเรียงความสั้นๆ ซึ่งเป็นการเสริมทักษะการอ่านของนักเรียนให้ถูกต้อง และแม่นยำมากขึ้น นอกเหนือจากการอ่านเพียงอย่างเดียว และตรวจความถูกต้องของแบบฝึกหัด โดยเปลี่ยนแบบฝึกหัดกับเพื่อนข้างๆ และสรุปคะแนน	25 นาที
ขั้นสรุป (20นาที)	1) หลังจากนั้นครูถามผู้เรียนว่ายังมีสิ่งใดไม่เข้าใจหรือสงสัยในบทเรียนในวันนี้หรือไม่ หากมีครูก็ตอบคำถาม 2) ทำความเคารพ	

6. สื่อและแหล่งเรียนรู้

1. ใบความรู้ (บทอ่าน)
2. PowerPoint (รูปภาพ/คำศัพท์)
3. แบบฝึกหัดท้ายบทอ่าน
4. เกมส์ Kahoot

7. การวัดและประเมินผล

รายการที่วัดและประเมิน	วิธีการวัด	เครื่องมือวัด	เกณฑ์การประเมิน
1) ผู้เรียนอ่านออกเสียงและบอกความหมายของคำศัพท์จากเรื่องที่อ่านได้ (K)	ถามตอบ	ถามตอบ	ตอบคำถามโดยรวมได้มากกว่า10คำจาก 15คำ
2) ผู้เรียนสามารถอ่านจับใจความและตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านได้ (P)	การตรวจแบบฝึก	แบบฝึก	คะแนนรวมมากกว่าร้อยละ80
3) ผู้เรียนให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมในชั้นเรียน (A)	สังเกตขณะจัดกิจกรรม	แบบบันทึกพฤติกรรม	ผ่านการประเมิน โดยได้คะแนนมากกว่า 4 คะแนน

8. กิจกรรมเสนอแนะ

.....

.....

.....

9. ความเห็นของผู้บริหาร / ผู้ที่ได้รับมอบหมาย

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(.....)

ตำแหน่ง.....

วันที่เดือน..... พ.ศ.....

10. บันทึกหลังการจัดกิจกรรมเรียนรู้

10.1 ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

.....

.....

.....

.....

10.2 ปัญหาและอุปสรรค

.....

.....

.....

10.3 แนวทางในการแก้ปัญหาและพัฒนา

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้สอน

(.....)

วันที่เดือน.....พ.ศ.....

母からおメール

たけしへ

元気ですか。たけしが東京へ行ってから、もう半年になりますね。久しぶりに電話で声を聞きたかったのですが、仕事でいそがしいと思ったのでメールにしました。

年末は伊勢に帰ってきますか。会社の休みが決まったら、必ず連絡してくださいね。年越しそばや、たけしの大好きなおせち料理を用意しますから。

それから元旦は、ひさしぶりに家族みんなで伊勢神宮へ初詣に行きましょう。たしか、最後にお伊勢参りをしたのは8年も前でしたよね。たけしがまだ中学生だった、_____がなつかしいです。

まだ3ヶ月も生ですが、お父さんもお母さんも、たけしが帰ってくるのを楽しみにしています。時間があるときでいいから、たまには電話してくださいね。

体に気を付けて、お仕事がんばってください。

2017 年 10 月 3 日 母より

พูน บุญเกิด ชิว

練習

1. 年越しそばは、いつ食べるものですか。

- 1. 12月31日 2. 元旦の朝
- 3. たけしが帰ってきたとき 4. 10月3日

2. 元旦はどう読みますか。

- 1. もとたん 2. げんたん
- 3. はじめたん 4. がんたん

3. _____に入るものはどれですか。

- 1. いぜん 2. そのあと
- 3. あのことろ 4. このとき

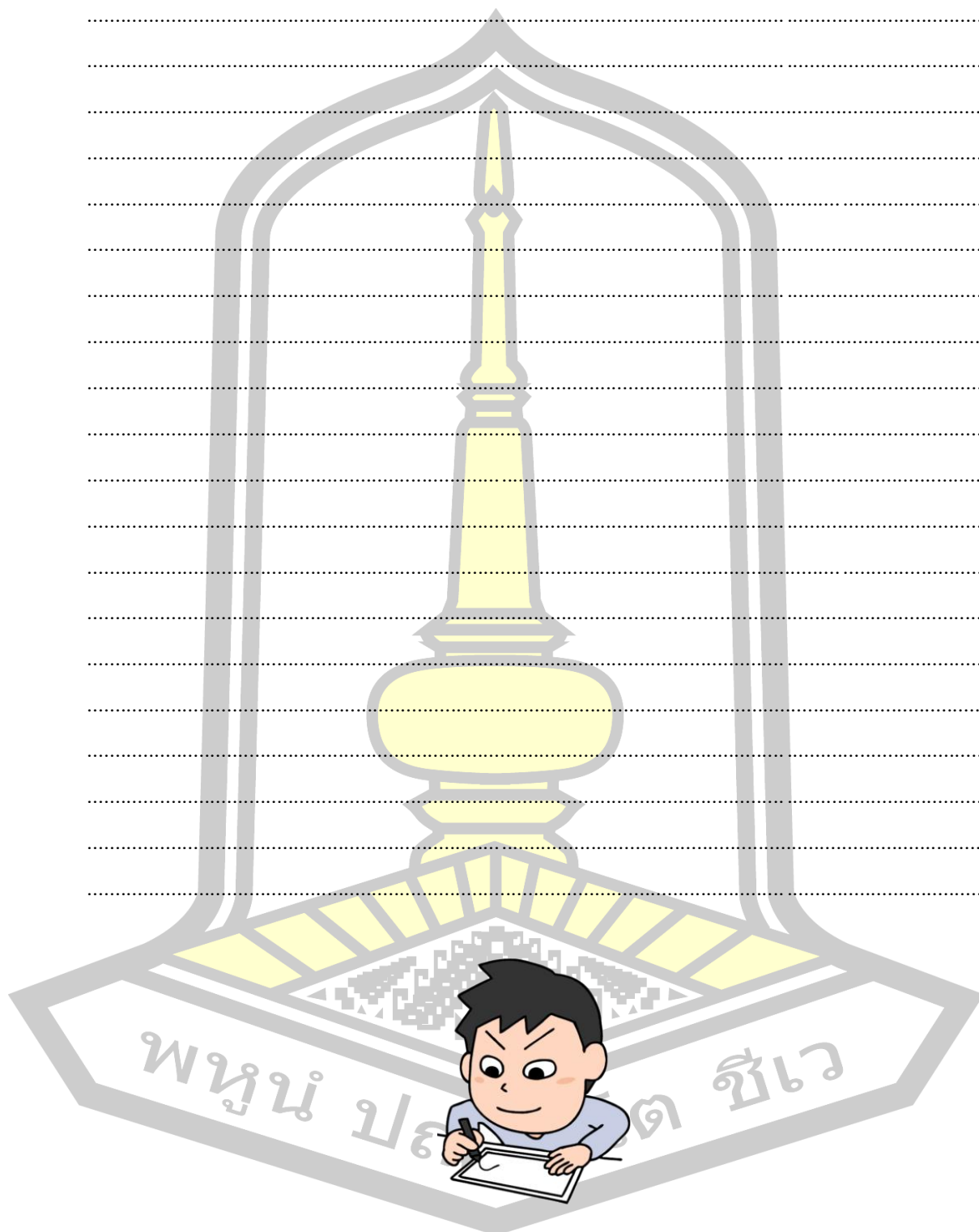
4. 母がたけしに電話しなかったのは、なぜですか。

- 1. 年末に、たけしの声を聞くことができるから。
- 2. たけしは仕事でいそがしいかもしれないから。
- 3. ひさしぶりに、たけしにメールしたかったから。
- 4. 時間があるときに、電話しようと思ったから。

5. ただしいものはどれですか。

- 1. 母は、たけたに会いに行こうと思っています。
- 2. 母は、たけしの電話を待っています。
- 3. たけしは、年末に会社を休むと決めました。
- 4. たけしは、母と会う日を楽しみにしています。

คำชี้แจง เขียนอธิบายสิ่งที่ได้จากการอ่านเรื่อง

เฉลย

ข้อ	1	2	3	4	5
	1	4	3	2	2

พูน ปณ จิต ชีเว

ภาคผนวก ข

แบบทดสอบความสามารถด้านการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น

พูน ปณ วิโต ชีเว

แบบทดสอบความสามารถด้านการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น

つぎの話を読んで、質問に答えてください。

日本料理を作る

いとう：ニダーさん、昼休みに近くのレストランへ行きませんか。

ニダー：ごめんなさい。今日はお弁当を持って来たんです。

チェン：タイ料理のお弁当ですか。

ニダー：いいえ、日本料理です。魚う焼いて、肉じゃがを作りました。

いとう：いいですね、私は肉じゃがが大好きです。

チェン：肉じゃがって、どんな料理ですか。

いとう：肉、じゃがいも、にんじん、玉ねぎなどを煮た料理で、しょうゆ、砂糖、みりんなどで味を付けます。

チェン：おいしそうですね。どこで作り方を勉強したんですか。

ニダー：2年前に京都で8ヶ月間ホームステイしていたときに、家の人に教えてもらいました。みそしる、おでん、天ぷら、お好み焼など、いろんな日本料理が作れるようになりました。

チェン：すごいですね。私はインターネットを見て、天ぷらを作ったことがあります、おいしくできませんでした。

いとう：じゃあ、お昼は二人で天ぷらを食べに行きましょう。

チェン：それはいいですね。

1. 3 人が話をしているのは、いつですか。

1. 午後	2. 午前
3. 夕方	3. 帰る前

2. 肉じゃがを食べたことがあるのは、だれですか。

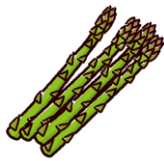
1. ニダーさんだけ	2. いとうさんと、ニダーさん
3. いとうさんだけ	4. ニダーさんと、チェンさん

3. ニダーさんについて、ただしものはどれですか。

1. お弁当に、おすしを持ってきました。
2. 京都で 2 年間ホームステイしていました。
3. チェンさんに、天ぷらの作り方を教えることになりました。
4. 魚を焼いたことがあります。

4. じゃがいもはどれですか。

1.

2.

3.

4.

5. ただしものはどれですか。

1. いとうさんは、肉じゃがについて良く知っています。
2. チェンさんはお弁当を持ってきました。
3. ニダーさんも昼休みに天ぷらを食べに行きました。
4. チェンさんが作ったおでんは、おいしくありませんでした。

パン教室

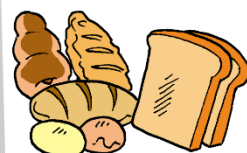
パンを作ってみませんか。焼きたてのパンは、とてもおいしいです。

食パンコース 1,000 円（月曜日から金曜日）

あんパンコース 1,400 円（月曜日と水曜日）

クリームパンコース 1,600 円（火曜日と木曜日）

まっちゃんパンコース 2,000 円（金曜日）

* 同じコースを何回でもできます。

* エプロンを持って来てください。

* 自分で焼いたパンを持って帰ることができます。

予約ができれば、平日の 2 日後にメールで連絡します

メールにお金を払うためのバーコードがあります。

* メールが届いたら 2 尾以内に、バーコードを持ってコンビニでお金をはらってください。

* 予約の変更は、コース 2 日前までに電話してください。

* お金を払った後、返金できません。

6. コースの日に持っていく物はどれですか。

1. バーコード
2. 自分が焼いたパン
3. コンビニのレシート
4. エプロン

7. いま月曜日です。次のあんパンコースで、一番早く予約できるのは、いつですか。

1. 先週の月曜日
2. 今週の水曜日
3. 来週の月曜日
4. 来週の水曜日

8. 木曜日にインターネットで予約したら、メールで連絡が来るのは、いつですか。

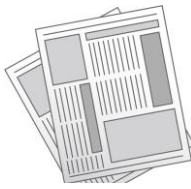
1. 次の週の月曜日
2. 次の土曜日
3. 来週の火曜日
4. あさって

9. パン教室から予約ができたメールが来ました。次に何をしますか。

1. コースの 2 日前までに、メールでバーコードを送ります。
2. 2 日以内に、コンビニでお金をはらいます。
3. 平日の 2 日後にコンビニへバーコードを持って行きます。
4. 2 日以内に、インターネットでへんこうします。

10. パン教室について、ただしいものはどれですか。

1. 自分で作った焼たてのパンを持って帰ることができます。
2. お金を払った後にキャンセルしたら、お金を返してもらえます。
3. まいにち焼きたてのクリームパンを食べることができます。
4. まっちゃんパンコースは、一人 1 回だけできます

リサイクル

さいきん、「リサイクル」という言葉をよく聞きます。リサイクルは、いらなくなった物から新しい物を作って、もう一度使えるようにすることです。

たとえば、牛乳パック 1 キログラムは、新しいトイレトペーパー 5 個になります。そして、新聞 70 キログラムをリサイクルすると、太さ 14 センチ、高さ 8 メートルの本を 1.5 本、切らなくてもいいです。

ほかにも、雑誌は絵本やくつを入れる箱になるし、コピーの紙はティッシュやトイレトペーパーになります。

紙は、すてたらゴミです。でもリサイクルしたら、新しい物ができるし、ゴミの量もへります。木を大切にするためにも、リサイクルにきょうりよくしましょう。

11. トイレトペーパー 15 個は、何キログラムの牛乳パックでできますか。

1. 1 キログラム	2. 2 キログラム
3. 3 キログラム	4. 4 キログラム

12. 140 キログラムの新聞をリサイクルしなかったら、どうなりますか。

1. 新しい物を作ることができません。
2. 木が 3 本切られます。
3. くつを入れる箱になります。
4. ティッシュが使いなくなります。

3. このリサイクルについて、ただししいものはどれですか。

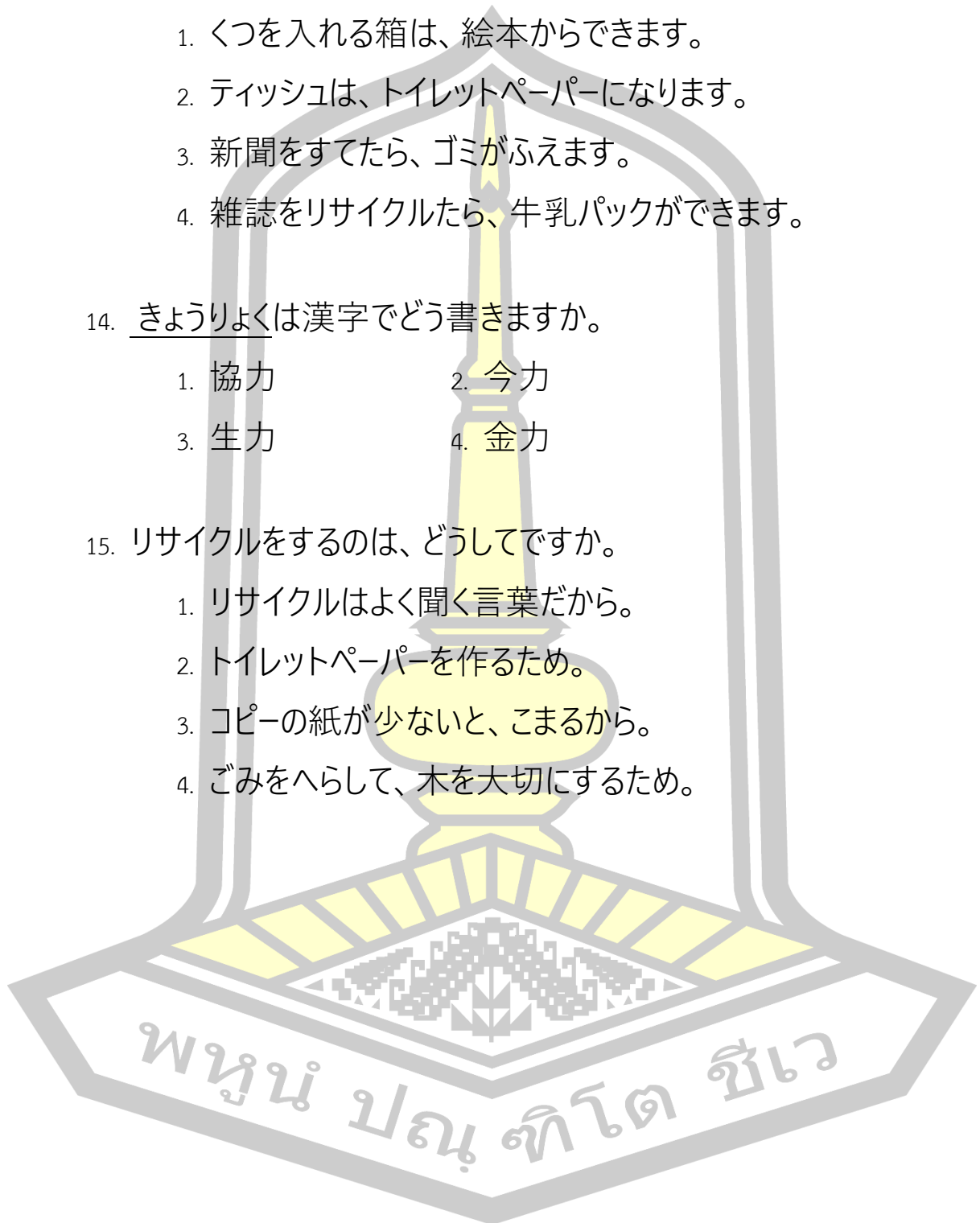
1. くつを入れる箱は、絵本からできます。
2. ティッシュは、トイレットペーパーになります。
3. 新聞をすてたら、ゴミがふえます。
4. 雑誌をリサイクルたら、牛乳パックができます。

14. きょうりよくは漢字でどう書きますか。

1. 協力	2. 今力
3. 生力	4. 金力

15. リサイクルをするのは、どうしてですか。

1. リサイクルはよく聞く言葉だから。
2. トイレットペーパーを作るため。
3. コピーの紙が少ないと、こまるから。
4. ごみをへらして、木を大切にするため。

インフルエンザ予防注射のお知らせ

インフルエンザ予防注射の予約を始めます。インフルエンザは毎年冬に流行します。インフルエンザ予防注射をしても、ウィルスが体に入ることを防ぐことはできませんが、重い病気を予防し、できるだけ悪く_____ようにすることができます。

予防注射をする人は、次のことをよく理解してください。

○インフルエンザ予防注射をしたら、インフルエンザにかからないわけではありません。

○インフルエンザ予防注射をしたあと、熱が出る場合があります。

◆予約のしかた

10月1日（月）から、病院の事務所で予約してください。

電話で予約する場合は、平日の14：00 - 17：00 の間におねがいします。

※インフルエンザのワクチンがなくなったら、予約をおわります。

◆予防注射する期間

10月9日（火）～12月27日（木）

※気分が悪いときは予防注射しないように

◆予防注射する場所と日時

・19歳以上の人：2階B屋

月・水・木・金曜日の13：00から15

・6ヶ月～18歳の人：1階A屋

月・水・木・金曜日の14：00から16：00まで

AAA病院 事務所

電話：01-111-111

16. _____に入るものをえらびなさい。

1. ならない
2. する
3. なった
4. した

17. 予約について、ただしくないものはどれですか。

1. 病院の事務所へ行けば、予約できます。
2. ワクチンがなくなったら、予約できません。
3. 平日なら、朝から電話で予約できます。
4. 火曜日の午後 3 時は、電話でも予約できます。

18. 日時の読み方は、次のうちどれですか。

1. ひにち
2. にちじ
3. ひとき
4. にちどき

19. 予防注射について、ただしいものはどれですか。

1. 5 歳の人、10 月 1 日（月）の午後 3 時に予防注射できます。
2. 72 歳の人、木曜日の 13 : 00 から予防注射できません。
3. 13 歳の人、予防注射する場所は、2 階 B 室です。
4. 48 歳の人、水曜日の午後 2 時に予防注射できます。

20. 正しいものはどれですか。

1. 予防注射をすると、インフルエンザにかかりません。
2. 熱が出ても、予防注射をしたほうがいいです。
3. インフルエンザにかかる人が多いのは冬です。
4. 重い病気は予防注射で良くなります。

人の体と水

わたしたち人の体は、ほとんど水です。どのくらいの水分があるかという、なんと 60 パーセントで、だいたい体重の 3 分の 2 にもなります。水は体の全体に、たくさん入っています。だからにんげんにとって、水はとても大切なのです。

もし水がなくなったら、人は 1 週間ほどで死んでしまいます。でも何も食べなくても、水だけ飲めば 3 週間は生きることができます。

人の体からは毎日 2.5 リットルの水分が、あせやおしっことして出ます。でも水やジュースを飲んだり、肉・魚・野菜などを食べることで、また水分が体に入ってきます。もしも、汚れた水が体に入ったら、人はすぐに病気になってしまいます。_____、海や川を大切にすることがあります。

21. 水分はどう読みますか。

1. すいふん	2. みずふん
3. すいぶん	4. みずぶん

22. にんげんはどう書きますか。

1. 人間	2. 人門
3. 人問	4. 人聞

23. _____に入るものはどれですか。

1. このように	2. それで
3. だから	4. どうして

24. 体重が 90 キロ(kg) の人は、だいたい何キロが水分ですか。

1. 20~30 kg	2. 30~40 kg
3. 40~50 kg	4. 50~60 kg

25. 人の体について、ただしいものはどれですか。

1. 人は水だけ飲めば、死ぬことはありません。
2. わたしたちの体から、2 日間で 5 リットルの水分が出ます。
3. 肉や魚を食べないと、わたしたちは病気になります。
4. 1 週間だけなら、何も食べなくても生きることができます。

季節の食べ物

わたしは今、大阪で中村さんの家にホームステイしています。中村さんの家は日本りょうり屋で、大学が休みの日は店を手伝うことにしています。そこで日本の食べ物について、中村さんから聞いたことと、わたしが思ったことを話したいと思います。

日本は季節が 4 つあって、それぞれ季節の食べ物がたくさんあります。春はいちご、夏はすいか、などです。タイではすいかは 1 年中食べられますが、日本では夏の間__ (1) __食べられません。みかんは冬の果物で、こたつの上にはたいていみかんが置いてあります。日本人は食べ物で季節をかんじるそうです。たとえば、新しいお茶を見ると、もうすぐ夏が来ると思います。お米は 1 年中あるのですが、新しいお米ができる秋を、みんな楽しみにしています。そして、魚にも季節があります。たとえば、さんまという魚を見ると、秋が来たと思います。最近では、輸入したり、凍らせたりして、いつでも食べられる物もふえました。しかし、その季節に食べるのが一番おいしくて安いんです。このように、食べ物がよくとれて味が一番いい時のことを「旬」と言うそうです。

また、うどんやとうふはいつでもありますが、夏はつめたくしたり、冬はあつくしたりして食べます。ほかにも、お正月の「おせち」や「ぞうに」、12 月 31 日の「年越しそば」など、とくべつな日にだけ食べるものがあります。タイにも季節の食べ物や、きまった日に食べる物がありますが、日本ほどは__ (2) __ように思います。

4 月で中村さんの家にきて 3 年目になりますが、わたしも季節をかんじる食べ物を楽しみに持つようになりました

26. (1) 日本りょうり屋のりょうりは漢字でどう書きますか。

1. 修理	2. 調理
3. 料理	4. 物理

27. ____ (1) ____ にあてはまるものはどれですか。

1. しか	2. にも
3. など	4. ですら

28. いつでも食べられるについて、ただしいものはどれですか。

1. ほかの国の物を日本へ送っています。
2. 次の季節まで、少しずつなくならないように食べます。
3. ほかの季節のほうが安くておいしいです。
4. 新しいのができるまで、たくさん買っておきます。

29. ____ (2) ____ にあてはまるものはどれですか。

1. ちがう	2. ない
3. おなじ	4. いい

30. 日本で新しいお茶ができるのはいつですか。

1. 春の初め	2. 1 年中
3. 夏になってから	4. 夏の前

31. お米について、ただししいものはどれですか。

1. 新しいお茶は 1 年中作れています。
2. お米には季節がありません。
3. 日本人は秋のお米に季節をかんじます。
4. 夏の間は食べられません。

32. とうふがあるのはいつですか。

1. 1 年中
2. あつい季節
3. さむい季節
4. とくべつな日

33. 中村さんについて、ただししくないものはどれですか。

1. 食べ物を見ると季節をかんじます。
2. 旬について、外国人にせつめいしたことがあります。
3. 果物やお米を作る仕事をしています。
4. 家に外国人が住んでいます。

34. この文を書いた人について、ただししいものはどれですか。

1. タイの果物の方が日本のより季節をかんじると思っています。
2. さんまを食べるなら、秋が一番おいしいと思っています。
3. 仕事が休みの日は中村さんの手伝いをします。

35. タイでマンゴーの旬はいつですか。

1. 1 年中

2. 9 月から 12 月

3. 6 月から 8 月

4. 3 月から 5 月

くだものについて話す

スダー：昨日スーパーで、北海道のメロンを買いました。とてもおいしかったので、一人で 1 個食べてしまいました。

ダナイ：すごいですね。でも私は、ももの方が好きです。1 回で 3 個は食べます。

はるみ：スダーさんもダナイさんも、くだものが好きなんですね。

スダー：はい、大好きです。甘い物を食べると、頭が働きますから。

ダナイ：それに、力も出ます。

はるみ：でも、くだものはおかしと同じで、食べすぎると太ってしまいますよ。

スダー：そうなんですか。くだものは、たくさん食べても太らないと思っていました。

はるみ：ところで、くだものはいつ食べるといいか知っていますか。

ダナイ：朝ご飯の時です。前にテレビで見たことがあります。

はるみ：__ (1) __、どうして朝なのか知っていますか。

ダナイ：朝に食べると、その日__ (2) __を元気にするエネルギーになるそうです。

はるみ：その通りです。とくにバナナは、長い時間エネルギーになるんですよ。

スダー：バナナは簡単に食べられるから、いそがしい朝にちょうどいいですね。

はるみ：そうですね。

ダナイ：バナナだけではなくて、くだものにはビタミンなど、体にいい物がたくさん入っているそうです。

はるみ：健康にとってもいいけど、食べすぎには気をつけてくださいね。

36. ____ (1) ____に入るものはどれですか。

1. では	2. それでも
2. もし	3. または

37. ____ (2) ____に入るものはどれですか。

1. 朝	2. 一日
3. 明日	4. 健康

38. 気をつけてくださいねは、どうしてですか。

1. エネルギーを使ってしまうから。
2. 太るとびょうきになりやすいから。
3. おかしが食べられなくなるから。
4. バナナだけではビタミンがたりないから。

39. スダーさんとダナイさんについて、ただししいものはどれですか。

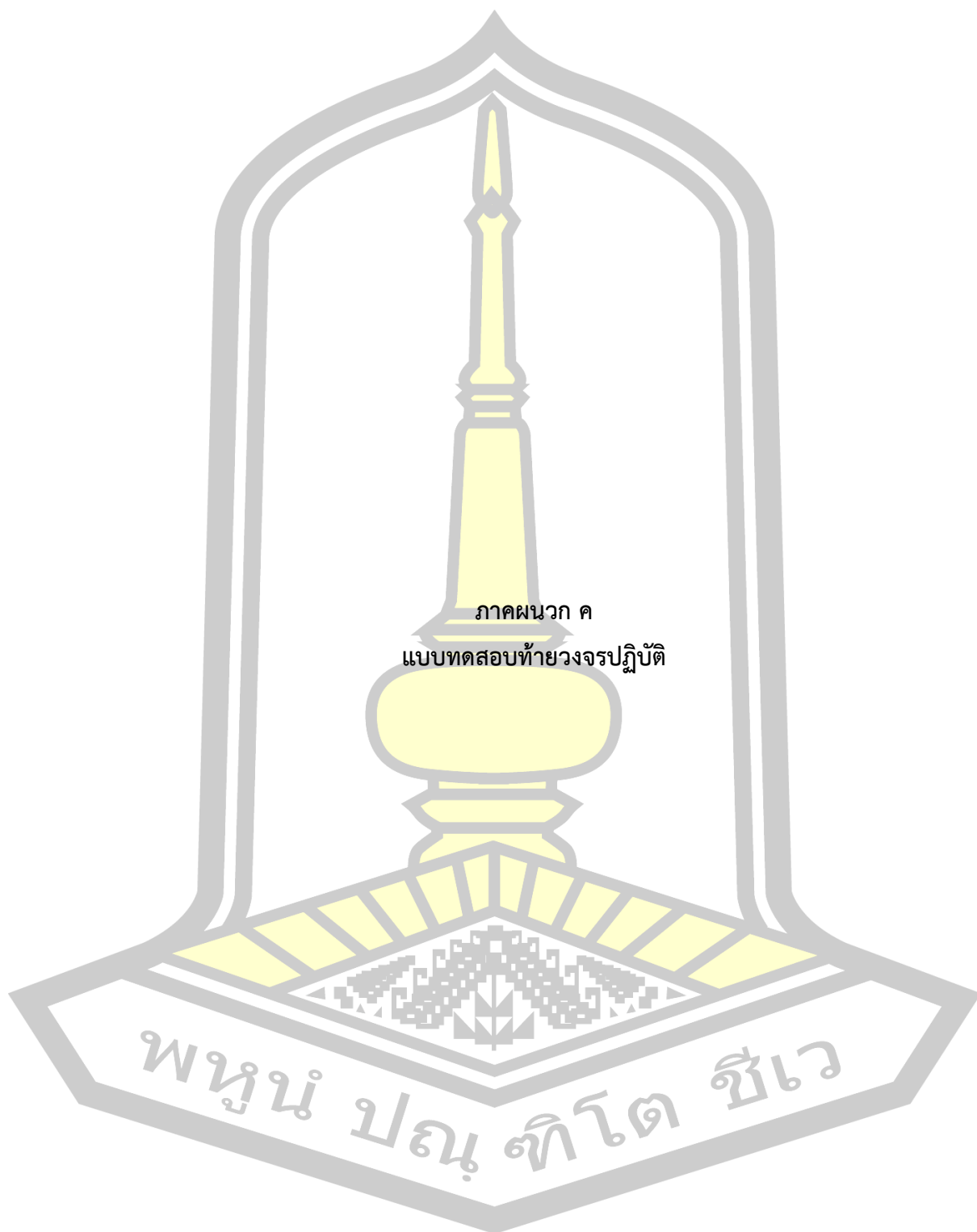
1. ダナイさんは毎日、ももを 3 個食べます。
2. ダナイさんはメロンより、バナナがすきです。
3. くだものが好きなのは、スダーさんだけです。
4. スダーさんは、日本のくだものを食べたことがあります。

40. ただししいものはどれですか。

1. はるみはメロン 1 個を食べることは食べすぎだと思いました。
2. くだものは健康にいいので、好きなだけ食べてもいいです。
3. ビタミンが入っているのは、くだものではバナナだけです。
4. おかしはバナナと同じなので、朝に食べるといいです。

เฉลย

ข้อ	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
	2	2	4	3	1	4	4	1	2	1
ข้อ	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
	3	2	3	1	4	1	3	2	4	3
ข้อ	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
	3	1	3	4	2	3	1	1	2	4
ข้อ	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40
	3	3	3	2	4	1	2	2	4	1

(ตัวอย่าง) แบบทดสอบทำยวจรปฏิบัติที่ 1

次の話を読んで、質問に答えなさい。(จงอ่านเรื่องต่อไปนี้แล้วตอบคำถาม)

わたしの学校の図書館のきまり

わたしは毎日授業が終わると、学校の図書館で勉強します。学校の図書館にはきまりがあります。

1. 大きい声で話してはけない。
 2. 飲んだり、食べたりしてはいけない。
 3. 図書館のコンピューターしか使えない。
 4. 辞書、新しい雑誌、新しい新聞は持ち出すことはできないが、古い雑誌は持ち出せる。
 5. 先生と学生だけが使うことができる。
 6. 本、古い雑誌、古い新聞は、一週間借りられる。
 7. 1回、2冊借りることができる。
1. 一週間の読み方はどれですか。
 1. いちしゅうかん 2. いっしゅうかん
 3. いっしゅかん 4. いっちゅんかん
 2. 図書館で何ができませんか。
 1. 友だちといっしょに勉強すること。
 2. 古い雑誌と古い本を1週間借りること。
 3. 自分のコンピューターでレポートを書くこと。
 4. 新しい雑誌を読んだり、新聞を読んだりすること。

3. 借りられるものは何ですか。

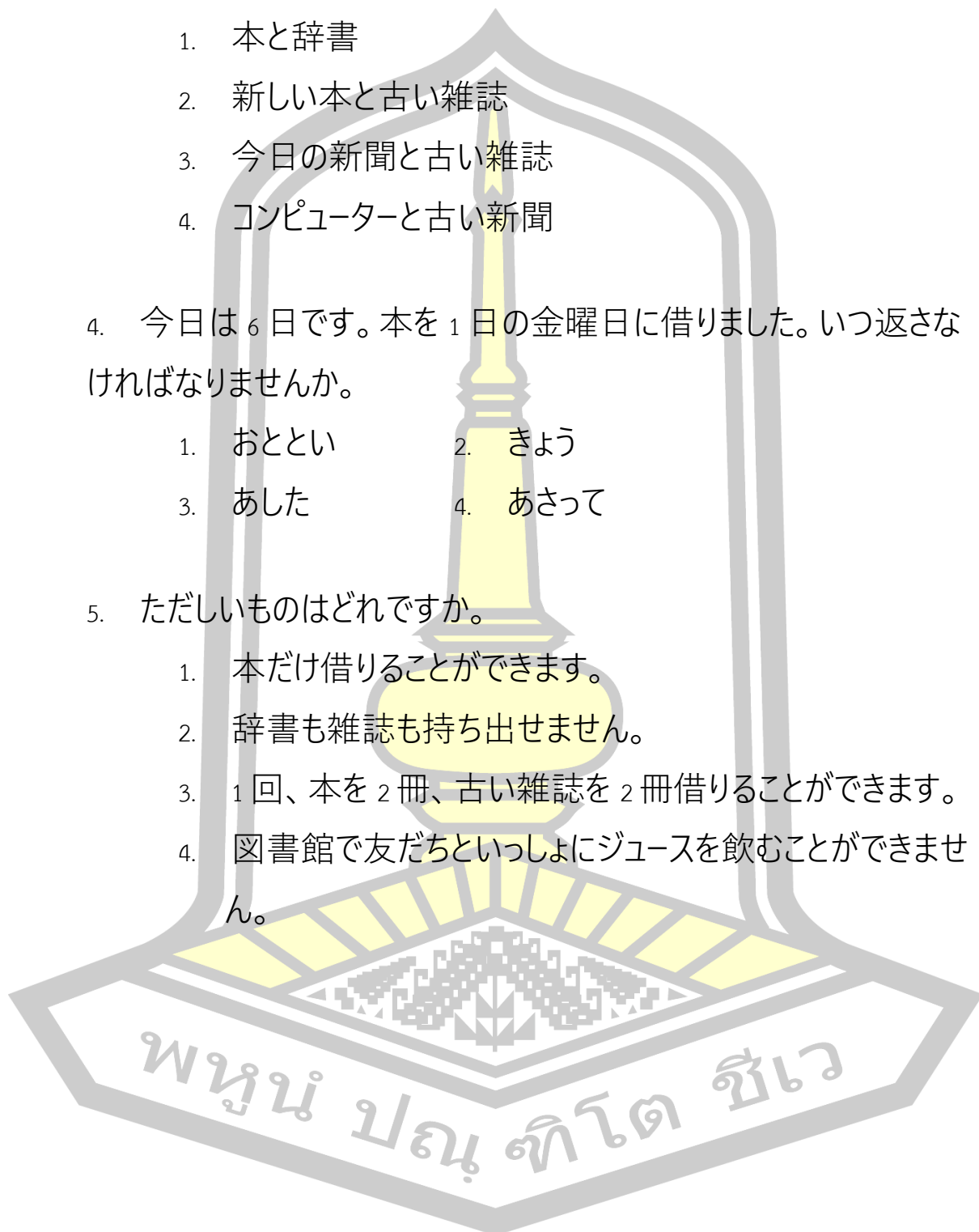
1. 本と辞書
2. 新しい本と古い雑誌
3. 今日の新聞と古い雑誌
4. コンピューターと古い新聞

4. 今日は 6 日です。本を 1 日の金曜日に借りました。いつ返さなければなりませんか。

1. おととい	2. きょう
3. あした	4. あさって

5. ただしいものはどれですか。

1. 本だけ借りることができます。
2. 辞書も雑誌も持ち出せません。
3. 1 回、本を 2 冊、古い雑誌を 2 冊借りることができます。
4. 図書館で友だちといっしょにジュースを飲むことができます。

メールのれんらく

リナへ

リナ、お元気ですか。リナにメールを書くのは、ほんとうにひさしぶりです。この間、たけしと晩ごはんを食べた時間、リナのことを話しました。リナは、大学を卒業して、すぐに東京の会社につとめたと思っていたから、今アメリカにいると聞いておどろきました。英語のほんやくをしているそうですね。わたしのせんこうは英語だったので、しょうらいは英語を使った仕事がしたいと思っていました。____、今はぜんぜんかんけいがないつまらない仕事をしています。だから、リナの話聞いて、わたしもがんばりたいと思いました。これから、リナにいろいろ聞きたいことがあると思いますので、よろしくおねがいします。またメールをします。

ひろ子より

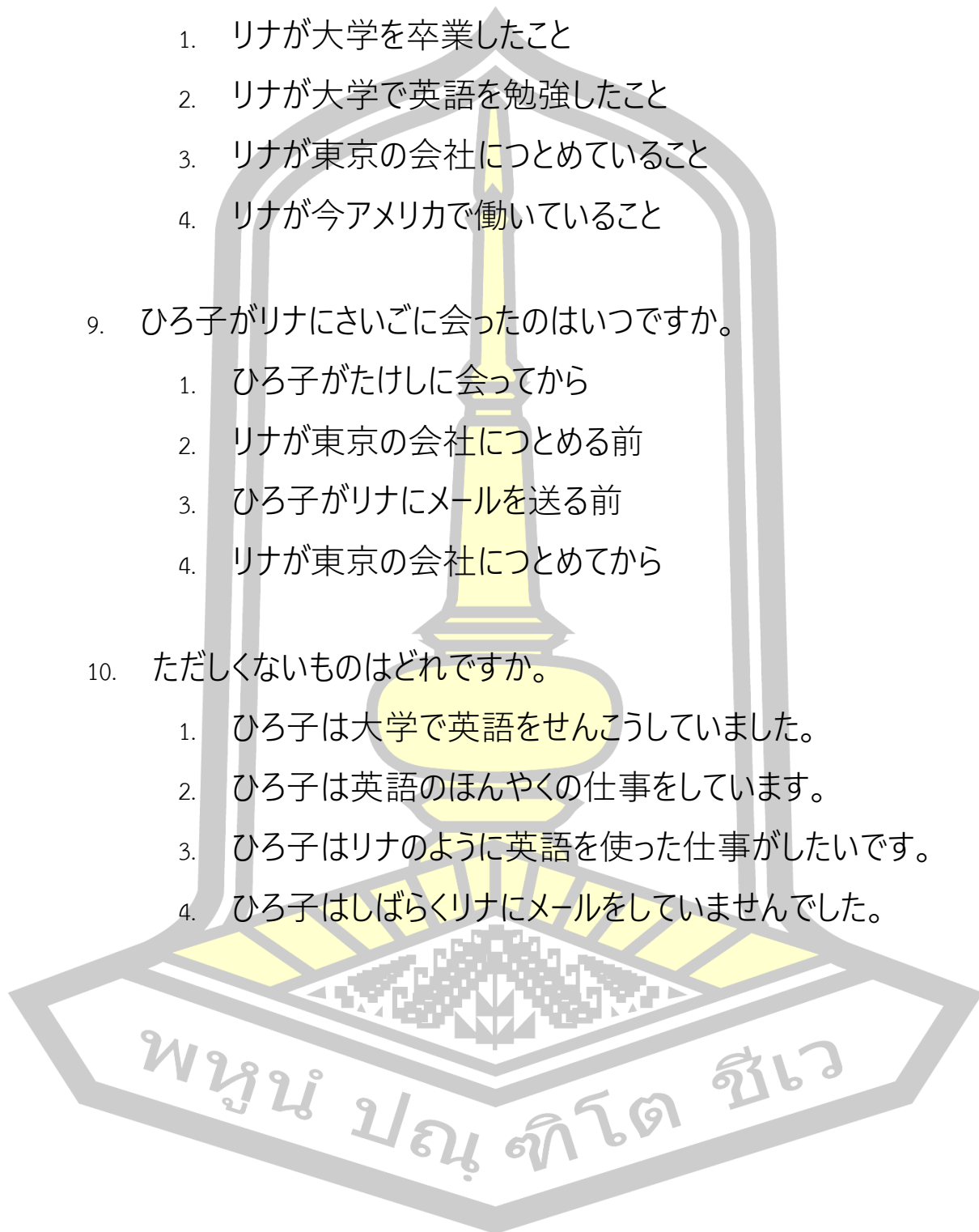
6. _____に入るものはどれですか。

1. でも	2. それに
3. だから	4. すると

7. ひろ子はリナがどこにいて、思っていましたか。

1. ずっと東京にいて、思っていました。
2. アメリカに行ったと、思っていました。
3. 日本の大学にいて、思っていました。
4. アメリカの大学にいて、思っていました。

8. ひろ子がたけしから聞いたのはどれですか。
1. リナが大学を卒業したこと
 2. リナが大学で英語を勉強したこと
 3. リナが東京の会社につとめていること
 4. リナが今アメリカで働いていること
9. ひろ子がリナにさいごに会ったのはいつですか。
1. ひろ子がたけしに会ってから
 2. リナが東京の会社につとめる前
 3. ひろ子がリナにメールを送る前
 4. リナが東京の会社につとめてから
10. ただしくないものはどれですか。
1. ひろ子は大学で英語をせんこうしていました。
 2. ひろ子は英語のほんやくの仕事をしています。
 3. ひろ子はリナのように英語を使った仕事がしたいです。
 4. ひろ子はしばらくリナにメールをしていませんでした。

お肉屋さんのコロッケ

わたしの家の近くに肉屋があります。いつも夕方から、店で作ったトンカツ、からあげ、コロッケを売っています。この時間になると、店からとてもいいにおいがします。

その中でわたしが一番好きなのは、コロッケです。ほっかいどうのジャガイモを使って、牛肉がたくさん入っています。そして作りたてのコロッケは外側がサクサクしていて、とてもおいしいです。コンビニのとは、ぜんぜんちがいます。

お店で作るコロッケは 1 日 100 個で 1 個 130 円で売っています。まとめて 3 個買うと 350 円になります。とても人気があるので、早く買いに行かないと 6 時すぎには全部売れてしまいます。

コンビニのコロッケは、いつでも買えて便利ですが、わたしはいつもこの肉屋のコロッケを買うようにしています。

11. ほっかいどうはどう書きますか。

1. 北泉洞	2. 北河堂
3. 北海道	4. 北湖動

12. この話を書いた人は肉屋の中で何が一番好きですか。

1. コロッケ	2. からあげ
3. トンカツ	4. ジャガイモ

13. わたしはいつもこの肉屋のコロッケを買うようにしています。は、
どうしてですか。

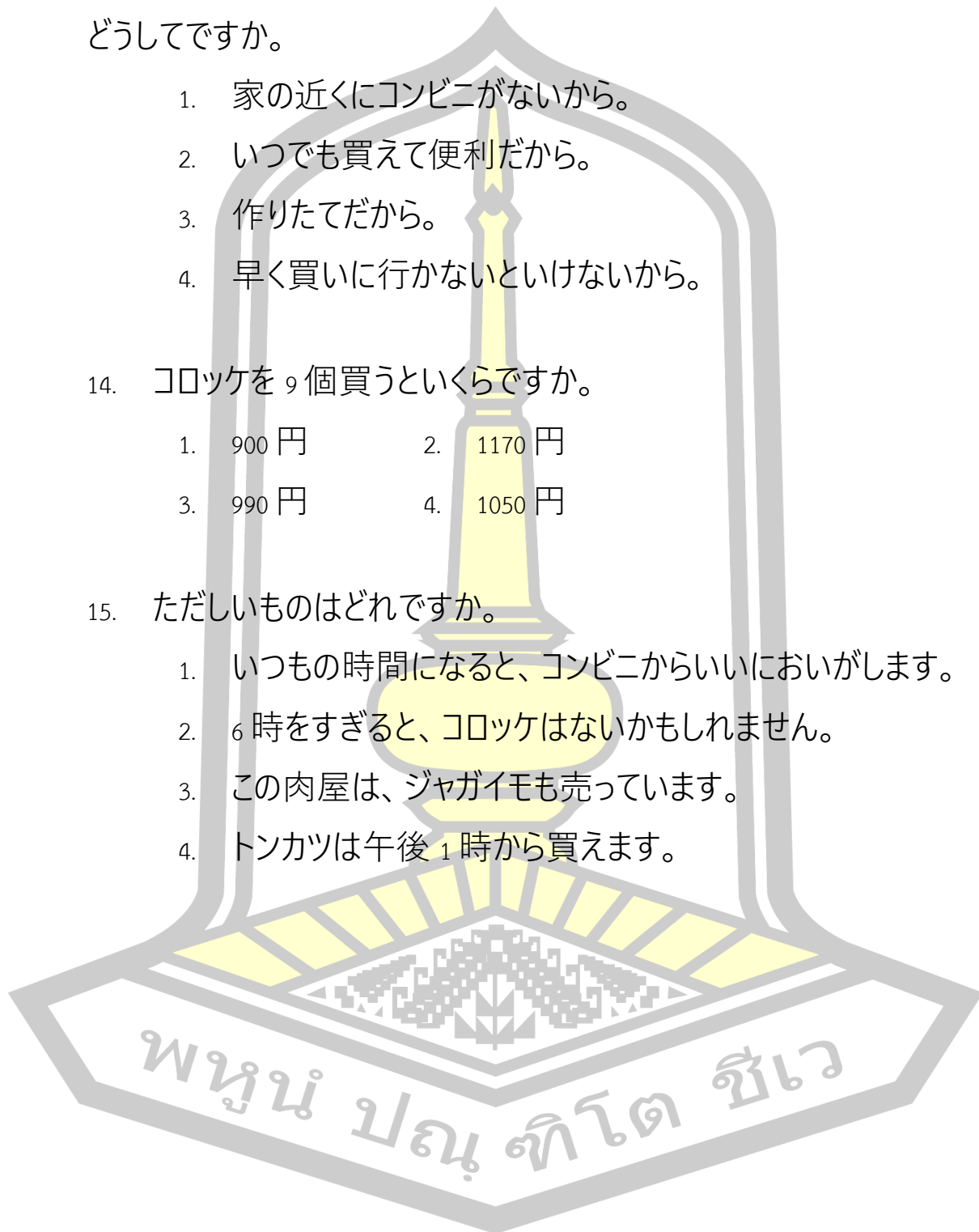
1. 家の近くにコンビニがないから。
2. いつでも買えて便利だから。
3. 作りたてだから。
4. 早く買いに行かないといけないから。

14. コロッケを 9 個買うといくらですか。

1. 900 円	2. 1170 円
3. 990 円	4. 1050 円

15. ただしいものはどれですか。

1. いつもの時間になると、コンビニからいいにおいがします。
2. 6 時をすぎると、コロッケはないかもしれません。
3. この肉屋は、ジャガイモも売っています。
4. トンカツは午後 1 時から買えます。

初めての雪

青森へ来て半年になりました。アパートに一人で住んでいます。わたしはアパートの近くのコンビニによく行きます。先週、店の前にネコがいました。そのネコは道にまよったようでした。店の人がネコを見て、「まるで雪見たいね」と言いました。わたしは雪を見たことがなかったので、その意味がわかりませんでした。

昨日は休みだったので、ねぼうをしてしまいました。外で何か音が_____ので窓を開けてみると、雪でまっ白でした。さっきの音は、大家さんが雪かきをしている音でした。楽しそうだったので、わたしも雪かきを手伝いました。そのあと、体が痛くなりましたが、初めて雪にさわれたので、とてもうれしかったです。そして部屋へ帰って暖かいココアを飲んでいたら、コンビニの人が言った言葉を思い出しました。やっと、あの時の意味が分かりました。あの時のネコは、まっ白だったんです。

今朝は道が凍っていて、歩くのに苦労しました。雪はきれいですが、さむい所で生活するのは大変だと思いました。

2016 年 12 月 4 日

ニダー

16. _____に入るものはどれですか。

1. 聞こえた	2. 聞いた
3. 聞いてみた	4. 聞こうとした

17. 大家について、ただししいものはどれですか。

1. 雪の日に来る人 2. 部屋をかしている人
3. コンビニの店員 4. ニダーのともだち

18. あの時は、いつですか。

1. きのう 2. おととい
3. あさって 4. せんしゅう

19. 苦労はどう読みますか。

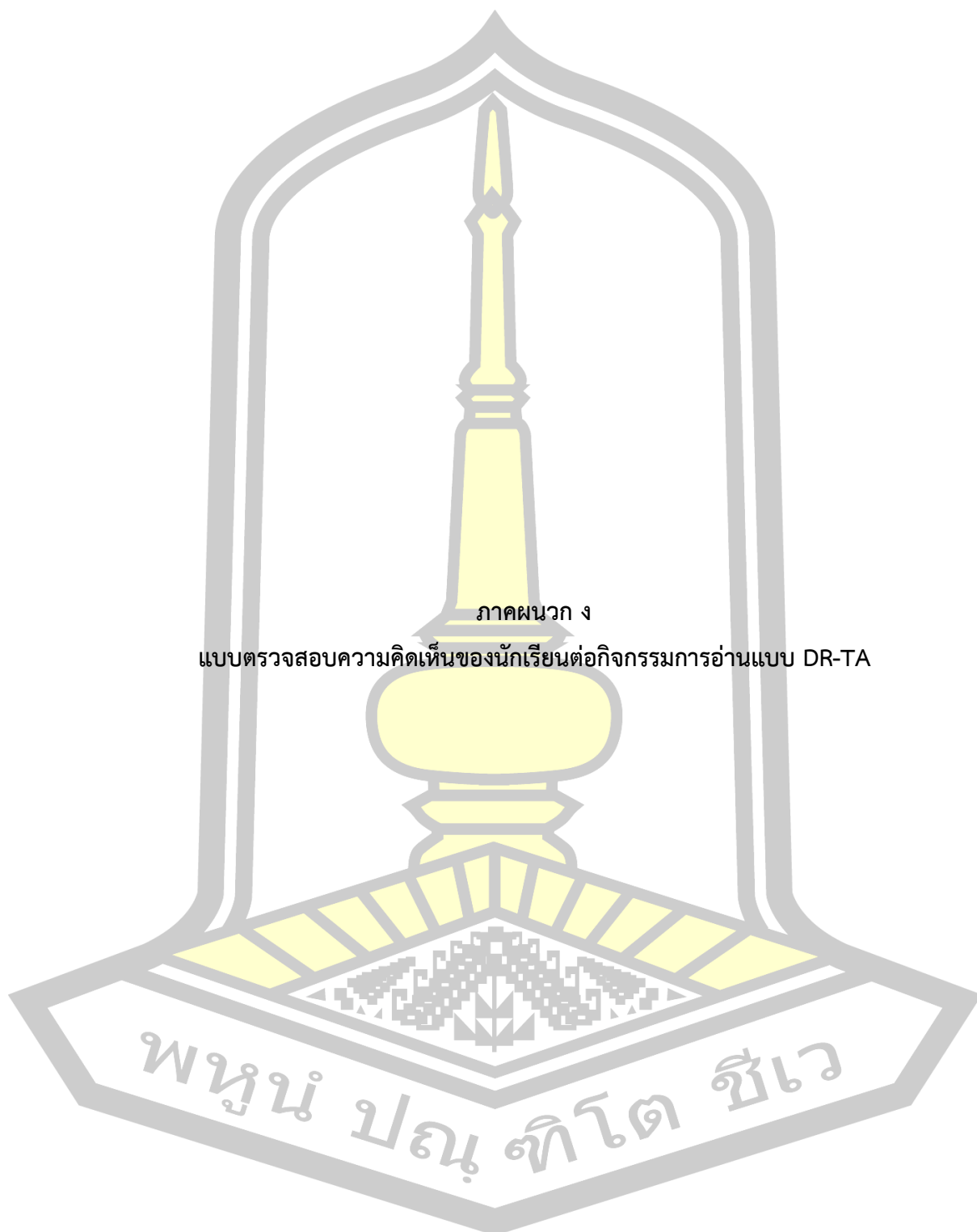
1. くろう 2. くるろう
3. にろう 4. にがろう

20. ただししいものはどれですか。

1. コンビニの店員はまっ白いネコを飼っています。
2. ニダーは青森に住むのは大変だと思いました。
3. 休みの日でも、ニダーは朝早くおきます。
4. 初めて雪かきをしたのは、大家さんです。

เฉลย

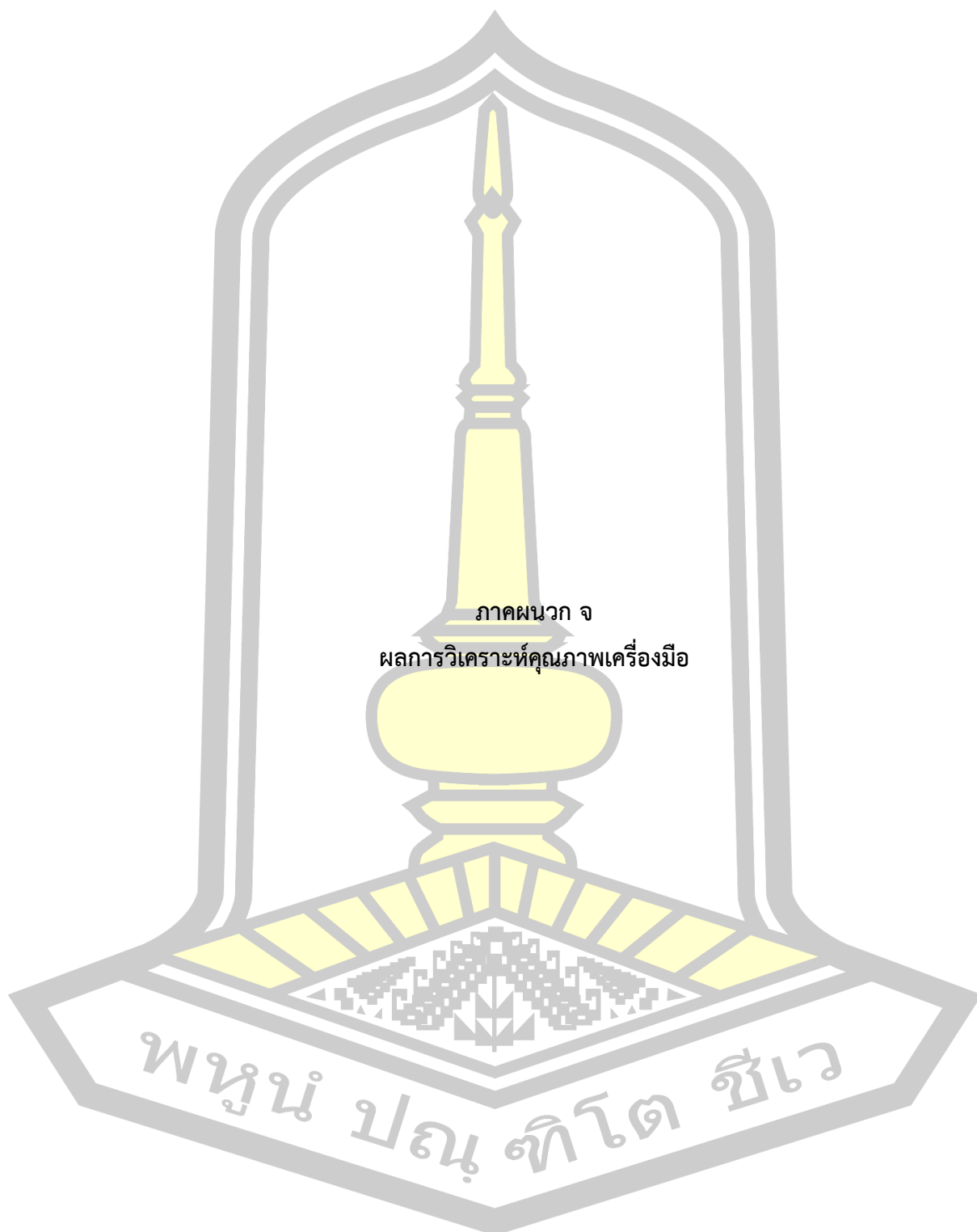
ข้อ	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
	2	3	2	4	4	1	1	4	2	2
ข้อ	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
	3	1	3	4	2	1	2	4	1	2

แบบตรวจสอบความคิดเห็นของนักเรียนต่อกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA วงจรที่.....

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน () หน้าข้อความที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อเดียว

1. เมื่อนักเรียนดูรูปภาพแล้ว สามารถคาดเดาเนื้อเรื่องได้ทันทีว่าเกี่ยวกับเรื่องใด
() ใช่ () ไม่ใช่
2. เมื่อนักเรียนอ่านชื่อเรื่องแล้ว สามารถคาดเดาเนื้อเรื่องได้ทันทีว่าเกี่ยวกับเรื่องใด
() ใช่ () ไม่ใช่
3. เมื่อนักเรียนเริ่มอ่านเนื้อเรื่องที่ละส่วน สิ่งใดต่อไปนี้ ช่วยสนับสนุนในการอ่านมากที่สุด
() คำศัพท์
() ตัวอักษรคันจิ
() โครงสร้างไวยากรณ์
() อื่น ๆ (ระบุ)
4. นักเรียนใช้ความรู้และประสบการณ์เดิมเชื่อมโยงกับเนื้อเรื่องที่อ่าน
() ใช่ () ไม่ใช่
5. นักเรียนสามารถค้นหาข้อมูลในเนื้อเรื่องเพื่อตอบคำถามโดยอาศัยวิธีใดมากที่สุด
() อ่านด้วยตนเอง
() อ่านโดยใช้พจนานุกรม
() อ่านโดยสอบถามเพื่อน
() อ่านโดยสอบถามครูผู้สอน
() อื่น ๆ (ระบุ)
6. กิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA ช่วยพัฒนาทักษะการอ่านของนักเรียนหรือไม่
() ใช่ () ไม่ใช่

รายการประเมิน	ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ที่มีต่อแผนการจัดการเรียนรู้												ค่าเฉลี่ย	สรุปผล
5.1 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	4.40	4.60	4.60	4.60	4.80	4.80	4.60	4.40	4.60	4.60	4.80	4.60	4.62	มากที่สุด
5.2 สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	4.80	4.40	4.20	4.60	4.40	4.40	4.40	4.80	4.60	4.40	4.60	4.60	4.51	มากที่สุด
5.3 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้สื่อ	4.80	4.80	4.60	4.20	4.40	4.60	4.80	4.40	4.60	4.80	4.60	4.80	4.62	มากที่สุด
5.4 ได้รับความสนใจของผู้เรียน	4.80	4.60	4.60	4.60	4.80	4.40	4.60	4.40	4.60	4.60	4.60	4.80	4.63	มากที่สุด
6. ด้านวัดและประเมินผล														
6.1 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	4.80	4.60	4.60	4.60	4.80	4.40	4.60	4.40	4.60	4.60	4.60	4.80	4.63	มากที่สุด
6.2 สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	4.40	4.40	4.60	4.60	4.60	4.60	4.60	4.80	4.80	4.60	4.60	4.80	4.61	มากที่สุด
6.3 ใช้เครื่องมือวัดผลได้เหมาะสม	4.40	4.60	4.60	4.60	4.80	4.40	4.60	4.80	4.60	4.60	4.60	4.80	4.61	มากที่สุด
6.4 มีการประเมินพร้อม ๆ กับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	4.20	4.40	4.40	4.20	4.40	4.40	4.40	4.40	4.40	4.20	4.60	4.40	4.36	มาก
6.5 กระตุ้นให้ผู้เรียนได้แสวงหาความรู้ด้วยตนเอง	4.60	4.60	4.60	4.80	4.80	4.80	4.80	4.80	4.80	4.80	4.80	4.80	4.75	มากที่สุด
รวม	4.53	4.57	4.50	4.45	4.57	4.50	4.57	4.55	4.59	4.60	4.62	4.69	4.56	มากที่สุด

เกณฑ์การประเมินแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้

เหมาะสมมากที่สุด มีค่าเท่ากับ 4.51 - 5.00 คะแนน

เหมาะสมมาก มีค่าเท่ากับ 3.51 - 4.50 คะแนน

เหมาะสมปานกลาง มีค่าเท่ากับ 2.51 - 3.50 คะแนน

เหมาะสมน้อย มีค่าเท่ากับ 1.51 - 2.50 คะแนน

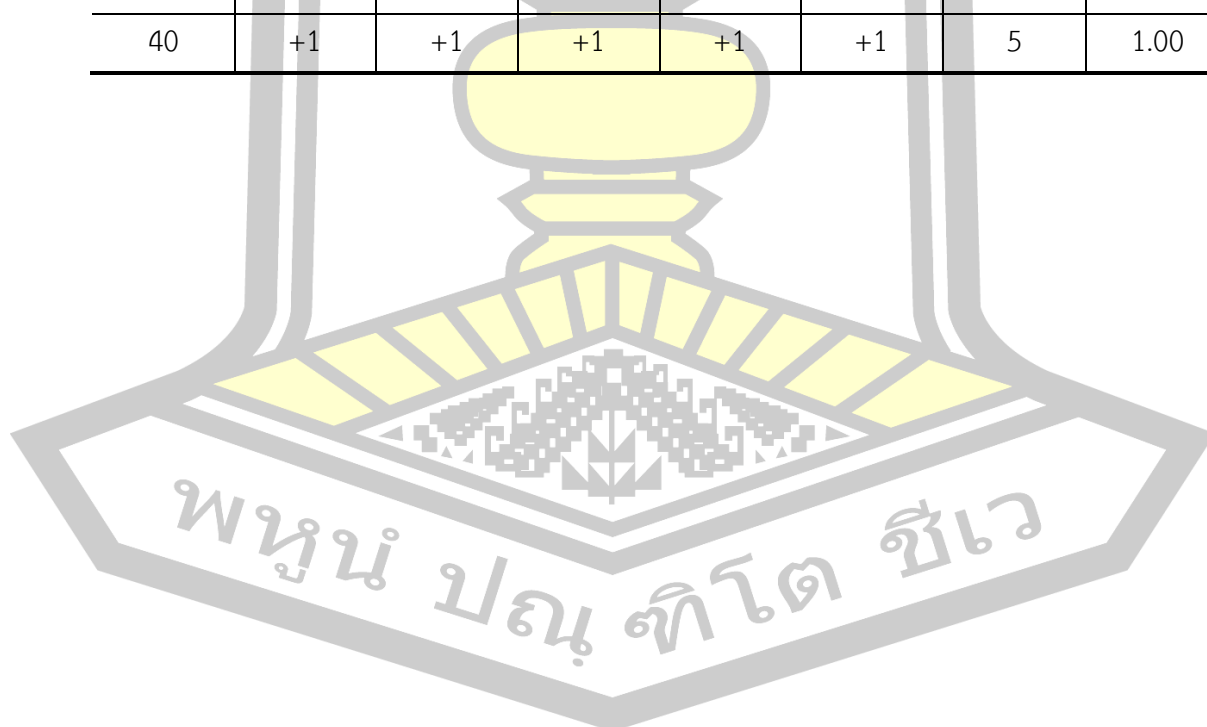
เหมาะสมน้อยที่สุด มีค่าเท่ากับ 1.00 - 1.50 คะแนน

พูน บณ ติโต ชีเว

ผลการประเมินความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้ของ
แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น (ข้อที่ตัดไว้โดยผู้เชี่ยวชาญ)

ข้อที่	คะแนนการประเมินของผู้เชี่ยวชาญคนที่					รวม	IOC
	1	2	3	4	5		
1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
3	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80
4	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
5	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
6	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
7	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
8	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
9	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
10	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
11	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
12	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
13	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
14	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
15	0	+1	+1	+1	+1	4	0.80
16	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
17	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
18	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
19	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
20	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
21	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
22	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
23	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
24	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
25	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00

ข้อที่	คะแนนการประเมินของผู้เชี่ยวชาญคนที่					รวม	IOC
26	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
27	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
28	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
29	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
30	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
31	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
32	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
33	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
34	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
35	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
36	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
37	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
38	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
39	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
40	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00

ผลการประเมินความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้ของ
แบบทดสอบท้ายวงจรปฏิบัติที่ 1 (ข้อที่คิดไว้โดยผู้เชี่ยวชาญ)

ข้อที่	คะแนนการประเมินของผู้เชี่ยวชาญคนที่					รวม	IOC
	1	2	3	4	5		
1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
3	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
4	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
5	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
6	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
7	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
8	+1	0	+1	+1	+1	4	0.80
9	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
10	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
11	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
12	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
13	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
14	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
15	0	+1	+1	+1	+1	4	0.80
16	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
17	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
18	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
19	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
20	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00

ผลการประเมินความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้ของ
แบบทดสอบท้ายวงจรปฏิบัติที่ 2 (ข้อที่คิดไว้โดยผู้เชี่ยวชาญ)

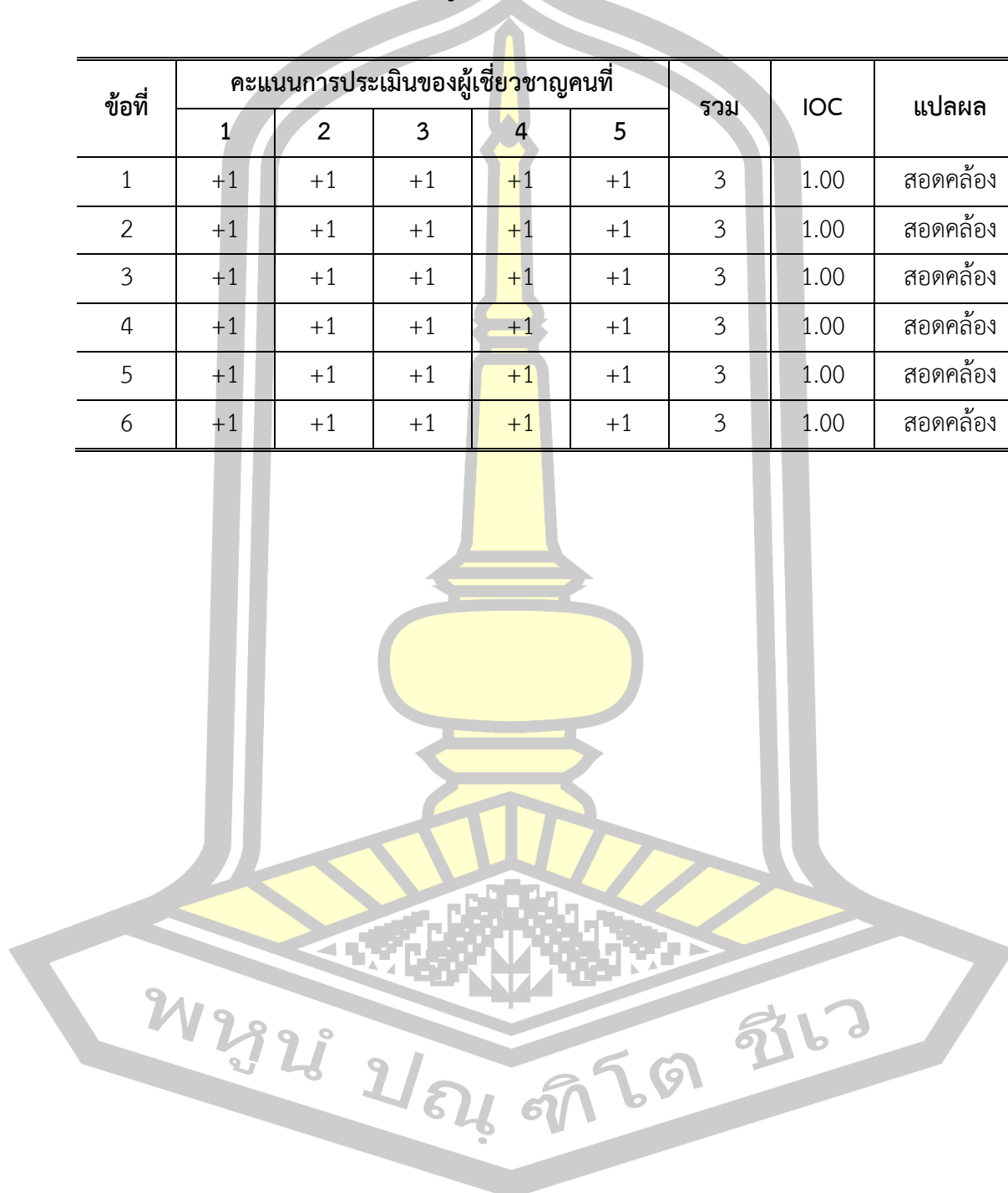
ข้อที่	คะแนนการประเมินของผู้เชี่ยวชาญคนที่					รวม	IOC
	1	2	3	4	5		
1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
3	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
4	+1	0	+1	+1	+1	4	0.80
5	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
6	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
7	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
8	+1	0	+1	+1	+1	4	0.80
9	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
10	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
11	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
12	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
13	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
14	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
15	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
16	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
17	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
18	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
19	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
20	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00

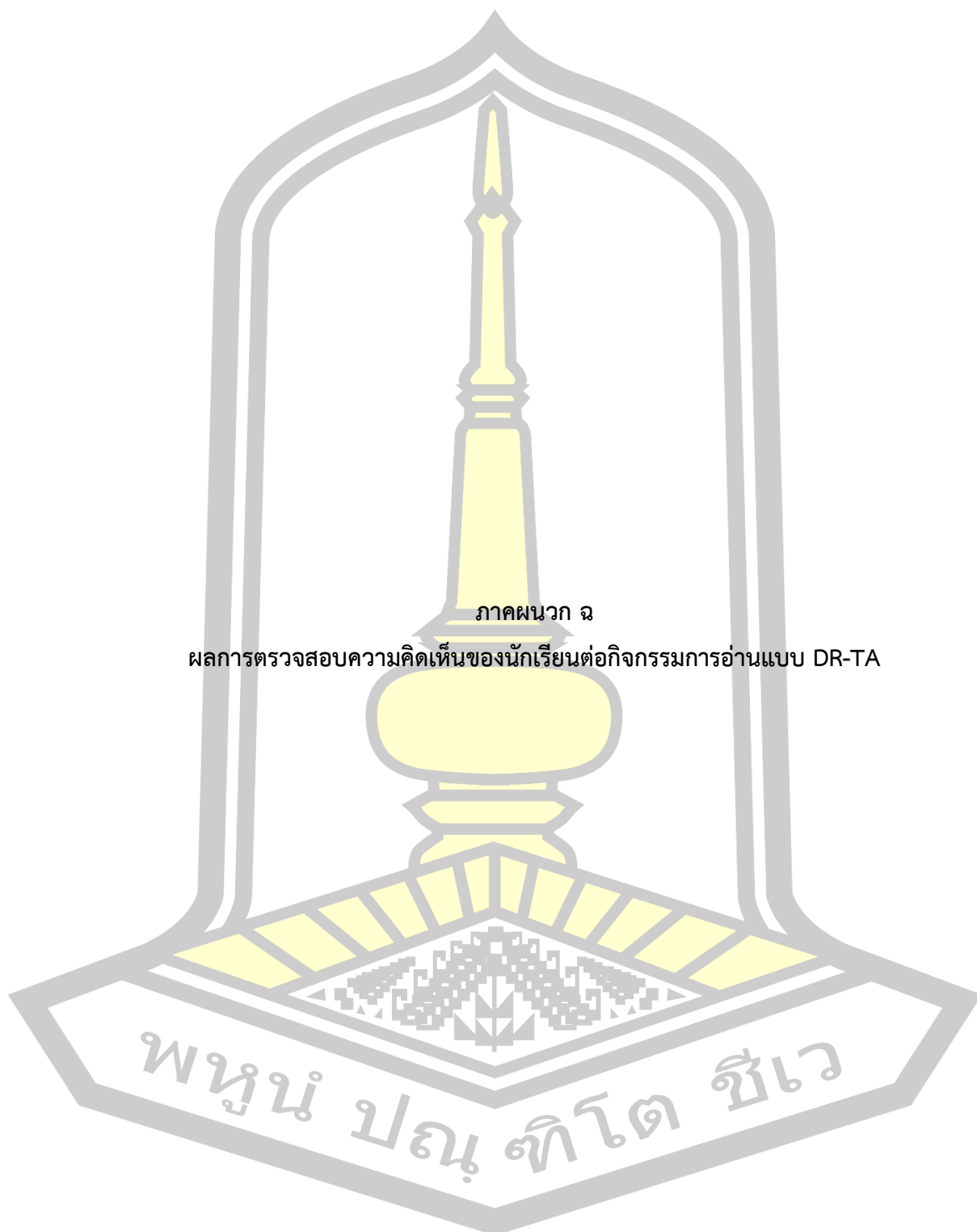
ผลการประเมินความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้ของ
แบบทดสอบท้ายวงจรปฏิบัติที่ 3 (ข้อที่คิดไว้โดยผู้เชี่ยวชาญ)

ข้อที่	คะแนนการประเมินของผู้เชี่ยวชาญคนที่					รวม	IOC
	1	2	3	4	5		
1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
2	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80
3	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
4	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
5	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
6	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
7	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
8	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
9	+1	+1	+1	0	+1	4	0.80
10	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
11	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
12	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
13	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
14	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
15	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
16	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
17	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
18	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
19	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
20	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00

ผลการประเมินความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อคำถามกับความคิดเห็นของนักเรียน
 ของแบบตรวจสอบความคิดเห็นของนักเรียนต่อกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA
 จากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน

ข้อที่	คะแนนการประเมินของผู้เชี่ยวชาญคนที่					รวม	IOC	แปลผล
	1	2	3	4	5			
1	+1	+1	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
2	+1	+1	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
3	+1	+1	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
4	+1	+1	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
5	+1	+1	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
6	+1	+1	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง

ภาคผนวก ฉ

ผลการตรวจสอบความคิดเห็นของนักเรียนต่อกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA

ตารางผลการตรวจสอบความคิดเห็นของนักเรียนต่อกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA

วงจรปฏิบัติที่ 1

นักเรียน คนที่	ผลการตรวจสอบความคิดเห็น														
	1.1 ใช่	1.2 ไม่ใช่	2.1 ใช่	2.2 ไม่ใช่	3.1 คำศัพท์	3.2 ตัวอักษรในใจ	3.3 โครงสร้าง	3.4 อื่น ๆ	4.1 ใช่	4.2 ไม่ใช่	5.1 อ่านด้วยตนเอง	5.2 อ่านโดยใช้	5.3 อ่านโดยสอบถาม	5.4 อ่านโดยสอบถาม	5.5 อื่น ๆ
1	/		/		/			/					/		/
2	/		/		/			/					/		/
3	/		/				/	/			/				/
4	/		/			/		/			/				/
5		/		/	/			/				/			/
6		/		/	/			/				/			/
7	/		/			/		/			/				
8	/		/		/			/					/		/
9	/		/		/			/					/		/
10	/		/		/			/				/			/
11	/		/		/			/				/			/
12		/		/	/			/			/	/			/
13		/		/	/			/			/	/			/
14	/		/		/			/					/		/
15	/		/		/			/					/		/
16	/		/		/			/			/	/			/
17	/		/		/			/			/				/
18	/		/		/			/			/				/
19		/	/		/				/	/					/
20	/		/		/			/					/		/
21	/		/				/	/		/					/

นักเรียน คนที่	ผลการตรวจสอบความคิดเห็น																
	1.1 ใช่	1.2 ไม่ใช่	2.1 ใช่	2.2 ไม่ใช่	3.1 คำศัพท์	3.2 ตัวอักษรคั่นใจ	3.3 โครงสร้าง	3.4 อื่น ๆ	4.1 ใช่	4.2 ไม่ใช่	5.1 อ่านด้วยตนเอง	5.2 อ่านโดยใช้	5.3 อ่านโดยสอบถาม	5.4 อ่านโดยสอบถาม	5.5 อื่น ๆ	6.1 ใช่	6.2ไม่ใช่
22	/		/			/			/		/					/	
23		/	/		/				/				/			/	
24	/		/		/				/					/		/	
25	/		/		/				/		/					/	
26	/		/		/				/					/		/	
27	/		/		/				/			/				/	
28	/		/		/				/			/				/	
29	/		/		/				/		/					/	
30	/		/			/			/		/					/	
ผลรวม	24	6	26	4	25	4	1	0	27	3	10	6	6	8	0	30	0
ร้อยละ	80.00	20.00	86.67	13.33	83.34	13.33	3.33	0.00	90.00	10.00	33.33	16.67	16.67	23.33	0.00	100	0.00

พหุบัน ปณฺ ทิโต ชีเว

ตารางผลการตรวจสอบความคิดเห็นของนักเรียนต่อกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA

วงจรปฏิบัติที่ 2

นักเรียน คนที่	ผลการตรวจสอบความคิดเห็น																
	1.1 ใช่	1.2 ไม่ใช่	2.1 ใช่	2.2 ไม่ใช่	3.1 คำศัพท์	3.2 ตัวอักษรคั่นใจ	3.3 โครงสร้าง	3.4 อื่น ๆ	4.1 ใช่	4.2 ไม่ใช่	5.1 อ่านด้วยตนเอง	5.2 อ่านโดยใช้	5.3 อ่านโดยสอบถาม	5.4 อ่านโดยสอบถาม	5.5 อื่น ๆ	6.1 ใช่	6.2 ไม่ใช่
1		/	/		/				/				/			/	
2	/		/		/				/			/				/	
3	/		/			/			/			/				/	
4	/		/		/				/			/				/	
5		/		/	/				/				/			/	
6		/		/	/				/				/			/	
7	/		/		/				/			/				/	
8	/		/		/				/			/				/	
9		/	/		/				/			/				/	
10		/	/		/				/			/				/	
11	/		/		/				/			/				/	
12		/		/	/				/				/			/	
13	/		/		/				/				/			/	
14		/	/		/				/			/				/	
15	/		/		/				/			/				/	
16	/		/		/				/			/				/	
17	/		/		/				/			/				/	
18	/		/		/				/			/				/	
19		/	/		/				/					/		/	
20	/		/		/				/			/				/	
21	/		/		/				/			/				/	

นักเรียน คนที่	ผลการตรวจสอบความคิดเห็น																
	1.1 ใช่	1.2 ไม่ใช่	2.1 ใช่	2.2 ไม่ใช่	3.1 คำศัพท์	3.2 ตัวอักษรคั่นใจ	3.3 โครงสร้าง	3.4 อื่น ๆ	4.1 ใช่	4.2 ไม่ใช่	5.1 อ่านด้วยตนเอง	5.2 อ่านโดยใช้	5.3 อ่านโดยสอบถาม	5.4 อ่านโดยสอบถาม	5.5 อื่น ๆ	6.1 ใช่	6.2 ไม่ใช่
22	/		/				/		/		/					/	
23		/	/		/				/			/				/	
24	/		/		/				/			/				/	
25	/		/		/				/			/				/	
26	/		/		/				/			/				/	
27	/		/		/				/			/				/	
28	/		/		/				/			/				/	
29	/		/			/			/			/				/	
30	/		/						/		/	/				/	
ผลรวม	21	9	27	3	26	2	2	0	30	0	2	22	5	1	0	30	0
ร้อยละ	70.00	30.00	90.00	10.00	86.66	6.67	6.67	0.00	100	0.00	6.67	73.33	16.67	3.33	0.00	100	0.00

ตารางผลการตรวจสอบความคิดเห็นของนักเรียนต่อกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA

วงจรปฏิบัติที่ 3

นักเรียน คนที่	ผลการตรวจสอบความคิดเห็น																
	1.1 ใช่	1.2 ไม่ใช่	2.1 ใช่	2.2 ไม่ใช่	3.1 คำศัพท์	3.2 ตัวอักษรคินจิ	3.3 โครงสร้าง	3.4 อื่น ๆ	4.1 ใช่	4.2 ไม่ใช่	5.1 อ่านด้วยตนเอง	5.2 อ่านโดยใช้	5.3 อ่านโดยสอบถาม	5.4 อ่านโดยสอบถาม	5.5 อื่น ๆ	6.1 มากที่สุด	6.2 มาก
1		/	/		/				/			/				/	
2		/	/		/				/			/				/	
3	/		/		/				/		/					/	
4	/		/		/				/		/					/	
5	/		/		/				/				/			/	
6	/		/		/				/				/			/	
7	/		/			/			/		/					/	
8	/		/		/				/					/		/	
9	/		/		/				/			/				/	
10	/		/		/				/			/				/	
11	/		/		/				/			/				/	
12		/	/			/			/				/			/	
13	/		/		/				/					/		/	
14	/		/		/				/		/					/	
15	/		/		/				/		/					/	
16	/		/		/				/		/					/	
17	/		/			/			/		/					/	
18	/		/		/				/		/					/	
19		/	/		/				/			/				/	
20	/		/				/		/			/				/	
21	/		/		/				/		/					/	

นักเรียน คนที่	ผลการตรวจสอบความคิดเห็น															
	1.1 ใช่	1.2 ไม่ใช่	2.1 ใช่	2.2 ไม่ใช่	3.1 คำศัพท์	3.2 ตัวอักษรคั่นใจ	3.3 โครงสร้าง	3.4 อื่น ๆ	4.1 ใช่	4.2 ไม่ใช่	5.1 อ่านด้วยตนเอง	5.2 อ่านโดยใช้	5.3 อ่านโดยสอบถาม	5.4 อ่านโดยสอบถาม	5.5 อื่น ๆ	6.1 มากที่สุด
22	/		/		/				/			/			/	
23	/		/		/				/			/			/	
24	/		/		/				/			/			/	
25	/		/		/				/			/			/	
26	/		/		/				/			/			/	
27	/		/		/				/			/			/	
28	/		/		/				/			/			/	
29	/		/		/				/			/			/	
30	/		/		/				/			/			/	
ผลรวม	26	4	30	0	26	2	2	0	30	0	6	19	3	2	0	30
ร้อยละ	86.67	13.33	100	0.00	86.67	6.67	6.67	0.00	100	0.00	20.00	63.33	10	6.67	0.00	100
																0.00

พหุบัน ปณ จิต ชีเว

ภาคผนวก ข
หนังสือขอความอนุเคราะห์

พูนัน ปณ จิต ชีเว

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม โทร 6216

ที่ อว 0605.5(2) / ว2576

วันที่ 8 ตุลาคม 2562

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิชยา โยชิตะ

ด้วย นางสาวมณฑนา สุขสงค์ นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความและความคงทนในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น โดยการจัดกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (กศ.ม.) หลักสูตรและการสอน โดยมี ผศ.ดร.จิระพร ชะโน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

(รองศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ โฉมยา)

รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม โทร 6216

ที่ อว 0605.5(2) / ว2576

วันที่ 8 ตุลาคม 2562

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน อาจารย์ศุภลักษณ์ กฤษณานนท์

ด้วย นางสาวมณฑนา สุขสงค์ นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความและความคงทนในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น โดยการจัดกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (กศ.ม.) หลักสูตรและการสอน โดยมี ผศ.ดร.จิระพร ชะโน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

(รองศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ โฉมยา)

รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

พูน ปณ ฤโต ชีเว

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม โทร 6216

ที่ อว 0605.5(2) / ว2576

วันที่ 8 ตุลาคม 2562

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน อาจารย์เสาวลักษณ์ นิลโคตร

ด้วย นางสาวมณฑนา สุขสงค์ นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความและความคงทนในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น โดยการจัดกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (กศ.ม.) หลักสูตรและการสอน โดยมี ผศ.ดร.จิระพร ชะโน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

(รองศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ โฉมยา)

รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม โทร 6216

ที่ อว 0605.5(2) / ว2576

วันที่ 8 ตุลาคม 2562

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน อาจารย์ธนดล คำคำ

ด้วย นางสาวมณฑนา สุขสงค์ นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความและความคงทนในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น โดยการจัดกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (กศ.ม.) หลักสูตรและการสอน โดยมี ผศ.ดร.จิระพร ชะโน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

(รองศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ โนมยา)

รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

ที่ อว 0605.5(2) / 2576

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

8 ตุลาคม 2562

เรื่อง ขออนุมัติครุภัณฑ์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน นางสาวมลฤดี สีบัวบุญ

ด้วย นางสาวมณฑนา สุขสงค์ นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความและความคงทนในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น โดยการจัดกิจกรรมการ อ่านแบบ DR-TA สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (กศ.ม.) หลักสูตร และการสอน โดยมี ผศ.ดร.จิระพร ชะโน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขออนุมัติครุภัณฑ์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ โนมยา)

รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

โทรศัพท์, โทรสาร 0-4371-3174

เบอร์โทรนิสิต 0918635150

ที่ อว 0605.5(2) / 2578

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

8 ตุลาคม 2562

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการจัดทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม)

ด้วย นางสาวมณฑนา สุขสงค์ นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความและความคงทนในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น โดยการจัดกิจกรรมการ อ่านแบบ DR-TA สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (กศ.ม.) หลักสูตร และการสอน โดยมี ผศ.ดร.จิระพร ชะโน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านได้อนุญาตให้ นางสาวมณฑนา สุขสงค์ เก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้ เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไป ดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ โนมยา)

รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
โทรศัพท์, โทรสาร 0-4374-3174
เบอร์โทรนิสิต 0918635150

ที่ อว 0605.5(2) / 2577

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

8 ตุลาคม 2562

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ทดลองใช้เครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม)

ด้วย นางสาวมณฑนา สุขสงค์ นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความและความคงทนในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น โดยการจัดกิจกรรมการ อ่านแบบ DR-TA สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (กศ.ม.) หลักสูตร และการสอน โดยมี ผศ.ดร.จิระพร ชะโน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นางสาวมณฑนา สุขสงค์ ทำการทดลอง ใช้เครื่องมือเพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ โฉมยา)

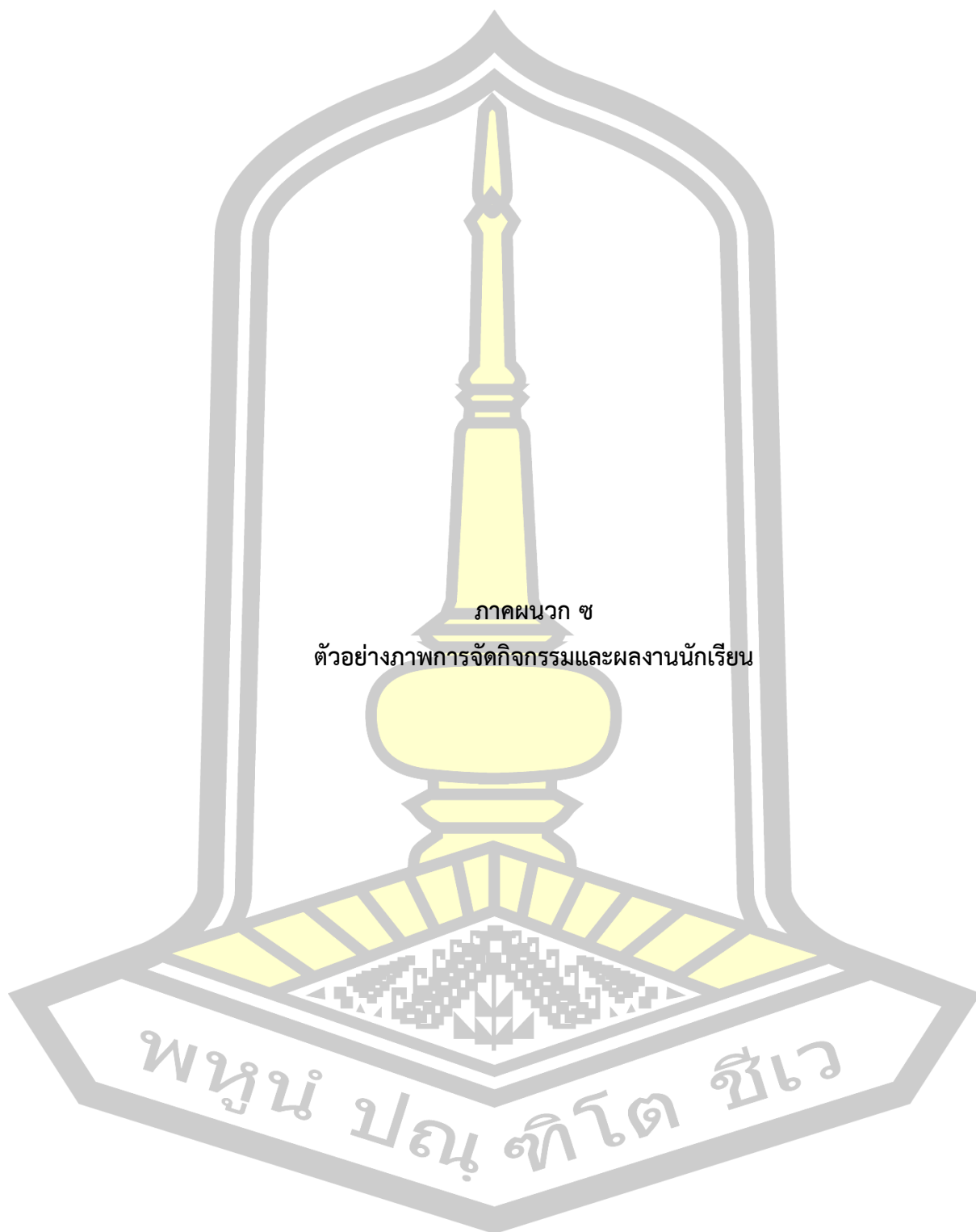
รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

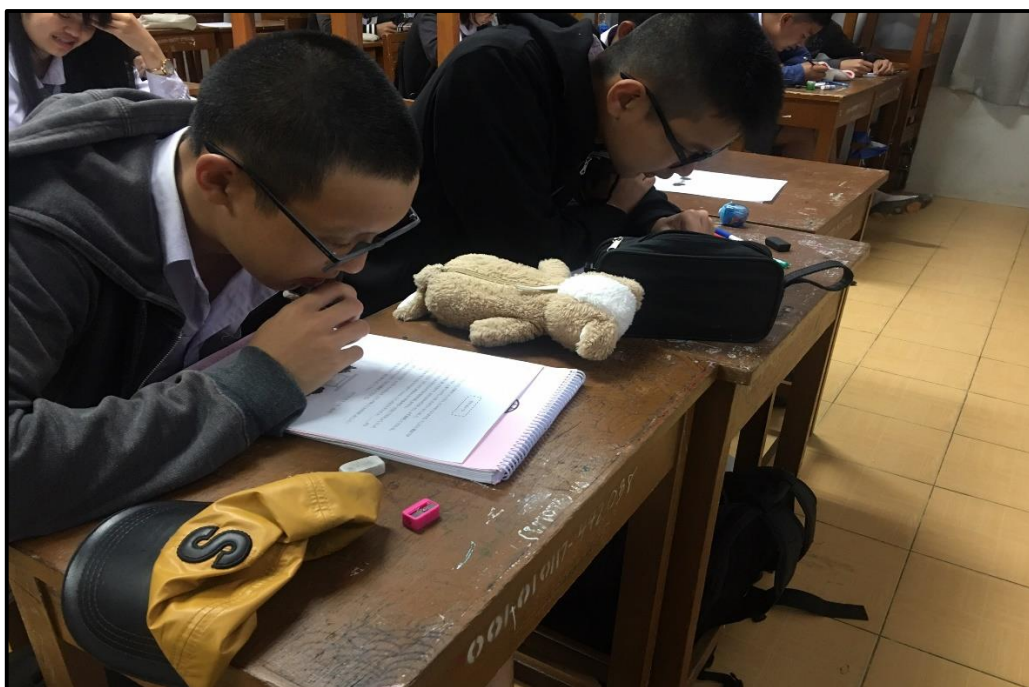
โทรศัพท์, โทรสาร 0-4371-3174

เบอร์โทรนิสิต 0918635150

ภาคผนวก ซ

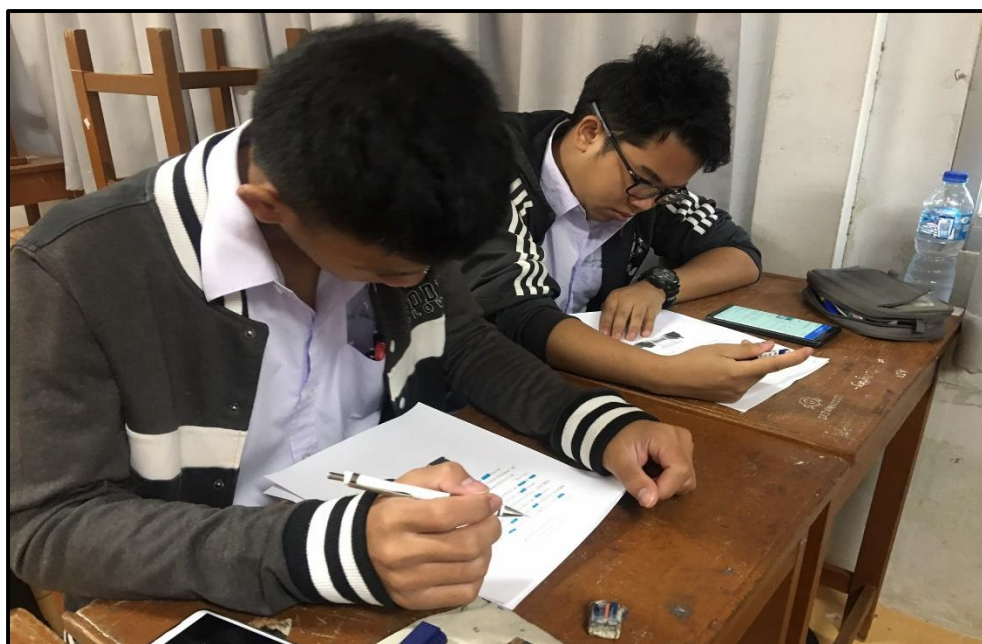
ตัวอย่างภาพการจัดกิจกรรมและผลงานนักเรียน

ภาพขณะที่นักเรียนกำลังอ่านบทอ่าน

ภาพขณะที่นักเรียนกำลังอ่านบทอ่าน

ภาพขณะที่นักเรียนกำลังคัดลอกข้อความเรื่องจากบทอ่าน

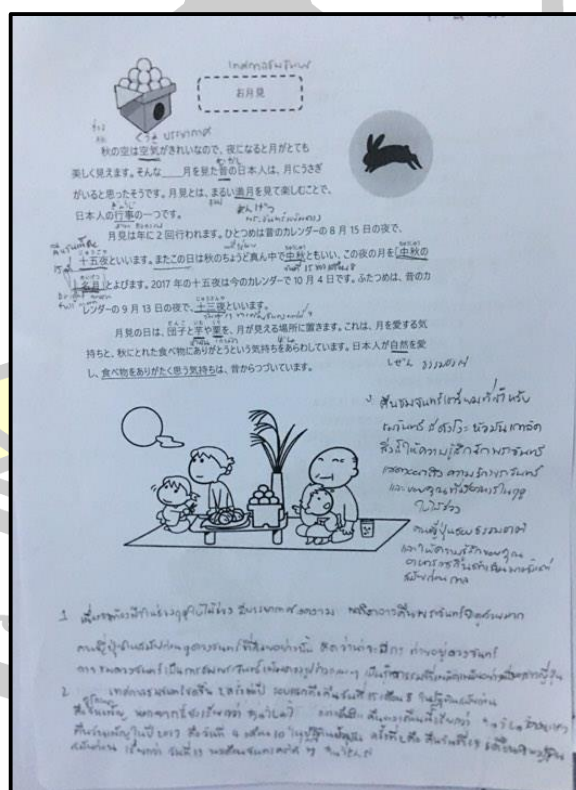
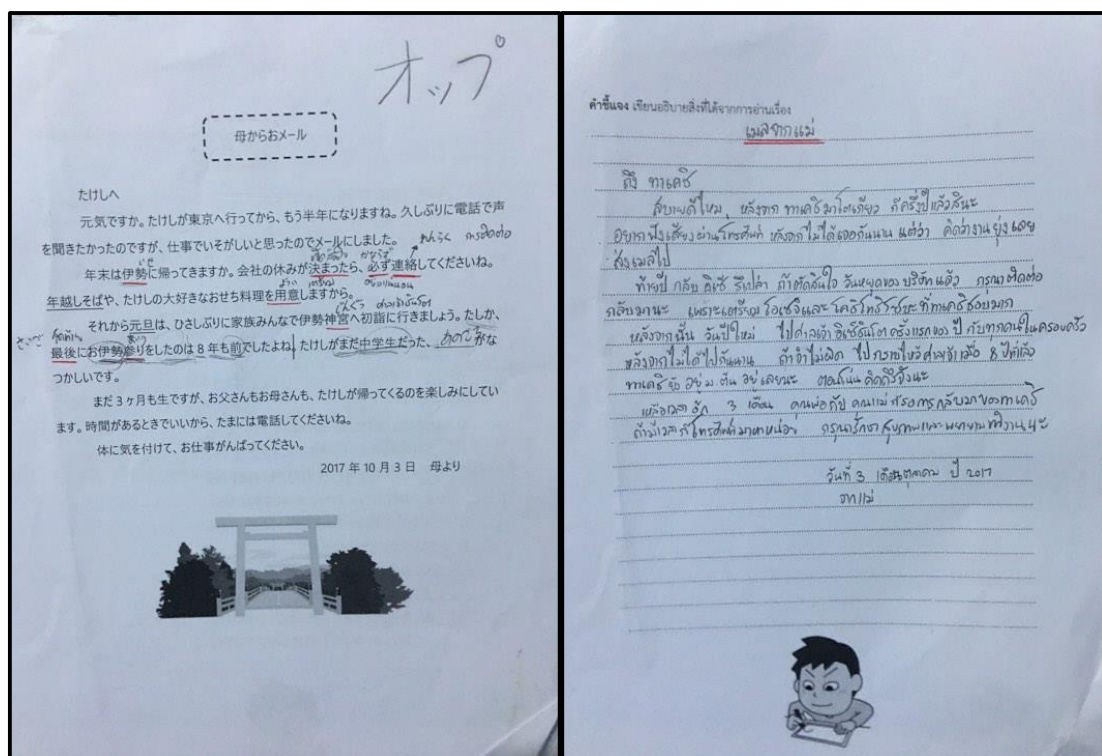
ภาพขณะที่นักเรียนกำลังคัดลอกข้อความเรื่องจากบทอ่าน

ภาพขณะที่นักเรียนกำลังนำเสนอหน้าชั้นเรียน

ภาพขณะที่นักเรียนกำลังนำเสนอหน้าชั้นเรียน

ภาพบทอ่านที่นักเรียนอ่านโดยการจัดกิจกรรมการอ่านแบบ DR-TA

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ	นางสาวมณฑนา สุขสงค์
วันเกิด	วันที่ 28 มีนาคม พ.ศ. 2532
สถานที่เกิด	อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 11 หมู่ที่ 3 บ้านมะค่า ตำบลมะค่า อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม รหัสไปรษณีย์ 44150
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	อาจารย์
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม) สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ตำบลขามเรียง อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม 44150
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2547 มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนผดุงนารี จังหวัดมหาสารคาม พ.ศ. 2550 มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนผดุงนารี จังหวัดมหาสารคาม พ.ศ. 2554 ปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พ.ศ. 2563 ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

พูน ปณ ภัโต ชีเว